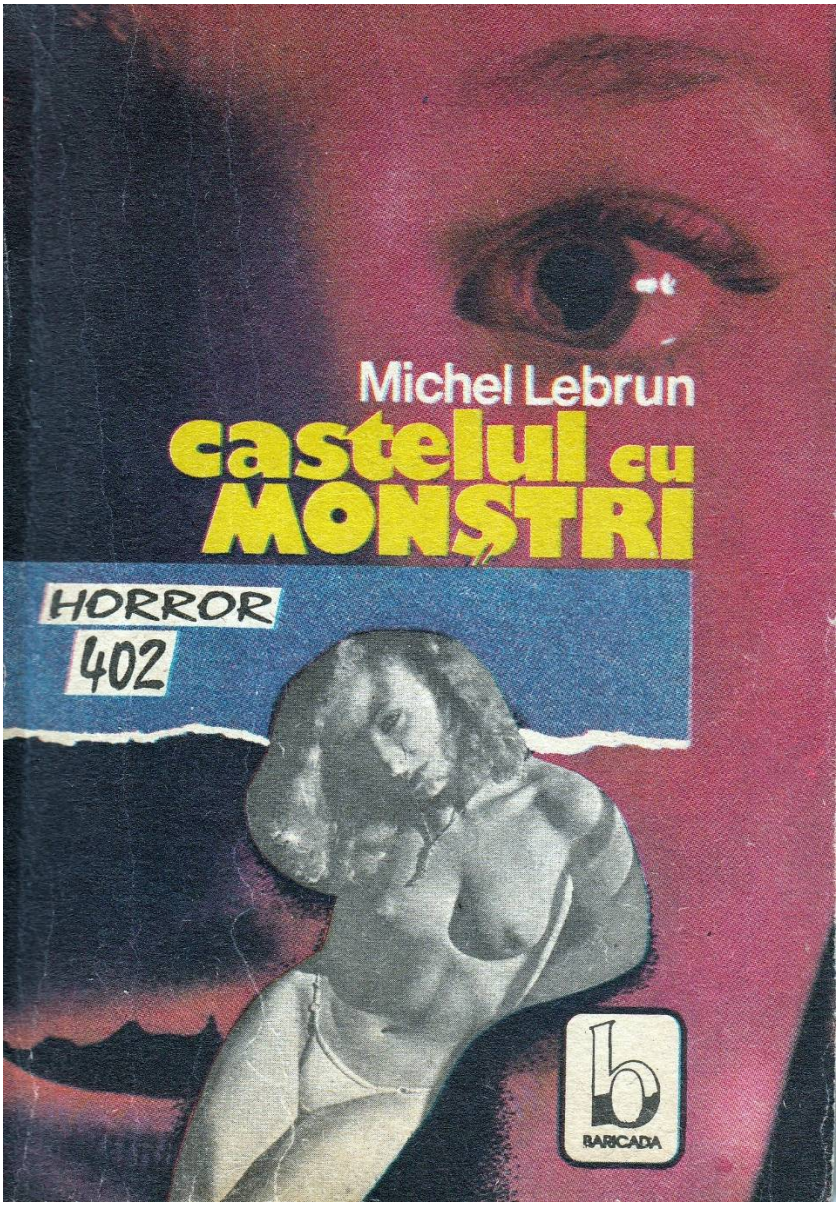
Michel Lebrun
castelul cu MONȘTRI
HORROR
402
BARICADA

MICHEL LEBRUN

CASTELUL CU MONŞTRI

Traducere de DOINA LEREANU

EDITURA BARICADA

1992

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI

1

2

3

4

5

PARTEA A DOUA

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

PARTEA A TREIA

18

19

20

21

22

23

PARTEA A PATRA

24

25

26

27

PARTEA ÎNTÂI

TOCĂNIŢĂ DE VIŢEL – REŢETĂ PROPRIE

Timp de preparare: 20 de minute.

Timp de coacere: 2 ore şi jumătate.

Cantităţile pentru 6 persoane: 1 kg de carne de viţel, 2 pahare de vin alb, 60g morcovi, 100g ceapă, 50g unt, 1 lingură de făină, un ou, sare, piper, verdeaţă, 250g ciuperci, zeama de la o lămâie, 150g slănină afumată.

IMPORTANT: *înainte de coacere, carnea trebuie lăsată în apă timp de 30 de minute…*

1

Mâna brună, cu unghiile tăiate scurt, se plimbă încet pe trupul gol al Françoisei. Cu ochii închişi, cu răsuflarea întretăiată, aceasta îşi simte carnea tresărind delicios sub mângâieri. Încearcă să ghicească ce drum va lua mâna iubitului, dar se înşală de fiecare dată. Atunci, se lasă cu totul în voia plăcerii pe care o simte urcând în ea. Se destinde. Bărbatul o sărută uşor pe sâni şi ea geme:

— Vino. Acum.

Nerăbdătoare, îl călăuzeşte în ea. Nu se mai poate stăpâni şi geme din ce în ce mai tare, pe măsură ce mişcările îşi înteţesc ritmul. Feţişoara ei urâtă se crispează într-un rictus. Bărbatul încearcă să o sărute pe gură, dar ea, cu o mişcare bruscă a gâtului, se refuză. Vrea să păstreze sărutările pentru mai târziu. După.

Deodată, se aud bătăi violente în perete şi o voce furioasă, răguşită, strigă:

— Gata, aţi terminat odată? Că eu mă scol la 6! Eu merg la muncă, nu ca alţii!

Vraja s-a destrămat. Iubiţii, gâfâind încă de plăcerea întreruptă, se desprind. Cu pumnul întins spre perete, bărbatul scrâşneşte:

— Ticălosul! Mă duc să-i sparg mutra!

— Taci, te rog!

El reia, puţin mai încet:

— Nu, aşa nu se mai poate, trebuie neapărat să-ţi găseşti o cameră numai a ta, unde să putem sta liniştiţi.

Întins lângă ea, îşi aprinde o ţigară, trage un fum şi i-o trece ei. Ea trage pe nas fumul cu gust acru, suflându-l spre tavanul cu zugrăveala cojită de umezeală.

Nu-i spune că mâine va pleca; şi-a găsit de lucru în provincie. Dacă i-ar spune-o, el s-ar înfuria şi n-ar lăsa-o să-l părăsească. Iar ea s-a săturat de Paris, de camera asta de hotel sinistră, de slujba de spălătoare de vase. Ar vrea să vadă şi alte lucruri, să încerce şi altceva, orice.

Cu privirea pierdută, urmăreşte distrată afişul de pe perete, unica pată de culoare în cenuşiul camerei; afişul reprezintă golful Rio.

Bărbatul se uită la ceas. Brăţara, din metal auriu, sună uşor. Mormăie:

— E ora unu, la dracu'! Trebuie să mă car.

Din nou furios, strigă spre peretele acum tăcut:

— Şi eu muncesc! Şi eu mă scol la 6!

Speriată, Françoise îi acoperă gura cu palma şi îl sărută, mai mult ca să-l facă să tacă, decât din dorinţă. El o dă la o parte, sare, suplu, în picioare, se îmbracă grăbit. Un ultim sărut:

— Ne vedem mâine, ca de obicei?

— Da.

Ca de obicei, înseamnă la 11 noaptea, după ce-şi termină ea serviciul la restaurant. De obicei, merg împreună până la imobilul unde locuieşte ea, trec tăcuţi prin faţa geamului portăresei, o iau pe

scara din dos şi urcă la etajul 7, ca să se închidă în cămăruţa asta de serviciu.

Mâine el o va aştepta zadarnic în faţa restaurantului. Françoise va ieşi din viaţa lui, fără un cuvânt. Ahmed îi place, dar îi e cam ruşine cu el. I s-a ivit o ocazie să-şi schimbe viaţa şi se foloseşte de ea, asta-i tot.

Cu banii găsiţi în plic, a plătit chiria pentru încă o săptămână, pentru cazul în care nu se va înţelege cu noii stăpâni.

A trecut pe la restaurant să-şi ia restul de bani. Din bucătăria care miroase a grăsime râncedă, şi-a recuperat bluzele de lucru. În trecere, Gaston, şeful, i-a pipăit şoldurile pentru ultima dată, de altfel, fără vreo intenţie anume: la vârsta lui, nu se mai gândeşte decât la băutură, e singura plăcere care i-a mai rămas.

Iat-o acum în trenul de 5 după-amiază, în direcţia Caen. Coboară la Evreux, conform instrucţiunilor din scrisoare. Deasupra ei, în plasa pentru bagaje, se află valijoara care conţine tot avutul ei. Şi-a cumpărat o revistă ca să citească pe drum. E un foto-roman, o poveste frumoasă de dragoste. Françoise ştie bine că pe ultima pagină, orfana cea săracă se va căsători cu industriaşul bogat, pentru că între timp se va descoperi că era de familie nobilă.

Bărbatul aşezat în faţa ei îşi lipeşte genunchii unul de altul, uşor stânjenit.

Săptămâna trecută, în timp ce aştepta răspunsul la oferta ei de serviciu, s-a dus la o ghicitoare, madam Zora, care pentru 50 de franci i-a prezis că totul se va aranja cum nu se poate mai bine. N-au trecut decât trei zile şi a primit scrisoarea. Era angajată pentru o lună de probă: semnatara strecurase în plic şi o bancnotă mare, ca acont.

Totul va fi bine. La proprietatea asta de la ţară, la aer curat, cu masa şi casa asigurate, Françoise va face economii. Salariul e bun şi ea e sigură că stăpânii vor fi mulţumiţi de ea.

Scoase scrisoarea din poşetă şi o mai citi o dată:

„Domnişoară,

Am plăcerea să vă informez că v-am reţinut oferta. Serviciul nu e dificil şi nici obositor; muncile cele mai grele le face altcineva, un bărbat. Singurul inconvenient e că suntem destul de izolaţi. Dar pot să vă garantez că veţi găsi aici o viaţă de familie, hrană din belşug şi o locuinţă confortabilă.

Vă aştept luni seara. Mergeţi la gara Saint-Lazare şi luaţi trenul de Caen, de la ora 17. La 18,15 coborâţi la Evreux. În faţa gării se află staţia autobuzului de Elbeuf, care pleacă la 18,30. Îl rugaţi pe şofer să oprească în locul numit Quitteboeuf. Acolo vă voi aştepta eu, cu maşina, ca să vă conduc la Domeniu.

Anexez un avans de 100 de franci pentru călătorie, care vă vor fi reţinuţi din salariu, la sfârşitul lunii.

Cu speranţa că amândouă nu vom avea decât de câştigat, şi cu cele mai bune sentimente,

Semnat: (indescifrabil)”

Françoise împătureşte la loc scrisoarea, pe care a citit-o deja de atâtea ori, încât a învăţat-o pe dinafară. Conţine câteva formule magice, ca „viaţă de familie”, „locuinţă confortabilă”, „domeniu”.

E un castel, probabil. Un vast domeniu provincial… cu o grămadă de servitori. N-o vor privi oare cu dispreţ?

Ea e aşa de cenuşie, de săracă, de umilă…

Dintr-odată i se face frică; ar vrea ca trenul să se oprească, să poată coborî… sau mai bine să se întâmple un accident, o ciocnire.

— O ţigară?

Bărbatul din faţa ei îi întinde, cu un zâmbet promiţător, un pachet de ţigări americane. Françoise, readusă brusc la realitate, îi aruncă o privire indignată şi refuză scurt, după care se adânceşte din nou în lectura foto-romanului.

Cine se crede ăsta? Nu ştie că are de-a face cu o castelană?

2

E deja noapte când autobuzul o lasă pe Françoise cu valiza ei la Quitteboeuf. În staţie e un bărbat, dar nu pe ea o aşteaptă. Întâmpină o femeie grasă, încărcată de pachete prost legate, o sărută pe amândoi obrajii, îi ia pachetele din mână, o urcă într-o vechitură de camionetă neagră şi porneşte. Între timp autobuzul a plecat.

Françoise se uită în jur cu teamă. Cătunul, oarecare, i se pare sinistru. Singura sursă luminoasă e vitrina unei cafenele-tutungerie-băcănie, de unde se aud hohote groase de râs. Un câine vagabond, răpănos, vine să adulmece picioarele călătoarei care, instinctiv, îşi ia valiza în braţe şi se apropie de vitrina luminată.

Poate a înţeles greşit data, ora, locul? Să mai stea mult aici, aşteptând să vină cineva să o ia, cum fusese prevăzut? Scoate din nou scrisoarea, o desface, la lumină, o reciteşte în grabă. Totuşi astăzi, aici, trebuie să vină să o ia. Probabil patroanei i s-a întâmplat ceva neprevăzut. Françoise va aştepta cuminte. S-a făcut răcoare. Îşi ridică gulerul pardesiului.

Acum o cuprinde o nouă nelinişte; dacă scrisoarea e o farsă?… Imposibil. Atunci bancnota de 100 de franci…? Nu trimiţi atâţia bani numai din plăcerea de a face o glumă.

Françoise se hotărăşte să mai aştepte o jumătate de oră. Apoi va intra în cafenea şi-i va telefona viitoarei patroane, pentru instrucţiuni. Scoate din nou scrisoarea, şi atunci îşi dă seama că semnătura este indescifrabilă, că nu există nici adresă, nici număr de telefon. De data asta o cuprinde panica. Matahala de câine de adineauri se întoarce cu o porcărie în gură. Când Françoise face un

pas spre el, se îndepărtează, mârâind.

În spatele ei, uşa debitului se deschide brusc. Iese un bărbat, cam nesigur pe picioare. Fără să-i dea vreo atenţie, se descheie la pantaloni şi urinează pe perete, cu un suspin prelung.

Françoise îşi ia valiza şi o duce puţin mai departe. Dacă într-o oră nu vine nimeni, va intra în cafenea şi-şi va spune povestea. Poate că sătenii o cunosc pe castelana care a dat anunţul pentru o fată în casă.

Uşurat, consumatorul intră din nou în cafenea. Prin uşa deschisă, un miros de rachiu ajunge până la Françoise.

Şi atunci, de pe o străduţă lăturalnică, la 20 de metri de ea, apare o maşină. Opreşte aproape de Françoise şi semnalizează cu farurile. Françoise aleargă spre automobil.

Portiera se deschide. Se aude o voce:

— Am întârziat, urcă repede. Pune-ţi geamantanul în spate.

Maşina e un Break. Cu stângăcie, Françoise deschide portbagajul şi îşi pune valiza. Apoi se aşază lângă cea de la volan, o femeie cu faţa prelungă, tunsă scurt, în jur de patruzeci de ani, care îi zâmbeşte, arătându-şi dinţii foarte albi.

— Dumneata eşti Françoise? Eu sunt doamna Boistel. Virginie Boistel, mai cunoscută ca mătuşa Boistel. Poate ai auzit vorbindu-se despre mine.

— Nu, nu cred.

— Totuşi, reţetele mătuşii Virginie sunt faimoase… Probabil, cărţile de bucate nu te interesează.

— Ba da, dar…

— Nu-i nimic, n-are nicio importanţă. Nu te-am angajat ca bucătăreasă, ci ca femeie de serviciu. Ştii să calci?

— Da, doamnă.

— Perfect. Pentru restul, nicio problemă.

Break-ul rulează în viteză pe străduţele întunecoase, din care lumina farurilor nu dezvăluie decât o mică parte. Trec peste un pârâu secat. Depăşesc o troiţă cu un Christ scheletic. Françoise încearcă să-şi stăpânească timiditatea, ca să răspundă întrebărilor patroanei.

— Ai călătorit bine?

— Foarte bine, mulţumesc.

— Ce făceai în restaurantul unde ai lucrat? Erai chelneriţă?

— Nu, spălam vasele.

— Şi nu-ţi plăcea, bineînţeles. Îţi dădeau să mănânci?

— Da.

Doamna Boistel – mătuşa Virginie – priveşte scurt trupul subţire al Françoisei şi izbucneşte în râs:

— Nu prea era grozavă hrana, îmi pari slăbuţă.

— Ba sunt puternică! protestează Françoise, căreia remarca i s-a părut că ascunde o nelinişte.

Mătuşa Virginie lasă să-i scape alt hohot de râs – sincer, simplu, dătător de încredere. Toată persoana ei răspândeşte un miros plăcut de apă de colonie. Şofează cu îndemânare. E o adevărată doamnă. Lângă ea, Françoise se simte în siguranţă.

— Eşti frumuşică, ai probabil pe cineva la Paris – un iubit, poate un logodnic…?

— N-am pe nimeni. Întotdeauna am fost cam sălbatică. N-am prieteni.

— Dar familia dumitale? Părinţii ştiu că ai venit să lucrezi în Normandia?

— Nu. N-am scris încă nimănui.

— Trebuie să le scrii, să le dai de ştire.

— Da, sigur, am să le scriu.

— Sunt sigură că ne vom înţelege foarte bine. Munca nu-i prea grea, o să vezi. Suntem trei în casă: eu, un văr mai în vârstă, care-mi serveşte drept administrator – el face muncile cele mai grele – şi bebeluşul…

— Aveţi un bebeluş? Cât are?

— Opt luni. În seara asta n-o să-l vezi, e puţin bolnav. La vârsta asta sunt atât de fragili… Îţi plac copiii?

— Foarte mult. Pe surorile mele eu le-am crescut.

— E perfect.

Françoisei, drumul începe să i se pară lung. Deodată, recunoscând deluşorul de mai-nainte, are impresia că s-au întors de unde au plecat, dar nu îndrăzneşte să spună nimic. Doamna cunoaşte drumul mai bine decât ea, iar dealurile seamănă toate între ele.

— Ai lăsat adresa, ca să ţi se trimită corespondenţa?

— Nu, primesc puţine scrisori… şi de fapt, nici nu mi-aţi dat adresa!

— Ah, numai eu sunt în stare de aşa ceva! Întotdeauna mi se pare că toată lumea ştie unde stau!

Şi râde iar. Acum maşina încetineşte.

— Am ajuns.

Un zid lung de cărămidă roşie şi, între doi stâlpi înalţi, o poartă impunătoare din lemn masiv. Doamna Boistel claxonează de două ori cu nerăbdare.

— Nu te mişca, rămâi în maşină: câinii nu te cunosc încă. Ţi-e frică de câini?

— Da…

— Ai noştri sunt răi, dar după ce se vor obişnui cu tine n-o să te atace. Nu-ţi fie teamă.

Poarta se deschide încet – mai întâi un canat, apoi celălalt, lăsând să se vadă o alee cu pietriş, mărginită de copaci înalţi. În lumina felinarelor, frunzele strălucesc ca nişte elemente de decor.

Un bărbat scund, în pantaloni de călărie şi cizme cu carâmb înalt, cu pieptul îngust mulat într-un tricou fără mâneci, împinge unul din canaturi. Trei câini lupi, enormi, apar şi se opresc locului nemişcaţi, cu labele încordate, cu botul întins, cu urechile ciulite.

Break-ul porneşte, intră în parc. Prin geam, se aude strigătul celei de la volan:

— Ţine câinii, Pierre-Armand, până o conduc pe mititica asta.

— S-a făcut!

Automobilul intră pe alee. Pietrişul scârţâie sub cauciucuri. După o curbă de aproape 50 de metri, apare casa: faţada înaltă, alb cu roşu, pătratele luminoase ale ferestrelor. Numai parterul e luminat, dar Françoise, cu răsuflarea tăiată, îşi dă seama imediat că are în faţă castelul visurilor sale. Trei etaje acoperite cu ţiglă şi la fiecare etaj câte opt ferestre. Nu e chiar un castel, cel mult un conac, dar arată destul de impozant pentru cineva obişnuit cu o cameră mobilată din arondismentul al 18-lea.

— Bine ai venit la Domeniu! îi spune mătuşa Virginie, coborând din maşină.

Françoise îşi ia valiza şi o urmează, urcând cele şase trepte de la intrare.

Din vestibulul luminat ia naştere o scară.

— La etaj sunt numai dormitoarele şi biroul meu. Pe aici, bucătăria şi oficiul; lasă-ţi valiza jos, să-ţi arăt.

Françoise descoperă bucătăria vastă, oficiul imens şi pivniţa unde

un butoi de vin e cocoţat pe un suport de lemn în formă de X.

— În partea cealaltă sunt câteva camere, sufrageria şi salonul-bibliotecă, pe care-l folosim ca living. Asta-i tot. Acum vino cu mine să-ţi arăt camera ta.

La primul etaj, un culoar lung cu patru uşi.

— În fund e camera mea, cu sala de baie. Alături e camera lui Pierre-Armand şi aici, chiar lângă scară, a ta. Sper să-ţi placă.

Virginie împinge uşa, apasă pe comutator şi Françoise descoperă cu plăcere camera care va fi numai a ei. Un pătrat vast în care se află un pat mare, un şifonier burtos şi o comodă care ţine loc de noptieră. Pe a treia parte din lungime, un paravan de lemn împarte camera în două. Doamna Boistel îl face să culiseze.

— Iar asta-i baia ta personală. Îţi place?

Şi încă cum! Are un lavabou şi o cădiţă de baie, roz amândouă. De un suport de plastic atârnă două prosoape imense, groase şi catifelate.

— Te las să-ţi aşezi lucrurile liniştită. Ai tot timpul să faci o baie – cred că simţi nevoia să te destinzi. Când eşti gata, să cobori la masă.

Uşa se închise în urma ei, paşii energici se îndepărtează, descresc pe scară. Ţinându-şi respiraţia, Françoise ascultă. Jos se închide o uşă, se aud voci nedefinite şi din nou linişte, o linişte desăvârşită.

Françoise se relaxează, se îndreaptă spre una din cele două ferestre înalte, dă la o parte draperiile, o deschide, se apleacă deasupra pervazului şi trage în piept, cu deliciu, aerul proaspăt de afară. Un vânt uşor face să murmure frunzişul. O pasăre de noapte îşi ia zborul, cu zgomot. Câinii aleargă pe pietriş. Françoise e fericită.

Închide fereastra şi-şi scoate mantoul, pe care îl agaţă în imensul şifonier, apoi îşi deschide valiza, din care-şi scoate cele trei rochii, pe care le netezeşte cu mâna şi le pune pe port-mantouri. Restul, mai târziu. Deocamdată, o să facă o baie – în cada ei personală.

Pe când apa curge din belşug şi sărurile de baie se dizolvă în volute

albăstrii, fata se dezbracă. Goală, se postează în faţa oglinzii care împodobeşte unul din pereţii colţişorului-toaletă şi se priveşte din cap până-n picioare. E frumoasă! Se-ntoarce, se roteşte şi izbucneşte în râs, cu gândul la amantul ei. Ahmed s-ar îmbolnăvi dacă ar şti de ce lux e ea acum înconjurată!

Printr-un orificiu minuscul din peretele alăturat, Pierre-Armand o observă cu atenţie pe fata care, fără nicio bănuială, pozează în costumul Evei.

În sfârşit, se bagă în cadă.

Suspinând, Pierre-Armand aşază la loc, deasupra orificiului, tabloul care-l ascunde de obicei. Iese din cameră, păşind fără să facă zgomot, apoi coboară în salon, la Virginie. Cu picioarele ridicate pe un taburet, Virginie îşi savurează whisky-ul şi se uită la televizor, la un film cu Guy Lux.

Înainte de a se aşeza lângă ea, Pierre-Armand îşi ia paharul, care-l aşteaptă pregătit, îşi pune două bucăţi de gheaţă, pe care le scoate din frapieră. Aprinde o ţigară, bea o înghiţitură şi spune:

— Nu e prea grozavă. Parcă-i o pisică jupuită – n-are fund, n-are sâni… Ai nimerit-o prost.

— A! Pentru ce-avem noi de gând cu ea, e chiar prea seducătoare!

Apoi tac şi-l ascultă cu încântare pe Enrico Macias în recital.

Sunt nişte oameni simpli, în fond.

3

După cină, pe care au luat-o în oficiu, Françoise spală vasele, sub supravegherea vigilentă a mătuşii Virginie, care-i arată unde să le aşeze, pălăvrăgind fără încetare.

— Farfuriile şi platourile le pui aici, în dulapul special. Faţa de masă, în sertar, împreună cu şerveţelele; poţi să le pui oricum, n-are importanţă, nu sunt maniacă, totul e să le găseşti când ai nevoie de

ele. Gunoiul din găleată îl arunci în incineratorul din spatele casei. Aici suntem la ţară, nu vine nimeni să ridice gunoiul, aşa că suntem obligaţi să… În cazul în care Pierre-Armand şi cu mine lipsim de acasă – se mai întâmplă – ai o grămadă de provizii în frigider şi tot felul de lucruri în congelator. Vezi, nu riscăm să murim de foame…

Şi deschide, în faţa Françoisei, o uşă înaltă, albă, descoperind un dulap frigorific, unde ar încăpea cu uşurinţă o vacă întreagă, şi ale cărui etajere sunt pline de produse congelate.

— Asta pentru că aşezarea cea mai apropiată se află la doisprezece kilometri şi facem piaţa o dată pe săptămână. Cu ce avem aici putem rezista şi unui asediu…

Trânteşte uşa grea, zâmbeşte şi o bate uşor pe Françoise pe obraji:

— Eşti moartă de oboseală, nu-i aşa? Du-te repede la culcare. Poţi să dormi liniştită, Pierre-Armand se scoală primul şi tot el pregăteşte gustarea de dimineaţă. Cât despre mine, nu mă scol niciodată înainte de nouă, zece dimineaţa…

— Bebeluşul nu vă scoală noaptea?

O clipă, Virginie pare uluită, apoi răspunde, cu oarecare întârziere:

— Seamănă cu maică-sa, are un somn de plumb.

— Cum îl cheamă?

— Roland. E foarte drăgălaş; o să-l adori, sunt sigură.

Françoise, privind-o pe Virginie în plină lumină, se gândeşte fără să vrea că s-a hotărât cam târziu să facă un copil. Lumina electrică îi dezvăluie fără cruţare ridurile, ascunse cu grijă de fondul de ten, un început de laba-gâştii, fire de păr albe pe la tâmple. Are cel puţin patruzeci de ani.

Nu întreabă nimic, nu acesta e rostul ei. Dar femeia asta energică, elegantă, îngrijită, modernă, care se înmormântează în căsoiul ăsta, într-un fund de ţară, cu un moşneag, un bebeluş şi trei câini enormi, trebuie să aibă un motiv serios. Până acum, nu i-a vorbit niciodată de soţul ei sau de tatăl copilului. Aici se ascunde o dramă sau, cine

ştie, un secret… Ca în cărţi.

Culcată în pat, cu braţele şi picioarele desfăcute, Françoise aşteaptă să i se facă somn, dar somnul nu vine. Casa e la fel de tăcută, numai un pas uşor se aude prin tavan. La catul al doilea merge cineva. E, desigur, doamna Boistel, care s-a dus să-şi culce bebeluşul…

Camera lui o fi deci la ultimul etaj? Pare ciudat, să laşi singur un copil atât de mic… Dna Boistel doarme la etajul unu, sau cel puţin aşa i-a spus Françoisei. Deşi, de obicei, ca să le fie cât mai la-ndemână noaptea, mamele dorm cât mai aproape de prunc…

De sus, filtrate prin grosimea tavanului, se aud motive muzicale stranii, mereu aceleaşi. Françoise, ciulind urechea, înţelege până la urmă că e o cutiuţă muzicală, una din acele jucării de copil care se pun în mişcare cu ajutorul unei manivele.

Acum aude foarte limpede gânguritul voios al unui bebeluş care se joacă.

Fără să ştie de ce, liniştea o cuprinde cu totul şi se lasă în voia somnului.

Undeva în casă, o pendulă bate rar trei bătăi răguşite. Virginie aruncă o privire spre Pierre-Armand care, numai în slip, stă pe pat lângă ea, fumându-şi veşnica ţigară.

— E ora trei. Crezi că a adormit?

— Sigur. Dar asta are vreo importanţă?

— Mergem?

— Cum vrei.

E goală sub déshabillé-ul vaporos. De multă vreme, între ei nu mai există pudoare şi nici teamă. Uneori fac baie împreună, se spală unul pe celălalt, şi asta fără niciun echivoc. Sunt doi tovarăşi de

drum, atât.

El se ridică, cu o supleţe de felină. E slab, dar viguros: sub pielea tăbăcită de soare, muşchii i se reliefează armonios.

— Mă duc să pun chestia în mişcare. Pe urmă, e rândul tău.

Ea îi zâmbeşte, întristată.

El iese din cameră, parcurge fără zgomot coridorul, urcă la etajul doi, intră în prima cameră din stânga şi aprinde lampa.

Încăperea, goală înainte, e folosită acum ca debara, îngrămădite unele peste altele, stau mobile desperecheate, cufere cu cărţi şi ziare legate în pachete. Pe una din mese e un casetofon.

Pierre-Armand apasă simultan pe tasta de pornire şi pe butonul care reglează sunetul. Cu un declic aproape neauzit, maşinăria porneşte, dată la minimum.

O lasă să meargă câteva secunde, apoi măreşte brusc sonorul.

Se aud ţipete de copil, violente, sfâşietoare.

— Françoise, repede, scoală-te!

Françoise tresare, smulsă din miezul unui vis, chiar în clipa când se căsătorea cu Saint-Honore d'Eylau, fiul directorului companiei General Motors.

— Da…

— Micuţul e bolnav, plânge, are febră! Mă duc după doctor! Vrei să stai cu el şi să ai grijă să nu se dezvelească?

— Da, sigur. Mă duc.

— Hai, să-ţi arăt drumul.

Cu ochii împăienjeniţi de somn, Françoise iese cu greu din pat, îşi încalţă papucii scâlciaţi, îşi pune halatul cel vechi şi merge pe

coridor, după doamna Boistel. Într-adevăr, urletele bebeluşului umplu toată scara.

Se împiedică de o treaptă şi se ţine de balustradă. La etajul doi, în fundul culoarului, prin uşa întredeschisă, se zăreşte o lumină albăstrie. De acolo provin ţipetele.

— Mulţumesc, draga mea! Mă întorc cât pot de repede.

Virginie coboară în mare grabă. Singură, Françoise aleargă spre uşa deschisă, îi trece pragul şi o închide maşinal în urma ei.

E o cameră de copil, cufundată într-o semi-penumbră. O veioză albastră luminează neclar pătuţul de unde se aud ţipetele.

Deodată, cu un zgomot sec, ţipetele încetează.

Françoise, neliniştită, se apropie de pătuţ.

Virginie – mătuşica Virginie – s-a oprit pe palierul ultimului etaj. În liniştea profundă care s-a lăsat, aşteaptă ca Françoise să scoată primele urlete.

4

Soarele a alungat ceaţa dimineţii. Virginie Boistel, bine înfofolită, şi-a instalat masa de lucru pe terasa de la etajul întâi. De aici, privind prin frunziş ca dintr-un turn de veghe, poate cuprinde cu privirea şoseaua, poarta de intrare şi câmpul înconjurător.

Sub ea, pe alee, îi aude frământându-se pe câini, care o simt aproape şi ar vrea să vină la ea, dar nu pot să intre în casă.

Pe măsuţa pliantă, Virginie a aşezat câteva cărţi, un top de hârtie şi o maşină de scris portabilă. Bate repede, cu toate degetele, fără nicio ezitare şi fără să se uite pe claviatură. Înainte, fusese stenodactilografă.

Uneori, câte o formulare o pune pe gânduri şi atunci, cu un tic familiar, ronţăie un capăt de creion, special destinat acestui scop.

Pe şosea se vede acum apropiindu-se furgoneta galbenă a Poştei.

Poştaşul claxonează de trei ori, semn că aduce un pachet sau o scrisoare recomandată. Altfel, corespondenţa obişnuită o lasă la cutie.

Virginie se ridică enervată. Câinii sunt deja la poartă şi latră cu furie. Nu-i latră aşa decât pe poştaşi, pe comisionari şi pe jandarmi, pe scurt, reprezentanţii clasei de jos, pe care îi recunosc, probabil, după mirosul caracteristic. Virginie traversează camera, iese în fugă pe coridor, coboară. Pe balustrada scării, mâna îi alunecă pe ceva umed. E sânge. Contrariată, se şterge repede, din mers, cu o batistă fină. Trebuie să-i spună lui Pierre-Armand să cureţe toate urmele astea dezgustătoare. Neglijent cum îl ştie, probabil că a lăsat destule.

Virginie traversează grădina şi cheamă câinii.

— Jos! Jos, bestiilor!

Ascultători, cei trei lupi vin să i se târască la picioare. Cu un ordin scurt, ea îi ţintuieşte pe loc şi seduce să deschidă poarta. Poştaşul, un tip solid, localnic, roşu la faţă din cauza păhărelelor de calvados cu care s-a cinstit de când e în tură, îşi scoate cascheta şi zâmbeşte:

— Frumoasă zi, nu-i aşa, doamnă Boistel?

— Chiar prea frumoasă pentru anotimpul ăsta. Înseamnă că până la Paşti o să mai dea de câteva ori gerul!

Poştaşul scoate din maşină un chitanţier:

— Aveţi ghinion: e o contravenţie. Semnaţi aici.

Intimidat, îşi caută pixul, scotocind peste tot, şi-l găseşte până la urmă, ca de obicei, în spatele urechii. Ea îl ia de acolo cu mâna ei, atingând uşor părul nespălat al poştaşului, şi semnează.

— Asta-i tot?

— Nu, mai sunt şi astea. A, şi uitam ziarul.

I-ar place să mai stea puţin de vorbă cu femeia asta drăguţă, parfumată dis-de-dimineaţă, dar îi lipseşte curajul. Se grăbeşte să

plece. Diseară, între două păhărele de vin alb, la bistroul de lângă biserică, va povesti tuturor, plin de sine: „Mi-a deschis uşa, aproape în pielea goală! Aşa e cum vă spun! Pe cuvântul meu că numai să fi vrut…”

Virginiei îi place să se simtă dorită de bărbaţi – oricine ar fi ei. E încă tânără, dar nu pentru multă vreme, cu toate îngrijirile care-i iau în fiecare zi o grămadă de timp. Aşa că, o privire admirativă, de oriunde ar veni, e întotdeauna bine primită. Cât despre Pierre-Armand…

Cu un suspin, ea închide poarta, răspunzând salutului unei bătrâne care trece pe bicicletă. Se întoarce înapoi spre casă, examinând, plic cu plic, tot ce i-a adus poştaşul; câinii o însoţesc, hârjonindu-se.

— Facturi! Numai facturi!

O singură scrisoare pare să, fie mai interesantă. E de la editorul ei, care o anunţă că intenţionează să reediteze culegerea de Reţete exotice. În sfârşit, s-a hotărât! Doar cartea s-a epuizat de atâta vreme…

Când ajunge la picioarele scării de la intrare, aude, dinspre grădina din spatele casei, un zumzăit zgomotos. Se pare că Pierre-Armand s-a hotărât în sfârşit să se apuce de treabă.

Virginie îşi pune scrisorile pe pervazul ferestrei – o să le ia de acolo mai târziu – şi dă ocol casei. În spate se întinde o ţarină imensă, mai mult sau mai puţin părăginită, unde Pierre-Armand are o grădiniţă de zarzavat. În colţul din stânga, lângă zid, sunt diverse acareturi: magazia de unelte, atelierul şi intrarea în beci.

După zgomotul asurzitor pe care-l face fierăstrăul, Pierre-Armand trebuie să fie în magazia de lemne. Virginie deschide portiţa grilajului care împrejmuieşte acareturile, o închide cu grijă, ca să nu intre cumva câinii, şi se duce la Pierre-Armand.

Pe cât se pare, apariţia ei îl surprinde, căci fierăstrăul scoate brusc un mieunat furios, şi un nor de fum. Bărbatul apasă pe un buton, şi motorul începe să toarcă din ce în ce mai slab.

— A venit poşta?

— Nimic deosebit. Ai lăsat urme de sânge pe balustrada scării.

— Bine, bine, ştiu, n-am zece mâini, nu pot să le fac pe toate deodată! Trebuie să termin mai întâi cu grosul. Ai face bine să te duci să faci ordine în cameră, reţetele tale pot să mai aştepte!

Îşi şterge fruntea transpirată cu braţul gol, lăsând o dâră de sânge amestecată cu sudoare şi porneşte din nou fierăstrăul, aplecându-se deasupra trupului decapitat, căutând unghiul cel mai potrivit pentru a secţiona membrele cât mai eficace. Lanţul tăios pătrunde şuierând în ţesuturile golite de sânge, despicându-le cu aceeaşi uşurinţă cu care un cuţit taie un aluat fraged. Se simte doar o uşoară, rezistenţă când fierăstrăul atacă articulaţia osoasă, şi braţul, ţeapăn şi în acelaşi timp gelatinos, se desprinde şi cade pe pământ.

Pierre-Armand, ca un tâmplar adevărat, a aşezat totul în jurul mesei care-i serveşte drept butuc când taie lemnele pentru răsadniţe. Ca să nu-şi murdărească hainele, s-a dezbrăcat la piele. Fâşii înguste de carne însângerată i-au sărit până şi în păr. Toate vor dispărea fără urmă sub duş. Dar asta mai târziu.

Văzându-l, Virginie se simte doar uşor dezgustată, de parcă ar asista la măcuirea unui porc sau a unui iepure.

Înainte de a se întoarce în casă, mai aruncă o ultimă privire capului tăiat, care s-a rostogolit pe jos şi o priveşte de-acolo cu ochii mari şi goi, adresându-i parcă, prin gura deschisă, schimonosită de spaimă, o ultimă chemare într-ajutor.

După o oră, când cadavrul nu va mai exista, când casa va fi curăţată iar hainele şi valiza micuţei arse în incinerator, Virginie va uita cu totul de existenţa ei. Chiar trebuie să facă un efort ca să-şi amintească dacă fata asta e a opta cu o asemenea soartă.

A opta sau a noua? La urma urmei, n-are nicio importanţă.

În camera de oaspeţi, Virginie începe să golească şifonierul. Smulge de pe port-mantouri rochiile fetei şi le aruncă grămadă pe pat. Pe

măsuţa lavaboului se află o periuţă şi un tub cu pastă de dinţi. Le ia de acolo.

Inventariază, fără nicio curiozitate, conţinutul valizei şi al poşetei, cele câteva fotografii cu colţurile îndoite, şi rupe, fără s-o citească, o scrisoare cu grafia neîndemânatică.

Deodată, pe fundul valizei, ceva neobişnuit îi atrage atenţia. E un afiş împăturit în patru. Îl scoate şi îl întinde în faţa ei. E golful Rio. Culorile sunt strălucitoare, îţi lasă impresia de vacanţă. Afişul ăsta îl va păstra, ca şi cele câteva bancnote găsite în poşetă. Virginie a fost crescută în spirit de economie: pâinea nu se aruncă şi banii nu se ard.

Îi vor fi de folos pentru cheta de la slujba de duminică.

5

Pierre-Armand a terminat ce era mai greu şi a trecut la partea migăloasă – împărţirea cadavrului într-o duzină de grămăjoare de aceeaşi mărime. Cu măruntaiele face un pachet separat, din care câinii se vor înfrupta îndată. Restul îl împachetează cu mare grijă, bucată cu bucată, în pungi de plastic. Băgate la congelator, se vor păstra atât cât e nevoie. De fapt, până acum, niciun cadavru n-a ţinut mai mult de zece zile, dacă pune şi oasele la socoteală.

E de necrezut cât pot să devoreze trei câini-lupi. La început, Pierre-Armand era cam neliniştit în privinţa scheletului, dar şi-a făcut griji degeaba. Niciun femur, cât de gros, nu rezistă unor colţi ascuţiţi.

Capul, în schimb, se bucură de un tratament special. După ce îi scoţi ochii şi arzi părul şi sprâncenele, trebuie să-l pui la fiert câteva ore, până când carnea se desprinde bine de pe os.

În ciuda aparenţelor, craniul e fragil. Cu un simplu ciocan, îl poţi preface într-o pudră care, amestecată cu un sac de îngrăşăminte, dă rezultate excelente la tufele de căpşuni.

Problema e cu dinţii: mai ales la subiecţii tineri, aceştia sunt practic indestructibili. Iar dinţii, după cum ştie toată lumea, sunt cel mai sigur mijloc de identificare în caz de anchetă.

Deşi nici Virginie, nici Pierre-Armand nu se tem de vreo anchetă – pentru că şi-au luat suficiente precauţii – e mai bine să nu păstreze asemenea indicii: la căderea nopţii, Pierre-Armand va săpa o groapă adâncă în spatele livezii, unde va îngropa periculosul maxilar.

Acolo va sădi apoi, ca de obicei, un pomişor.

Toate urmele suspecte au dispărut. În fundul congelatorului, nouă pachete, asemănătoare ca mărime, s-au adăugat rezervei de provizii. Nouă pachete, nouă zile de hrană pentru câini.

Hainele, obiectele personale şi valiza, tăiată în bucăţi, au fost incinerate, iar în fundul livezii a mai apărut un pomişor.

— Ai lucrat cu spor? întreabă Pierre-Armand, aşezându-se lângă Virginie.

— Da, am scris patru reţete noi. A, sunt de rutină. Mi-e greu să mă concentrez când e aşa de frumos afară. Mai degrabă aş pleca în vacanţă.

— De ce nu pleci câteva zile? Aş putea să mă ocup şi singur de…

— Nu, nu vreau să las casa nesupravegheată. Mereu mi se pare că dacă aş pleca, s-ar întâmpla ceva rău.

— Nu fi prostuţă…

Îi ia mâna şi i-o sărută uşor. Ea zâmbeşte plictisită.

— Eşti drăguţ.

— Te iubesc.

Câteva minute e linişte. Apoi Pierre-Armand strigă, ca pentru a-şi ascunde emoţia:

— După ziua asta, mi-e o foame grozavă! Ce avem la masă?

— Am făcut tocăniţă Parmentier.

La televizor se transmite un meci de fotbal. Ca să fie mai liniştiţi, au închis sonorul. Din când în când, schimbă, cu jumătate de glas, câteva cuvinte.

— Germaine vine de Paşti, în vacanţă?

— Nu ştiu, n-a scris încă. Ştii că se hotărăşte întotdeauna în ultima clipă.

Îşi degustă vinul. Cum nu şi-au terminat sticla de vin la dejun, şi-au adus paharele în salon.

— Să mă ierţi, spune Virginie, dar urc la mine. Ştii că eu, cu fotbalul…

— Vrei să-l schimb pe programul doi?

— Nu, mulţumesc. Am de lucru.

— Să nu te culci prea târziu.

Ea se ridică, îl sărută pe obraz, ia o revistă de pe măsuţă şi se îndreaptă spre uşă. El o strigă:

— Virginie!

— Da?

— Să nu uiţi, mâine…

— Ce?

— Trebuie să mai dăm un anunţ.

PARTEA A DOUA

TOCĂNIŢĂ DE VIŢEL – SPECIALITATEA MEA (urmare)

Se taie carnea în felii. Se aşază într-o cratiţă, cu apă rece cât să o acopere. Se adaugă vinul alb. (Tocăniţa se poate prepara şi numai cu vin alb. În acest caz, nu se mai pune apă.) Se adaugă morcovii şi ceapa tăiate rondele, verdeaţa, se sărează şi se piperează…

6

Cele două fete, încuiate în camera lor, fumează ţigări pe care şi le fac singure. Au închis fereastra cu grijă şi au astupat spaţiul de sub uşă cu prosoape, din cauza proprietarului, care are mirosul fin şi, din când în când, îşi face rondul prin surprindere.

Stau pe nişte perne, pe podeaua goală. Într-un colţ se aude hârâind un pick-up cu baterii. Discul s-a terminat de mult şi acul zgârie eticheta din mijloc, cu un scârţâit regulat.

Rosebud n-ar trebui decât să întindă mâna ca să oprească aparatul sau să aşeze acul la loc pe disc, dar nu e în stare. Torsul ăsta electric şi zgârieturile n-o mai deranjează, nici pe ea, nici pe Bogey.

Stau cu ochii în gol şi cu un gol în suflet, cu gândurile în altă parte. Pereţii sunt plini de afişe la modă: Che Guevara, Peter Fonda pe motocicletă, în *Easy Rider,* şi Bogey – cel adevărat, Humphrey Bogart, cu veşnica ţigară în colţul gurii. Afişul este al fetei pe care o cheamă Bogey. Bogey – actorul este, pentru Bogey – fata, în acelaşi timp tată, mamă şi traficantul care îi vinde haşişul.

Cât timp să fi trecut? Un mister fără importanţă. Oricum, pick-up-ul a amuţit, cu bateriile complet epuizate. S-a făcut noapte, sau aproape. Încet, încet, toropeala se diluează, dispare.

Scena se înviorează. Rosebud şi Bogey îşi mişcă membrele amorţite, se ridică. În cameră, mirosul de fum rece a devenit sufocant. Rosebud deschide fereastra, care dă spre o terasă minusculă, şi se sprijină de pervaz, respirând, cu ochii închişi, aerul rău-mirositor care urcă din strada Mazarine. E totuşi proaspăt, bun, te răcoreşte.

— Mi-e foame, mormăie Bogey.

— Ei şi? Mai sunt biscuiţi, mănâncă.

— La dracu' cu biscuiţii. Mi-e poftă de o masă adevărată. Potol din ăla greţos, cu antreuri, friptură cu garnitură, brânză şi desert. Ai ceva mălai?

Rosebud dă din umeri, fără să răspundă.

— Bine, mă duc să agăţ vreun moş. Tre' să halesc ceva.

Rosebud se întoarce şi o priveşte, cu ochi lipsiţi de complezenţă, pe fata care, de trei săptămâni, împarte camera cu ea. Bogey are nouăsprezece ani, dar pare de treizeci, cu feţişoara ei boţită, cu pungi sub ochi şi cu părul slinos. Şi, pe deasupra, rău făcută – cu şolduri prea late, cu pulpele prea groase şi aproape fără sâni.

— Dacă te duci, ai grijă. Ştii că e plin de curcani în civil, la ora asta. Brigada de moravuri şi anti-drog. Cum te cunosc, pe unul din ei o să-l agăţi.

— Şi ce dacă? O noapte la poliţie, o fac şi-ntr-un picior!

— Eu ţi-am spus. Ştii că, în ce mă priveşte, nu pot sa vin să te scot.

— Oricum, până la urmă tot o să se ştie că eşti căutată! Bine, vii cu mine sau mă duc singură?

— Mai bine vin – aşa o să fiu sigură că nu faci vreo prostie.

Îmbrăcatul nu le ia mult timp: pentru Rosebud, o rochie lungă, indiană şi o panglică pe care şi-o leagă pe frunte. Pentru Bogey – ţinuta obişnuită, pentru că nu are altceva: blugi şi un tricou marinăresc, care se mulează pe sânii mici. Rar se întâmplă să se întoarcă de la vânătoare fără să fi „pescuit" nimic.

— Gata. Vii?

Bogey e nerăbdătoare. Rosebud însă mai întârzie, ca să ascundă provizia de droguri într-o carte veche: *Tender is the Night,* a lui Scott Fitzgerald, al cărei mijloc a fost scobit pe o grosime de 80 de pagini:

o jumătate de centimetru, loc suficient ca să ascunzi zece grame de haşiş. În plus, cavitatea e chiar lângă cotorul cărţii, deci nu se poate observa la o răsfoire rapidă.

— Gata.

Rosebud aşază cartea la loc pe etajeră, printre celelalte, şi iese după prietena ei, pe coridor.

E probabil târziu, pentru că pe drum se întâlnesc cu doi travestiţi care lucrează la „Michou", în apropiere. Nu face nimic, dimpotrivă: va fi mai simplu cu agăţatul. Bărbaţii se hotărăsc foarte greu să cineze singuri.

Fetele merg repede, aruncând din mers câte o privire în bistrourile luminate. Într-unul din ele, la intersecţia cu bulevardul Saint-Germain, îşi reperează prada: doi tipi, în jur de patruzeci de ani, care beau şi râd cu hohote. Sunt la aperitiv, asta e semn bun. Parcă ar fi doi foşti camarazi de regiment, în reuniune comemorativă.

Intră în cafenea, ignorându-i cu superbie pe cei doi papagali, se instalează chiar lângă ei, la bar, şi comandă două coca-cola. Nu au cu ce să le plătească, dar în privinţa asta sunt liniştite. Deja, unul din ei îi aruncă celuilalt, cu voce tare:

— Oo, ai văzut făpturile astea de vis?

Al doilea răspunde imediat, râzând:

— Şi mai beau şi coca, ce ruşine!

Bogey îi şopteşte lui Rosebud, la ureche:

— Ăştia nu-s curcani!

Rosebud e de acord. Îi dă semnalul, făcându-i cu ochiul, se ridică şi se îndreaptă spre casieră. Întreabă unde e toaleta – lucru pe care îl ştie, de altfel, foarte bine, şi care, pe deasupra, e indicat de o firmă luminoasă, chiar în capătul barului. E însă un pretext ca să dispară câteva minute, timp în care Bogey se lasă agăţată fără probleme. E mai uşor, pentru o fată singură, să răspundă avansurilor unui necunoscut.

Când se întoarce, totul s-a rezolvat. Unul dintre tipi plăteşte ambele consumaţii.

— Îţi dai seama? Domnii ne invită la cină!

Rosebud se preface supărată. Nu se face, cu nişte necunoscuţi. Necunoscuţii insistă, se prezintă. Acum s-au aranjat toate.

Cele două cupluri ies din cafenea, sub privirea dezabuzată a barmanului, care bagă sub tejghea cele două coca-cola, desfăcute dar neatinse. Le va servi altora, mai târziu.

Când, la ieşirea din restaurant, au vrut să le dea tipilor papucii, ei s-au revoltat. Au trebuit să-i mai suporte încă o oră nesfârşită, într-o discotecă sinistră, până s-o poată şterge, pe muteşte.

Înapoi în camera de hotel, se prăbuşesc pe pat, sătule dar furioase.

— Mi-e silă de viata asta, silă, silă!

— Şi? Te împiedică cineva să te întorci acasă?

— Da, mersi! Nu-i ştii pe-ai mei! Ah, cinşpe zile la ţară, fără nicio grijă… Chiar aşa! Am să răspund la anunţ!

Anunţul. L-au descoperit ieri, într-un ziar de seară. L-au încercuit cu creionul roşu, râzând ca nişte nebune.

Căutăm fată în casă, 18—25 ani, pentru proprietate în Normandia. Muncă uşoară, bine plătită, masă şi casă asigurate, aer curat. Scrieţi pe adresa ziarului, pentru anunţul cu nr. 3442.

Asta le-a făcut să viseze. Sau cel puţin pe Bogey a făcut-o să viseze. Ţară, aer curat, mâncare din belşug, de trei ori pe zi… Pentru că, ce îi displace cel mai mult, în viaţa rătăcitoare pe care o duce, sunt mesele neregulate şi sărace.

Cu dosul mâinii, Bogey face loc pe noptieră şi se apucă de scris,

sugând, gânditoare, capătul pixului.

— Cu ce să încep?

— Pune „Domnule”.

— Da’ nu ştim dacă e un domn sau o doamnă care a dat anunţul!

— Atunci pune „Domnule sau Doamnă”.

Ascultătoare, Bogey scrie, scoţând în acelaşi timp, un vârf de limbă roz. Nu e obişnuită cu scrisul. Înainte de a aşeza pixul pe hârtie, îl învârte de câteva ori prin aer, apoi scrie cuvântul dintr-o singură trăsătură – parcă ar face baie într-o apă prea rece.

— Ca răspuns la anunţul pe care l-aţi dat… „L-aţi” se scrie împreună sau cu liniuţă?

— Cu liniuţă. Ah, ce mă enervezi! O să-ţi ia două ore, mai bine dă-mi-o mie să ţi-o scriu. Măcar dacă ar folosi la ceva! Dar după trei zile de şters puştii la fund şi de spălat vasele, ştiu că o să te saturi!

— Da, da’ am halit trei zile! Doar de-asta sunt făcute week-end-urile la ţară.

Rosebud o dă pe Bogey la o parte, se aşază în locul ei şi termină scrisoarea în viteză.

— Dacă tot m-am apucat, o să spun că ai mai fost fată în casă, la o familie onorabilă.

— Cum adică?

— Asta inspiră încredere. Gata, nu mai trebuie decât să-ţi scrii numele şi adresa şi să semnezi.

— Scrie tu. Ar pica prost să se vadă două scrisuri.

— Ai dreptate. Cum te cheamă?

Bogey o priveşte mirată şi amândouă izbucnesc în râs. De trei săptămâni, de când stau împreună, nu-şi cunosc decât poreclele.

Humphrey Bogart – nu-i o identitate serioasă pentru o fată de nouăsprezece ani.

— Mă cheamă Roselyne Verdier şi locuiesc aici.

Rosebud zâmbeşte. Roselyne – nume cu parfum provincial, ca şi colţul de ţară de unde vine Bogey. Şi seamănă cu Rosebud.

Semnează indescifrabil şi îi întinde scrisoarea celeilalte, numita Verdier Roselyne, care o citeşte cu o uluire crescândă.

— E nemaipomenit de bine scrisă. Se vede că domnişoara are studii.

— Bine, bine, gata. Mi-e somn, stinge lampa. Trebuie să diger iahnia de fasole pe care ne-au servit-o.

7

După ce o puseseră la poştă, uitaseră cu totul de scrisoare.

Peste câteva zile, Rosebud a fost chemată la telefon, la cafeneaua din colţ. Un anume Gérard o ruga să treacă pe la el. Era un cod: asta însemna că marfa trebuia ridicată – ştia ea de unde.

S-a îmbrăcat în aşa fel încât să treacă neobservată: în pantaloni, bluzon şi cizme până la genunchi; părul blond, lung, şi l-a strâns la spate, s-a înarmat cu o poşetă goală şi a luat metroul până la Jardin des Plantes. Ajunsă în spatele Moscheii, intră într-o clădire jerpelită, în curtea căreia un dogar martiriza un butoi, bătându-l zdravăn cu ciocanul.

Dintr-o ochire, se asigură că nu e urmărită şi se afundă sub o boltă cu vechime istorică, ce o duce până la scara C. Urcă în viteză cele patru etaje, se apleacă deasupra balustradei şi ascultă. Nu se aud decât ciocăniturile dogarului. Coboară la etajul trei şi împinge, fără să bată, uşa vopsită într-un cafeniu anonim, pe care o carte de vizită informează vizitatorul că pătrunde în sanctuarul lui Remi d'Hautsol, profesor de muzică.

O cameră goală, cu excepţia unui taburet şi a unui portativ. Rosebud se îndreaptă spre uşa din fund şi bate după semnalul stabilit. Se aude un târşâit de picioare şi uşa se deschide.

Nasul expert al lui Rosebud recunoaşte imediat mirosul de haşiş proaspăt. Îl salută pe lunganul bărbos:

— Bună.

— Bună. Totul e O.K.?

— Nu m-a văzut nimeni.

— Bine. Stai. Ia o ţigară, dacă vrei.

— Nu. Când lucrez, niciodată. Dar o să iau trei-patru, pentru seara asta.

— Serveşte-te.

Îşi alege ţigările, le împachetează cu grijă şi le aşază la fundul poşetei. Bărbosul s-a lăsat să cadă intr-un colţ, aparent la întâmplare. E prea plictisit ca să mai stea în picioare. Cu degetele-i lungi, apucă un fel de fluier, din care scoate câteva sunete plângăreţe.

— Asta-i ceva nou? întreabă Rosebud.

— Mda! E un khena, sau flaut indian, cum vrei. Şase plus una.

— Şase plus una ce?

Dă din umeri, enervat de atâta ignoranţă.

— Şase găuri în faţă plus una pe spate. Te-ai prins? Tre' să ştii să-ţi pui degetele.

Cu îndemânare, îi face o demonstraţie. O clipă, melodia acoperă bătăile de ciocan care se aud din curte. Rosebud râde:

— Asta mai zic şi eu – să alegi o casă de dogar ca să studiezi, e ceva!

— Este? Să ştii că e ultimul dogar din tot Parisul. L-am căutat o grămadă. Da-i de treabă, îmi dă de ştire când vin curcanii, avem un cod. Bate aşa…

Pe podeaua prăfuită, Gérard, alias Remi d'Hautsol, alias La Plante, bate cu palma un anumit ritm.

— Îi dau în schimb câteva ţigări. S-a apucat de-a binelea; până să vin eu, se trotila numai cu vin roşu, da' asta-i deregla cadenţa.

— Şi ţigările nu?

— Ba, şi mai şi, da' puţin îi pasă. Ai ceva timp?

— Eu, da, dar tu? Când trebuie livrat pachetul?

— Peste două-trei zile, chiar o săptămână, însă după vizita de-acum câteva zile, aş vrea să mă scap de el cât mai repede. De-asta am vrut să te văd.

Cu un gest, o invită pe Rosebud să ia loc lângă el. La Plante nu are obiceiul să vorbească fără rost; când are ceva de spus, înseamnă că e important.

— A întrebat cineva de tine, ieri, la portăreasă.

— De mine?

— Mda! Nu te cheamă Geneviève Montés?

— Ba da.

— N-ai stat tu cu mine, aici, acum trei sau patru luni?

— Ba da!

— Înseamnă că ţi-au dat de urmă. Ieri pe la 11 au scos nasul. Doi michimauşi de vreo treizeci-patruzeci de ani, bine înţoliţi, da' nu cine ştie ce, bătrâneşte, aşa, cu părul un pic mai lung, cum e moda acum la ei. Dogarul mi-a bătut aria din *Trubadurul* şi am fost în regulă; noroc că nu primisem încă marfa, n-aveam decât ţigările şi le-am dosit una-două. Era o fetiţă la mine, rămăsese peste noapte, aşa că au picat la fix, în plină lecţie de solfegiu.

— Ţi-au arătat vreo legitimaţie?

— N-avea rost. Şi-apoi, cu negustoria mea, n-aveam niciun interes să fac pe durul. Da' sigur nu erau de la stupefiante, asta pot să ţi-o dau în scris! Erau ori de la minori, ori de la moravuri. S-au repezit direct la fetiţă: „Sunteţi Geneviève Montés?" „Nu, domnule, mă cheamă cutare, poftiţi carnetul de identitate." Atunci au scos o poză de-a ta şi ne-au arătat-o.

— E grav! Au şi fotografii!

— Poate nu e cine ştie ce, oricum, au întârziat cu trei luni! Ai timp să te răzgândeşti. Şi-aşa… au început interogatoriul: „O cunoaşteţi?" Nu puteam să zic nu, doar ştiau de la babă. Le-am zis că am împărţit cu tine viaţa şi patul într-o dimineaţă, acum multă vreme, şi că de-atunci nu te-am mai văzut. Le-am strecurat, aşa, într-o doară, că după cum te ştiu, la ora asta întorci cânepa pe undeva prin Katmandu. Până la urmă s-au cărat.

Rosebud îşi muşcă buza de jos. La Plante duce iar la gură khena şi scoate câteva tremolouri plângăreţe. Apoi spune:

— E tot în legătură cu povestea aia de la Amsterdam?

— Bineînţeles, în legătură cu ce altceva vrei să fie? De şase luni stau liniştită – nicio chestie, niciun scandal, nimic! Viaţă de mânăstire, ce mai!

La Plante rânjeşte şi-şi pune mâna prelungă pe coapsa ei:

— Dacă nu te-ai schimbat, înseamnă ca nu-ţi lipseşte cine ştie ce!

Rosebud îşi muşcă buzele. Nu-i place să i se amintească, de parcă ar fi o slăbiciune, de ceea ce ea consideră o forţă. Îi răspunde, sfidătoare:

— Nu există femei frigide, există numai bărbaţi neîndemânatici!

— Mda! Dacă spui tu!

O pişcă de coapsă. Scurta lor legătură nu a ţinut mai mult de cincisprezece zile. El a adăpostit-o, a hrănit-o, a prezentat-o prietenilor lui şi a făcut dragoste cu ea, fără să reuşească să-i trezească simţurile. Atunci s-a plictisit, şi cum între timp ea învăţase

să se descurce destul de bine, a lăsat-o să plece. Dar îi place de ea, i se pare că-i o fată serioasă. Pentru negoţul ăsta, lipsa de apetit sexual înseamnă un mare avantaj. Nu ai motive să te temi de destăinuiri de alcov şi asta, pentru traficul de droguri, e foarte important.

— Bine, cum vrei, eu te-am prevenit.

— Fotografia e recentă?

— Nu chiar, eşti tunsă scurt, ai o faţă de puştoaică.

— Foarte bine. Am să-mi vopsesc părul negru, ca să par mai bătrână. Ai nişte bani?

— C'eşti copil!

Ca de obicei, La Plante e lefter. Tot ce câştigă ca intermediar, cheltuieşte achiziţionând instrumente muzicale ciudate, majoritatea foarte vechi, care-l costă o avere, şi pe care le depozitează într-o ascunzătoare cunoscută numai de el. Uneori dispare câte patru, cinci zile şi toţi ştiu că „a plecat să cânte" de unul singur. Asta are asupra lui un efect mult mai puternic decât haşişul; de fiecare dată se întoarce transfigurat, cu o privire de apostol.

Acum se ridică, întinzându-şi oasele, se duce la fereastră, o deschide, scoate un braţ afară şi trage de capătul unei sfori lungi, pe care o înfăşoară cu grijă, ca pe un mosor. La capătul ei se balansează un pachet, format carte de buzunar.

— N-ai altceva de făcut decât să aştepţi clientul; mălaiul o să-l capeţi atunci.

— Şi dacă vine peste opt zile?

— Să nu-mi spui că n-ai cu ce să te duci la coafor! Găseşti tu un client sau doi…

Dă din umeri, furioasă.

— Ştii bine că nu fac aşa ceva!

— Atunci găseşte-ţi o prietenă, descurcă-te, ce naiba!

Ea bagă pachetul în poşetă, cu grijă să nu strivească ţigările de la fund, şi se-ndreaptă spre uşă.

— Stai aşa!

La Plante se apleacă deasupra scării, aşteaptă o pauză între loviturile de ciocan care răzbat din curte, îşi bagă două degete în gură şi fluieră prelung. După câteva secunde, dogarul îi dă semnalul.

— În regulă, drumul e liber. Salut şi ai grijă de tine, Rosebud.

— Şi tu, La Plante.

8

Hotelierul, un individ viclean, cu privirea iscoditoare, o interpelează pe Rosebud:

— Hei! A venit o scrisoare pentru prietena ta.

— Mulţumesc.

Ia scrisoarea. Pe cât se pare, Bogey nu a ieşit din casă toată ziua, de vreme ce nu şi-a ridicat, corespondenţa. Iar patronul nu e omul care să urce cu ea.

Camera e goală. Înseamnă că Bogey nu a mai venit acasă de azi-noapte. Cu atât mai bine; câteodată, Rosebud gustă singurătatea. Aşază pe pick-up un disc cu Ravi Shankar – noroc cu Bogey, care a furat, acum trei zile, nişte baterii de la Inno.

Rosebud se dezbracă şi rămâne în slip, pentru că, în încăperea închisă, aerul e înăbuşitor. Se aruncă pe pat.

E îngrijorată, neliniştită. Dacă au ajuns să întrebe de ea la La Plante, înseamnă că cercetările continuă. Degeaba şi-a făcut rost de acte false – poate fi descoperită la orice control cât de cât serios.

Au aflat de fosta ei legătură cu La Plante. Pe de altă parte, relaţiile

lui cu o bandă de hippy vagabonzi, drogaţi şi marginali, sunt cunoscute de toată lumea – e sigur, deci, că vor căuta şi aici.

Rosebud e amestecată până peste urechi într-un trafic de droguri, iar drogaţii, în particular, sunt cam vorbăreţi. Unuia dintre ei tot îi va scăpa ceva. Va urma arestarea tuturor, apoi câteva capcane, şi, în sfârşit, o vor găsi pe Rosebud. Ce să facă? Să plece? Încotro? Spre Olanda, pe urma celorlalţi? Acolo controalele sunt şi mai severe decât la Paris.

Ca să plece în Nepal, sau chiar în California, are nevoie de paşaport, de vize, de ceva bani… Şi atunci?

Trebuie să se dea la fund, măcar pentru o vreme…

Uşa se deschide fără veste şi Rosebud tresare, îşi acoperă pieptul cu mâinile. E Bogey! Bogey, arborând, plină de sine, o rochie lungă de mătase indiană. Trânteşte uşa şi începe să se plimbe ca manechinele prin cămăruţă.

— Ce zici de asta, Rosebud?

— Drăguţă. De unde ai şutit-o?

— De nicăieri. Am cumpărat-o.

— C’eşti copil!

— Ia uite-ncoace!

Şi Bogey scoate la vedere un teanc de bancnote – e adevărat, nu prea gros, dar oricum, bancnote.

— Ai câştigat la curse? Ai primit o moştenire? Sau ai spart o bancă?

— Mai ceva, drăguţă! Am tras lozul cel mare! Armatorul! Niarchonassis!

De emoţie, respiră greu; se aşază pe pat şi începe să povestească: noaptea trecută a agăţat un domn destul de în vârstă, plin de bani, care a dus-o la el acasă – are un apartament formidabil, în arondismentul al şaisprezecelea – iar în dimineaţa asta, după o

noapte deosebit de tumultuoasă, i-a spus că-i oferă o vacanţă de opt zile în vila lui de la Saint-Tropez. Şi, ca să arate şi ea mai bine, i-a dat o sumă de bani destul de frumuşică, cu care să-şi cumpere o ţinută mai decentă.

— O sută de marafeţi, îţi dai seama? Plăteşte bine, pentru o singură pasă!

— Dar sper că n-ai de gând să pleci cu el?

— Eşti nebună? Dar tipul mă iubeşte, mă adoră! Pun pariu că peste opt zile n-o să se mai poată lipsi de mine! Mă mărit cu el şi te invit la vila mea…

Rosebud o priveşte cu milă. Fata asta de ţăran, care voia să cunoască viaţa, să o soarbă până la fund, care a fugit de-acasă făcând autostopul, fără un ban în buzunar, ca să fie şi ea hippie, să guste drogul şi toate plăcerile interzise, a fost grozav de repede recuperată de Societatea de Consum! În fond, singura ei dorinţă a fost să ajungă o burgheză de treabă…

— Felicitări. Şi când pleci?

— E jos, mă aşteaptă. Vino să vezi, are o maşină cât casa!

Rosebud iese pe terasă după Bogey, acoperindu-şi în continuare sânii cu braţele. Într-adevăr, jos, un monstru cu o culoare de căpşună strivită blochează circulaţia pe strada Mazarine.

Rosebud, înfrigurată, se întoarce în cameră. Culoarea maşinii a lămurit-o pe deplin în privinţa intenţiilor domnului. Nu poate fi decât un traficant care se aprovizionează, în drum spre America de Sud sau nordul Africii. Vila de la Saint-Tropez nu e, probabil, decât ce o aşteaptă dacă mai face mult trotuarul pe terasele de la Saint-Germain. Oricum, e mai bine aşa, decât să strice entuziasmul puştoaicei?

— Şi ce culoare are făt-frumosul tău?

Bogey îi aruncă o privire suspicioasă:

— De ce mă întrebi?

— Aşa. Să ştiu şi eu.

— E alb, dacă asta îţi face plăcere.

Bogey îşi adună lucrurile: o periuţă de dinţi, o sticluţă pântecoasă de ojă şi un pieptene ştirb şi se repede la uşă.

— Hei! Dacă ţi-au mai rămas nişte bani, gândeşte-te şi la prieteni!

Bogey ezită o clipă, apoi împarte teancul de bancnote în două, îi întinde jumătatea cea mai mică lui Rosebud şi o sărută pe obraji.

— O să-ţi scriu! O să vii să mă vezi, da?

— Promit.

Uşa se închide. Rosebud ştie că nu o va mai vedea niciodată, nici nu va mai auzi vreodată ceva despre ea. Poftim, şi-a uitat şi afişul, nebuna! Nu-i nimic, are cine să-i ia altul… Scrisoarea!

— Bogey, hei!

Dar Bogey, cinci etaje mai jos, tocmai se urcă în maşina roz şi nu aude nimic. Monstrul demarează, adio Bogey! Ia să vedem scrisoarea.

Rosebud se bagă în pat şi deschide scrisoarea adresată domnişoarei Roselyne Verdier. Ia te uită, e şi o bancnotă de o sută de franci! Azi are o zi bună – dacă pune la socoteală şi banii (cam puţini) pe care i-a lăsat Bogey. Şi acum, scrisoarea:

„Domnişoară

Am plăcerea să vă informez că v-am acceptat oferta. Munca nu e nici grea, nici obositoare…”

Rosebud izbucneşte în râs. Dacă scrisoarea ar fi sosit cu o zi mai

devreme, Bogey ar fi fost probabil transformată în femeie de serviciu, în loc să se mai joace de-a prinţesa pe covorul zburător!

Mototoleşte scrisoarea, o aruncă într-un colţ şi închide ochii, ca să-l savureze mai bine pe Ravi Shankar.

Iese de la coafor cu părul vopsit negru corb. Noua ei înfăţişare o uimeşte şi o amuză, în acelaşi timp, când se priveşte în vitrinele magazinelor.

E deja seară, aproape şapte şi jumătate, când intră la l'Echaudé, un restaurant de noapte unde vine de obicei să mănânce un steak tartare. Chelnerii – Nicolas, Daniel, Guy – sunt drăguţi, îi cunoaşte bine pe toţi. Uneori o servesc şi pe credit; asta, normal, creează nişte legături…

Deocamdată, înăuntru e linişte; la bar, un obişnuit al localului îşi degustă rachiul de anason, în timp ce combină rezultatele la cursele de mâine. La început, Nicolas nu o recunoaşte pe Rosebud, cu coama ei de abanos. Dar ea îl salută, şi vocea o trădează.

— Ce-ai păţit, frumoaso? Ai căzut într-un horn?

E Daniel, care şi-a făcut apariţia râzând în hohote – ăsta e ticul lui, tot timpul râde – apoi, recăpătându-şi brusc seriozitatea, o ia deoparte, spre fundul sălii, printre mese:

— A întrebat cineva de tine. I-am spus că nu te-am mai văzut de mult.

— Cum arăta?

— Nu prea rău – un tip care fumează pipă, cu mustăcioară, în jur de treizeci şi cinci de ani… L-am întrebat dacă are ceva să-ţi transmită şi a zis că nu, mai trece el pe-aici în timpul săptămânii.

— Bine, ştiu cine e.

— N-ai niciun necaz, nu?

— Nu, nu. Nicolas, dă-mi o fisă, te rog.

Se îndreaptă spre colţul cu telefonul şi formează un număr. La al şaselea apel, cineva ridică receptorul. E o voce de femeie:

— Alo, vă ascult.

— Vă rog, aş vrea să vorbesc cu dl. Jacques, dacă se poate.

— Cine îl caută?

— Domnişoara Geneviève.

— Un moment, să văd dacă e aici.

Treizeci de secunde de aşteptare plină de nelinişti; în fine, se aude vocea binecunoscută – gravă, cu un uşor accent meridional.

— Alo, ce ţi s-a mai întâmplat?

— M-au reperat. La Plante mă prevenise de ieri. Trimiseseră doi indivizi să mă caute la el. Au ajuns până la l'Echaude… Ce trebuie să fac?

— Dispari, rapid! Ascunde-te, o lună sau două.

— Bine, dar am nevoie de acte, de paşaport…

— Ştii foarte bine, Geneviève, că nu pot face nimic. Nimic!

Telefonul, închis, răsună ca o palmă. De furie, lui Rosebud îi dau lacrimile, când, deodată, un vacarm îngrozitor o asurzeşte.

E Daniel, care s-a apropiat pe nesimţite şi suflă din toate puterile într-un antic corn de vânătoare. Ăsta e defectul lui – trebuie tot timpul să facă o glumă.

Apăsându-şi palmele pe urechi, Rosebud o ia la fugă, lăsându-l pe Daniel uimit din cale-afară:

— Ei, ce-i? Nu-ţi mai place muzica clasică?

I-a observat imediat: doi bărbaţi într-o maşină neagră, parcată chiar în faţă la „Michou”. Cu niciun chip nu-i poţi confunda cu doi celibatari în vacanţă.

Au văzut-o, e inutil să mai încerce să fugă, ar prinde-o imediat. Făcând eforturi să-şi păstreze calmul, se preface că nu i-a zărit, traversează strada fără grabă şi intră în hotel. Acum sunt liniştiţi: o vor aştepta la ieşire.

— Hei! A întrebat cineva de tine, mai devreme!

Ignorându-l pe patron, Rosebud îşi ia cheia din cui şi urcă scările câte patru odată. Ajunsă în cameră, încuie uşa de două ori. Trebuie să se stăpânească, să nu intre în panică.

Banii în poşetă, aşa. Pacheţelul cu haşiş, după care nu a venit nimeni, îl găureşte cu forfecuţa de unghii şi îl goleşte în lavabou. Lasă să curgă ambele robinete deodată. Milioane irosite…

Îşi ia geanta de voiaj de pe dulap, aruncă în ea câteva obiecte de lenjerie, o pereche de blugi, un pulover, o rochie. Nu trebuie să se încarce cu prea multe, să rămână cât mai uşoară.

— Cartea!

Tender is the Night, în care se ascund câteva grame de haşiş. O ia şi o pune în geantă. E gata. Ceilalţi sunt jos, o aşteaptă, o pândesc. Mai mult ca sigur, o văd mişcându-se – siluetă decupată prin fereastra luminată. Dar ştie ea cum să-i păcălească.

Deschide fereastra şi iese pe terasă, cască cu conştiinciozitate şi se întinde, somnoroasă. Se duce la culcare. Dovada: îşi scoate bluzonul, pe care îl aruncă în spatele ei, în cameră, apoi puloverul. Dintr-o dată îşi dă seama că a rămas pe jumătate goală – n-a purtat niciodată sutien – şi cei din stradă se uită la sânii ei. Se retrage în cameră şi apropie geamurile, fără să le închidă de tot.

Aşezată pe pat, îşi îmbracă la loc puloverul şi îşi pune pe deasupra un impermeabil. Câteva minute, rămâne nemişcată. Se presupune că îşi face toaleta pentru noapte.

Unde să se ducă? Toţi cei care ar putea s-o adăpostească sunt

cunoscuţi, iar domnului Jacques puţin îi pasă de soarta ei. Deodată zăreşte, sub lavabou, o bucăţică de hârtie mototolită pe care femeia de serviciu, cu dispreţul ei suveran, a ocolit-o. E scrisoarea pentru Bogey…

Despădureşte hârtiuţa, o întinde, parcurge rapid instrucţiunile pe care i le dă virtualul patron: „Vă aştept marţi seara. Mergeţi la gara Saint-Lazare şi luaţi trenul pentru Caen, de la ora 17. Coborâţi la Evreux…" Marţi e mâine… Asta e, gata, e salvată! Ascunzătoarea e superbă. Nimănui n-o să-i treacă prin cap să o caute la dl sau dna… Ia te uită, numele e ilizibil, cu atât mai bine. Chiar dacă cineva ar vrea să-i smulgă destinaţia exactă, n-ar şti ce să spună: nu cunoaşte nici numele, nici adresa acestui personaj misterios, care îşi angajează servitori dând anunţuri la mica publicitate.

Pune scrisoarea în buzunar şi stinge lumina cu o mişcare bruscă. Jos, cei doi vor supraveghea cu atenţie sporită: ar putea crede că Rosebud vrea să iasă. Probabil că stau cu privirile aţintite pe uşa hotelului.

Acum e momentul. Întredeschide fereastra şi se strecoară, cu bagaj cu tot, pe terasă. Ieşiturile zidului, o ştie din experienţă, îţi permit să te caţeri pe acoperiş, iar acoperişul e lipit de cel al clădirii vecine. Rosebud, e suplă, sportivă. Săptămâna trecută, într-o noapte fără lună, a parcurs, împreună cu Bogey, acest adevărat traseu acrobatic, la capătul căruia s-au trezit amândouă în curtea unei tipografii, pe strada Senei… Cei care o pândesc n-au decât să-şi petreacă noaptea în faţa hotelului, dacă au timp de irosit.

Se pierde în noapte, pe acoperişurile înclinate, cu geanta în mână, uşoară şi tăcută ca un elf.

E periculos, pentru o fată singură, mai ales dacă e şi drăguţă, să rătăcească pe străzi până în zori.

Rosebud opreşte un taxi, care o duce până la Gara de Nord, şi închiriază o cameră într-un hotel de mâna întâi. Îşi completează fişa fără să ascundă nimic, îşi arată carnetul de identitate: nu are de ce se teme, e trecut de ora unu noaptea, iar hotelierii sunt obligaţi să

ducă fişele clienţilor la poliţie până la miezul nopţii. Fişa ei nu va pleca decât mâine, când ea va fi deja în Normandia, la o familie absolut necunoscută, departe de orice aşezare, transformată în fată în casă, sub numele de Roselyne Verdier.

Îi cere centralistei să o trezească la 11 dimineaţa şi adoarme, fără nicio grijă. Mâine seară va fi în siguranţă.

9

Puneţi grăsimea de gâscă la topit, într-un vas de tuci…

Mătuşa Virginie se opreşte, ca să se uite la ceas. E ora 11. La ora asta, fata cea nouă îşi face, probabil, bagajele. Ajunge la Evreux la 18,15 şi mai aşteaptă un sfert de oră, până la plecarea autobuzului pentru Elbeuf. Până la Quitteboeuf face aproape o jumătate de oră, deci ajunge pe la 7 fără 10, când încă nu se înserează. Destul de prost, dar ziua se măreşte, n-ai ce-i face.

Nu-i nimic! Se va învârti mai mult ca de obicei pe străzile pustii, ca să o dezorienteze pe fetiţă; nu trebuie să ştie în ce direcţie e dusă. O precauţie ce s-a dovedit de prisos, dar care nu trebuie neglijată.

Desigur, sistemul e supus greşelii, ca tot ce-i omenesc; e imposibil să prevezi totul, dar până acum şi-a dovedit de opt ori valabilitatea. De opt sau de nouă? Mai degrabă de nouă. În seara asta, a zecea servitoare îşi va face intrarea la Domeniu, ca să nu-l mai părăsească niciodată.

Diseară, însă, va trebui să fie deosebit de prudentă, căci fata nu va fi supusă imediat tratamentului obişnuit. Casa e într-un hal fără hal; a venit timpul curăţeniei de primăvară. Trebuie spălate ferestrele şi curăţate pânzele de păianjen de prin colţuri. Degeaba se scoală Pierre-Armand în fiecare zi în zori, că nu poate răzbi cu tot ce-i de făcut în hardughia asta de cincisprezece camere, şi, pe deasupra, să se îngrijească de cei trei câini şi de întreţinerea exteriorului: peluzele, aleile, via şi grădina de zarzavat. Nu are nicio clipă de răgaz. Noroc că-i place viaţa asta. Aerul curat îi face bine.

După ce, prinsă de gânduri, a ronţăit aproape tot capătul creionului, Virginie reia redactarea reţetei. „Cartofi *sarladaise*” – nu sună prea

grozav, dar puţine bucătărese îi reuşesc aşa cum trebuie.

Cartofii se pun în grăsimea încinsă – cu grijă, ca feliile să nu se rupă, şi se întorc rapid pe partea cealaltă. Se continuă prăjirea, la foc mic, scuturând mereu tigaia. Între timp, se toacă usturoiul şi pătrunjelul…

O mână i se aşază pe umăr şi ea tresare, bate greşit. E Pierre-Armand, pe care nu l-a auzit din cauza ţăcănitului maşinii de scris.

— Ce e?

Ţine în mână un castron gol, în care zăngăne o linguriţă.

— Ar trebui să te duci la copil, cred că are temperatură. Îi arde fruntea.

— Asta mai lipsea! Numai să nu fi făcut vreo bronşită… E aşa un curent în casa asta!

— Să nu uiţi să te duci s-o iei pe bona cea nouă, diseară.

— Bine, bine.

Rosebud s-a trezit la 10 dimineaţa, a luat un mic dejun copios, şi-a plătit camera şi a plecat. Cum e o zi frumoasă, s-a hotărât să facă auto-stopul până la Evreux. Nu avea niciun rost să investească mai multe zeci de franci intr-un bilet de tren; banii putea să-i folosească pentru altceva şi nici autostopul nu e pentru câini.

O serie de autobuze au dus-o până la Saint-Cloud. Aici s-a postat, pe podul din faţa autostrăzii, ridicând degetul, împreună cu alţi câţiva papagali care aveau plăcuţe gata pregătite. Pe ele se poate citi, cu caractere îngroşate, destinaţia fiecăruia: Caen, Deauville, Rouen, Dieppe.

Ea e singura fată, aşa că nu are nevoie de plăcuţă. Va fi luată înaintea celorlalţi. O maşină sport, încă nedecapotată, pentru că timpul e destul de capricios, opreşte lângă ea. Şoferul – un tip amabil, cu părul lung, blond, în jur de treizeci de ani, se apleacă spre ea:

— Unde mergi?

— La Evreux.

— Urcă. Eu merg la Deauville.

Ea îi dă mai întâi geanta, pe care el o aşază pe bancheta din spate, apoi se instalează în faţă, lângă el. El demarează puternic şi se înfundă în tunel, angajându-se pe banda stângă.

— Cum te cheamă?

— Rose… lyne.

Era să spună Rosebud, dar şi-a dat seama la timp. Din clipa asta se numeşte Roselyne Verdier, şi asta nu trebuie să uite.

— Pe mine, Philippe, dar mi se spune Phil. Ce faci la Evreux?

— Nu crezi că eşti indiscret?

— Bine, bine, iartă-mă. Am întrebat şi eu aşa, ca să avem ce vorbi.

E drăguţ. Un burghez, probabil, care se vrea liberal, decontractat şi tot restul, dar se menţine între limitele bunei educaţii.

— Dacă te interesează – mă duc s-o văd pe bunica, e bolnavă.

— A, şi tu-i duci o plăcintuţă şi un ulcioraş cu unt? Ce potrivească, eu sunt lupul cel rău!

Indicatorul de viteză arată 180 de kilometri. Dacă vor merge tot aşa, Rosebud va avea timp să viziteze Evreux cu de-amănuntul, înainte de a porni spre fundătura numită Quitteboeuf.

Philippe vorbeşte fără întrerupere, forţându-şi vocea, ca să acopere zgomotul motorului. Spune că e ziarist – toţi tipii cu maşini sport se prezintă drept ziarişti – pretinde că e celibatar şi se laudă că a luat mai multe premii la raliuri internaţionale.

Rosebud îl lasă să vorbească. Mai mult ca sigur că e agent imobiliar, soţ, tată de familie, iar tot ce ştie despre automobilism e ce apucă să

citească dimineaţa, în l'Equipe. Dar cel puţin o mai face să-şi uite grijile.

La douăzeci de kilometri de Paris, tipul ridică piciorul de pe accelerator şi o ia pe banda dreaptă.

— Trebuie să fac plinul, sunt aproape la zero.

Dintr-o ochire, Rosebud se asigură că nu minte.

Automobilul intră pe aleea de acces care duce la o staţie de benzină.

— Plinul, apa, uleiul şi cauciucurile, face comanda Philippe.

Rosebud coboară, în aparenţă ca să se mai dezmorţească, dar de fapt, ca să-şi noteze numărul Triumph-ului. A avut destule aventuri neplăcute cu autostopul ca să nu fie suspicioasă. Tipul ar putea foarte bine să-i dea una în cap ca să-i fure geanta, sau chiar mai rău, cine ştie. E bine să-i poţi da de urmă, mai târziu, dacă e cazul. Îşi întipăreşte bine numărul în memorie.

Philippe coboară şi el şi vine lângă ea, în faţa unei vitrine unde sunt expuse pachetele cu bomboane. E mult mai înalt decât ea – asta nu observase, cât stătuse la volan –, cu torsul scurt, cu picioarele lungi. Îi oferă o ţigară, pe care ea o refuză. Atunci, arătând cu un gest imensul motel care străjuieşte autostrada, o invită:

— Ce-ar fi să mâncăm ceva înainte să pornim mai departe?

— Ştii că… eu nu prea am bani…

— Te invit eu. Fără pretenţii!

— Atunci primesc. Fără pretenţii! Am să te invit şi eu, altădată.

Philippe îşi plăteşte benzina şi pornesc încetişor spre parkingul motelului.

Un ascensor îi conduce până la o terasă lungă, unde automobiliştii se pot hrăni privindu-i trecând pe ceilalţi automobilişti. Abia s-au aşezat la masă, când Philippe îi întinde meniul:

— Scuză-mă două minute, mă duc să mă spăl pe mâini.

Pe deasupra meniului, Rosebud îi observă pe meseni. Sunt, majoritatea, singuratici care înfulecă în grabă, cu un aer trist. Sunt şi câteva cupluri, în general trecute, pe care spectacolul neîntrerupt al traficului le scuteşte de conversaţie. În mijlocul sălii, un puşti prost crescut, de trei sau patru ani, se încurcă printre picioarele chelneriţelor.

Când vine să se prezinte şi lui Rosebud, pe stilul: ia priveşte ce băieţel drăguţ sunt eu, ai putea să-mi dai o bomboană, ea îi serveşte o strâmbătură înfiorătoare.

Înspăimântat, mucosul dă bir cu fugiţii şi se refugiază în fustele maică-sii.

Philippe nu se mai întoarce o dată. Ce s-o fi moşmondind atât? Ca să câştige câteva minute, Rosebud, care nu ţine să se eternizeze în cantina asta pentru mâncători de benzină, se hotărăşte să se ducă şi ea la toaletă.

Traversează sala, împinge uşa pe care scrie: Toaletă – Telefon, şi rămâne ţintuită: Philippe, întors cu spatele, la ea, ocupă una din alveolele insonorizate. I se aude vocea:

— Da, mai rămânem o oră, grăbiţi-vă să…

Nu are nevoie să mai asculte. Face doi paşi înapoi, împinge cu umărul canatul uşii şi se întoarce în sala de mese.

Nu ştie nici cum, nici de ce, dar Philippe e de partea celorlalţi, a celor care o urmăresc de şase luni încoace…

Făcând eforturi ca să nu o ia la fugă, traversează sala pe toată lungimea. Mai întâi, să-şi recupereze bagajul din maşină – nu e greu, nu a închis-o cu cheia.

Şi apoi s-o şteargă.

Dar cum?

10

Nu e prea uşor să evadezi dintr-un restaurant pentru automobilişti, plasat în plin câmp, în mijlocul unei autostrăzi.

Deschide portiera Triumph-ului, îşi ia sacul de voiaj de pe banchetă şi se ridică… Mai întâi, ca să-l împiedice pe Philippe să pornească imediat în urmărire, deşurubează rapid valva uneia dintre roţi şi apasă cu degetul. Cauciucul se înmoaie încetişor, cu un şuierat abia perceptibil. Încet, prea încet pentru ea.

Conştientă că zeci de gastro-automobilişti o observă de sus, se apleacă deasupra capotei, prefăcându-se că se uită în oglinda retrovizoare. Îşi aranjează părul, în timp ce cu mâna liberă apasă din toate puterile pe valvă.

Pândeşte ieşirea din restaurant. Philippe s-ar putea ivi dintr-o clipă în alta… Uşa se deschide şi apare o siluetă. Nu e el, e altcineva, vreun reprezentant de firmă, gras şi cumsecade, care mai întârzie în prag ca să-şi aprindă o ţigară.

Ea îl observă, cu respiraţia tăiată. El îşi scoate cheile din buzunar şi se îndreaptă spre un automobil 404 gri, parcat nu departe de Triumph. Ea aşteaptă până când introduce cheia în broască şi atunci fuge spre el.

— Domnule!

— Da?

Îşi întoarce spre ea faţa plină de cuperoză – cincizeci de ani, probabil alcoolic. Gura-i miroase mai urât decât ţigara. Rosebud îi zâmbeşte cu încântare acestui digestiv avariat, de parcă ar fi John Lennon în persoană.

— Domnule, maşina mea a rămas în pană şi am o întâlnire importantă la Evreux; sunteţi aşa de amabil să mă luaţi şi pe mine?

Îl priveşte fluturându-şi genele, cu un surâs rugător, cu buzele umede şi pieptul scos în afară. Uimit de aşa pleaşcă, tipul nu-şi mai revine; îi tremură până şi ţigara.

— Desigur, cu plăcere domnişoară. Aşteptaţi să vă deschid…

Îi descuie portiera apoi, prevenitor, îşi scuipă ţigara pe jos. Încetineala gesturilor lui o exasperează pe Rosebud, dar moşulică nu se grăbeşte. Îşi mai ridică, plin de grijă, pulpanele gabardinei, înainte de a se lăsa să cadă, greoi, pe scaunul de la volan.

Dinăuntru, Rosebud vrea să închidă portiera când o mână, apărută în câmpul ei vizual, o reţine. E Philippe, cu un aer surprins, jignit:

— Ei, ce-ai păţit? Te caut peste tot, de cinci minute…

— Lasă portiera!

Îşi trage mâna imediat şi Rosebud trânteşte cu violenţă baricada de oţel. Lângă ea, proprietarul maşinii, cu mâna pe cheia de contact, se întreabă dacă să mai pornească, dacă nu cumva a intrat într-un bucluc.

— Bine, dar totuşi, explică-te! Ce ţi-am făcut? strigă Philippe, uluit la culme.

— Ticălosule! Să nu mai scoţi un cuvânt! Şi te previn că dacă mai continui, am să chem poliţia!

Se întoarce spre tipul cu ţigara:

— Domnule, vă rog… Sunt foarte grăbită…

Moşulică se hotărăşte. Îşi verifică oglinda retrovizoare, semnalizează, scoate din funcţiune frâna de mână şi intră în viteză. Maşina demarează, trece pe sub restaurant şi se înscrie în şirul de maşini de pe partea dreaptă a autostrăzii.

Întorcându-şi capul, Rosebud, în culmea surescitării, îl vede pe aşa-zisul Philippe dând din mâini de necaz şi alergând spre maşina lui. Abia acum va avea într-adevăr un motiv de supărare. Mai liniştită, se aşază mai bine în scaun şi spune:

— Domnule, vă mulţumesc din suflet. Individul ăsta mă urmărea încă de la Paris. Când m-am oprit aici ca să iau masa, a venit la mine şi mi-a făcut tot felul de propuneri dezgustătoare. Din fericire, aţi sosit la timp ca să mă scăpaţi de el.

Personajul cu marcante responsabilităţi din faţa ei se foieşte în scaun, uşurat să afle că e de partea justiţiei. Totuşi, prudent, măreşte viteza, ca să pună o distanţă cât mai mare între faţa-i grăsună şi o eventuală pereche de palme.

Strecoară un chicotit:

— Trebuie să recunoaştem, domnişoară: sunteţi foarte seducătoare, iar bărbaţii nu sunt de lemn… Mărturisesc că…

Tace; calitatea de cavaler fără teamă şi prihană, care i-a fost atribuită fără voia lui, îl face să se simtă prost. Abia a scăpat-o pe tinerică de omagiile prea directe ale unui ticălos ieşit la agăţat şi nu poate cu niciun chip să-şi schimbe atitudinea. Dintr-o dată, se prost-dispune vizibil. Fata asta intangibilă i se pare o povară, de care se va grăbi să scape cât mai repede.

Rosebud, care i-a urmărit cursul gândurilor, oglindite pe fruntea joasă, se grăbeşte să-l absolve de remuşcări pe seducătorul frustrat.

— Trebuie să vă spun că mă duc la Evreux la spital. Sunt bolnavă.

Bărbatul devine brusc suspicios:

— E grav?

— O, nu! mai mult jenant. Am herpes. Un fel de râie, care-ţi dă nişte mâncărimi îngrozitoare.

— Şi… e contagios?

— Absolut deloc, fiţi fără teamă! Nu se ia decât la anumite contacte… intime, deci, vedeţi, n-aveţi de ce să vă neliniştiţi.

— Înţeleg, face tipul întunecându-se.

Şi se lasă absorbit de volan, fără să mai scoată o vorbă până la Evreux, unde o părăseşte pe Rosebud în faţa gării şi o ia la fugă ca de frica morţii. Rosebud ar fi putut să facă pariu că, la prima ocazie, îşi va dezinfecta maşina.

Ceasul gării arată ora cincisprezece. Rosebud ajunge în centrul oraşului, intră într-o cafenea şi cere un sandviş.

Revăzându-l în gând pe şoferul Triumph-ului, râde singură. Din două una: ori acest Philippe era din banda celorlalţi, şi atunci probabil îşi muşcă degetele pentru că din vina lui i-a pierdut urma, ori era un automobilist cinstit, puţin cam afemeiat, care e departe de a înţelege ce i s-a întâmplat! Ambele ipoteze sunt la fel de comice.

Rosebud dă peste o arteră comercială, strada Chartraine, şi zăboveşte îndelung în faţa vitrinelor de pe partea însorită. Descoperă chiar, cu uimire, câteva boutique-uri de modă, de mare clasă. Pe stradă însă, femeile sunt îmbrăcate foarte cuminte, chiar puţin demodat, iar bărbaţii se întorc după Rosebud care, în hainele ei obişnuite, are totuşi aerul că vine din altă parte.

Soarele încălzeşte tot mai puternic şi Rosebud se simte bine dispusă, relaxată, eliberată. Deodată, faţa i se contractă: ocolind o bornă care marchează mijlocul pieţei centrale, vede Triumph-ul verde, care urcă în viteză strada Chartraine.

Intră în primul magazin care-i iese în cale, se refugiază în colţul cel mai întunecos şi, timp de o jumătate de oră, încearcă cizme de toate culorile. I-a pierit toată buna-dispoziţie.

Din fericire, ziua e pe sfârşite. În seara asta va fi în siguranţă şi nimeni nu-i va mai da de urmă.

11

La poartă, câinii s-au pornit pe urlat. Cineva apasă imperativ pe sonerie, fără să se lase impresionat de lătrăturile bestiilor. Trebuie să meargă să vadă cine e.

Virginie, ajunsă la colţul casei, se ciocneşte de Pierre-Armand care, gol până la brâu, după obiceiul lui, se pregătea şi el să se ducă să deschidă poarta.

— Lasă, mă duc eu.

Coboară pe aleea de pietriş care înconjoară în semicerc peluza

centrală, ajunge la poartă, domoleşte câinii, întredeschide canatul şi dă cu ochii de doi jandarmi şi o camionetă neagră. Cei doi arborează o mină gravă. Virginie le zâmbeşte.

— Ce s-a întâmplat, domnilor?

— Doamnă Boistel, începe brigadierul, am venit să vă punem în gardă. Au avut loc o serie de spargeri la proprietăţile din împrejurimi, şi credem că e vorba de o bandă organizată… Putem intra?

— Cum să nu…

Cei trei dulăi îşi ciulesc urechile, dar rămân nemişcaţi, în timp ce Virginie îi conduce pe jandarmi în sufragerie. Amândoi şi-au scos caschetele şi îşi şterg îndelung încălţările pline de praf pe preşul din vestibul.

— Iarna asta au început. Au atacat mai întâi vilele parizienilor, care erau nelocuite. Asta e ceva clasic. În general, se mulţumesc să golească pivniţa şi să ia câteva lucruri de valoare. De trei săptămâni însă, au început să atace casele locuite. Îi urmăresc pe proprietari, le află obiceiurile şi, în lipsa lor, intră în casă… Aşa că facem rondul şi îi avertizăm pe cei care locuiesc izolaţi, aşa ca dumneavoastră, să-şi ia anumite măsuri de precauţie.

Virginie îşi aprinde o ţigară şi le zâmbeşte:

— Vă mulţumesc pentru solicitudine. Vreţi să beţi ceva? Nu, chiar nimic? Bine, nu insist – dar să ştiţi că proprietatea asta este o adevărată fortăreaţă. E înconjurată din toate părţile de un zid de patru metri înălţime… şi apărată de cei trei câini pe care i-aţi văzut… În condiţiile astea, cred, pe bună dreptate, că pot sta liniştită.

Celălalt jandarm ridică un deget, circumspect:

— Doamnă Boistel, ştiu din experienţă că pentru nişte oameni hotărâţi, nu e mare lucru să se caţere pe un zid de patru metri. Iar câinii… săptămâna trecută au otrăvit doi, la ferma de la Harengère!

— Câinii mei au fost dresaţi să nu primească hrană decât din mâna

mea sau a intendentului meu!

— Au şi împuşcat un dog german… Aveţi grijă, doamnă Boistel. Aveţi o armă?

— Nu. Pierre-Armand avea pe undeva o vechitură de puşcă de vânătoare, dar probabil că nu se mai poate folosi.

Se lasă tăcerea. Jandarmii, încurcaţi, îşi întorc caschetele pe toate părţile, cu mâinile lor roşii. Virginie, crezând că discuţia s-a terminat, face o mişcare să se ridice.

— Bine, domnilor…

— Doamnă Boistel, aţi fi de acord să facem turul proprietăţii, doar aşa, să ne asigurăm că zidul e în stare bună? N-are rost să le uşurăm hoţilor treaba…

O crispare infimă face să tremure buzele Virginiei, dar zâmbeşte totuşi, ca o mare doamnă.

— N-am nimic împotrivă, e chiar mai bine, vă veţi convinge şi singuri că nu există niciun risc… Oricum, avem telefonul; avem chiar două aparate – unul aici, celălalt la etajul întâi, în camera mea… La cea mai mică alarmă, vă chemăm.

Brigadierul dă din cap, neîncrezător:

— Un fir telefonic poate fi tăiat, ştiţi… Mă rog, noi nu vrem să vă înfricoşăm, dar două persoane singure într-o casă mare şi frumoasă ca asta, şi atât de izolată… Se spune că aveţi mobile şi tablouri de valoare…

Virginie izbucneşte în râs.

— Ei, totuşi, cred că mă confundaţi cu Elisabeth Taylor!

— He, he! face cel mai tânăr, mustăcind, cu ochii la puloverul mulat pe sânii tari ai Virginiei.

Brigadierul tuşeşte reprobator. Tinerelul se înroşeşte.

— Bine, atunci să mergem să vedem parcul.

— Vă rog să mă scuzaţi, nu pot să vă însoţesc, am ceva de lucru… Vă conduce intendentul.

„Intendentul” e un cuvânt care sună bine în context. Virginie ştie că bârfele sătenilor au drept ţintă raporturile ei cu presupusul intendent, dar puţin îi pasă. Nu e rău să i se atribuie câteva slăbiciuni. Asta-i mai umanizează personajul, puţin cam misterios, de „doamnă care scrie cărţi”.

Pe scară, la ieşire, îl cheamă pe Pierre-Armand, care, fiind prin apropiere, se prezintă imediat. Şi-a dat osteneala să-şi pună un tricou. Cu pantalonii şi cizmele lui de călărie, dacă închizi puţin ochii, e perfect în rolul de „amantul doamnei Chatterley”. Dumnezeu ştie ce le vor povesti buldogii diseară nevestelor, la cină…

Jandarmii îl urmează pe Pierre-Armand pe terenul din spatele casei. Câinii rămân lângă scări, impasibili. Virginie ştie că, la un singur cuvânt al ei, ar sări la gâtul vizitatorilor, dar nu are de gând să-l spună.

E deja 18,30!

Trebuie să se grăbească, să se ducă s-o ia pe servitoarea cea nouă. Noroc că jandarmii au venit înainte de sosirea ei. Dacă ar fi văzut-o… ar fi putut deveni periculos.

Jandarmii apreciază, ca nişte cunoscători, starea grădinii de legume.

— Ia te uită, ce lăptuci frumoase aveţi!

— Mai am răsaduri, vreau să le plantez peste opt zile. Aici avem pământ bun, foarte gras, poţi să cultivi şi stâlpi de telegraf.

Râd cu toţii. Iată-i acum lângă zidul din livadă, unde pomii au fost tăiaţi cu grijă.

— Cred că aveţi de lucru, nu glumă, cu o grădină aşa de mare!

— Îmi umple zilele. Nu-mi place să stau fără să fac nimic.

— E simpatică doamna Boistel, nu-i aşa?

— Da, e foarte drăguţă.

Pierre-Armand păstrează distanţa. Brusc, brigadierul se opreşte în faţa unui pomişor proaspăt plantat.

— Ăsta ce e?

— Un păr. Din soiul William.

— Dar v-aţi uitat unde l-aţi pus? Chiar în umbra zidului! O să dea ortul popii, William-ul dumneavoastră. E chiar la nord!

Pierre-Armand îi aruncă o privire rea. Încă puţin şi tâmpitul ăsta plin de intenţii bune o să se apuce să scoată pomişorul.

— Tocmai, special l-am pus aici. Vreau să văd dacă poate să iasă ceva din colţul ăsta!

— Dacă vă spun eu că nu iese!

Ca să le distragă atenţia celor doi inoportuni, Pierre-Armand le arată, undeva mai departe, un tei din care o ramură groasă se sprijină chiar pe creasta zidului.

— Ia uitaţi-vă! Bine că aţi venit! N-aş fi observat-o niciodată! Vedeţi, capătul celălalt al ramurii ajunge până deasupra drumului, acolo în spatele zidului…

— Da, da! Chiar şi un pitic ar putea să se caţere! Ar trebui s-o tăiaţi. Aveţi cu ce?

— Fiţi fără grijă, am un fierăstrău mecanic!

— Ei, trebuie să mi-l arătaţi! Sunteţi mulţumit de el?

— Foarte. E o marcă suedeză, extrem de solidă. Am tăiat până acum trunchiuri cu diametrul de un metru şi mai bine!

Mândru de unealta lui, Pierre-Armand îi duce pe jandarmi şi le arată fierăstrăul cu lanţ ascuţit. Brigadierul îl ia în mână, îl cântăreşte:

— Consumă mult?

— Habar n-am. Rezervorul conţine doi litri de benzină în amestec şi cu asta poţi să dai jos o pădurice.

Brigadierul i-l dă colegului, care exclamă:

— Hei, are ceva greutate!

— Douăsprezece kilograme şi ceva – ca să poată să penetreze.

Jandarmul pipăie lanţul cu degetul arătător.

— E bine ascuţit. Cred că intră ca-n brânză.

— Da, sunt mulţumit de el, conchide sobru Pierre-Armand.

Îi conduce pe jandarmi la ieşire. Break-ul albastru ca cerul aşteaptă în faţa porţii deschise; camioneta jandarmeriei, parcată de-a curmezişul, nu-i permite ieşirea.

— Iertaţi-ne, doamnă Boistel, vă dăm drumul imediat.

— A fost bine? Totul e în ordine?

— Da, da, dar ca să fiţi mai sigură, nu închideţi câinii noaptea şi telefonaţi-ne la primul lătrat care vi se pare suspect.

— Bine, vă promit, dar mă tem că pe-aici nu se va întâmpla nimic!

— Nu se ştie niciodată.

Jandarmii pleacă. Virginie se instalează la volanul Break-ului şi iese. Pierre-Armand închide cele două canaturi, urmărit de privirile agere ale câinilor.

— Gata, e ora mesei, hai să vă dau să mâncaţi.

Lupii sar nerăbdători pe lângă el; prefăcându-se că-i ceartă, îi cheamă pe nume pe fiecare:

— Gata, Frankenstein! Nu mai sări, King-Kong! Jos, Dracula!

12

— A dispărut? Ce înseamnă asta? tună dl. Jacques în receptor. Ai lăsat-o să-ţi scape?

La capătul firului, vocea celuilalt, la început plângăreaţă, devine mai fermă, chiar agresivă:

— Ei da, asta e, ce să-ţi mai spun? Puştoaica e vioaie cum nu se poate! Mi-a scăpat printre degete la restaurantul pentru automobilişti. I-a scăpat şi celuilalt…

— Uite cu cine lucrez! Cu nişte incapabili! Ah! îţi spun că în Statele Unite…

— N-ai ce-i face, trebuie să te obişnuieşti cu tâmpiţii ăştia de francezi! Deci, care sunt instrucţiunile?

— Găseşte-o! Rapid!

Şi trânteşte receptorul cu brutalitate.

Autocarul se opreşte la colţ, lângă băcănia-tutungerie-cafenea, cu un scrâşnet de frâne. Coboară patru personaje: o fermieră obeză, cu coşul sub braţ, doi muncitori care se reped în cafenea să se scuture de praful călătoriei şi o fată longilină, care duce un pachet înfăşurat în hârtie maron.

În maşina parcată la colţul intersecţiei, Virginia aşteaptă ca femeia cea grasă să se îndepărteze şi autobuzul să plece din staţie. Nu trebuie să fie văzută de nimeni altcineva, în afară de victima ei…

Comportamentul fetei i se pare, dintr-o dată, ciudat: se îndreaptă hotărâtă spre cafenea şi intră fără să arunce nicio privire în jur.

Poate vrea să-şi cumpere bomboane de la băcănie?

Virginie ezită, apoi se hotărăşte să înainteze cu Break-ul până la casa vecină cu cafeneaua. Fata a fost văzută, deja, de prea multă lume. Dacă mai e şi vorbăreaţă iar negustorul, curios ca orice băcan de provincie, îi pune vreo întrebare…

Fata iese, aprinzându-şi o ţigară, dintr-un pachet de Pall Mall. Virginie coboară gemuleţul portierei şi o strigă încetişor:

— Domnişoară…

— Da?

Se apropie de Break. Virginie îi deschide portiera.

— Urcă, te rog.

Fata ridică din sprâncene:

— Poftim?

Virginie, începând să înţeleagă că a făcut o confuzie periculoasă, întreabă:

— Nu sunteţi Roselyne Verdier?

— Nu.

— Vă rog să mă iertaţi, aştept o fată care trebuia să vină cu autobuzul… Îmi pare foarte rău.

— Nu face nimic.

Necunoscuta se îndepărtează la fel de hotărâtă, cu ţigara în gură, legănându-şi pachetul pe care-l ţine în mână.

Virginie îşi roade o unghie. Un incident ridicol, dar care i se pare rău-prevestitor. Deşi s-a mai întâmplat şi altă dată. Una din servitoarele angajate prin poştă, căreia Virginie, ca s-o atragă, îi trimisese, ca şi celorlalte, o bancnotă de o sută de franci pentru călătorie, reţinuse banii, şi nu se mai prezentase în ziua fixată.

Nu-i nimic, va da un alt anunţ şi gata, dar e totuşi neplăcut. Va trece cel puţin o săptămână până să se prezinte altcineva… Curăţenia de primăvară e compromisă.

Virginie intră în marşarier, cu intenţia să se întoarcă, dar deodată frânează, atât de brusc, încât motorul se îneacă: o camionetă străveche, apărută de pe şoseaua Evreux, era cât pe ce să intre în ea. Vehiculul se opreşte cu un zgomot de fiare, la câţiva centimetri de Break. Din el iese un zdrahon, un adevărat Hercule, care începe să zbiere din toţi plămânii:

— Ei, cucoană, aşa ceva nu se face, să doi înapoi în mijlocul intersecţiei! Noroc că am reflexe bune, altfel am fi fost morţi toţi trei!

Vine la Virginie şi îndată se domoleşte, când vede o persoană atât de elegantă.

— Iertaţi-mă, domnule. Şoseaua asta nu e prea circulată şi… N-am fost atentă.

— De-asta se întâmplă tot felul de accidente.

Din camionetă coboară o fată în pantaloni şi impermeabil, cu o geantă de voiaj în mână, care întreabă, cu un glăscior dulce:

— Autobuzul de Elbeuf a plecat de mult?

— Chiar acum două minute.

— Vai! Ce să fac? Trebuia să mă aştepte cineva… Virginie cântăreşte rapid situaţia. De data asta, fata e chiar bona cea nouă. Dar de ce idioata n-a venit cu autobuzul? Mister. Acum, din două, una: ori îi spune cine e şi o ia cu ea, ori – şi asta ar fi mult mai cuminte – nu-i spune nimic şi se întoarce, lăsând-o pe tâmpită să se descurce singură ca să ajungă înapoi la Paris.

Dar nu mai are timp să se hotărască. Iată că fata cu pachetul se întoarce – da data asta, fără pachet – şi, văzând-o pe Virginie, exclamă:

— A, aţi găsit-o, în sfârşit!

Virginie zâmbeşte forţat, şi răspunde:

— Tocmai voiam să plec. Sunteţi Roselyne Verdier?

— Da, doamnă.

— Urcă.

Şoferul camionetei exclamă, încântat:

— Ei poftim, totul e bine când se termină cu bine! Ştiţi că fetei îi era teamă să nu întârzie la întâlnire! Degeaba am încercat să prind viteză, ca să ajungem din urmă autobuzul! Limuzina mea are două sute de mii de kilometri la viaţa ei, aşa că, mă înţelegeţi… Bine, atunci, la revedere la toată lumea!

Îi strânge cu putere mâna Roselynei, aruncându-i din mers:

— Şi nu uita ce ţi-am spus, bine? În prima zi de concediu, treci pe la noi, la Amfreville! Imposibil să nu dai de mine, întrebi de Laurent, toată lumea mă cunoaşte!

Se urcă în arătarea-i de maşină, care se îndepărtează, cu un zgomot asurzitor. Între timp, Roselyne s-a instalat, cu geanta pe genunchi, lângă Virginie, care îi zâmbeşte:

— Ai pierdut autobuzul?

— Da, ceasul meu rămăsese în urmă. Am crezut că mai am timp să vizitez grădina botanică de la Evreux. Îmi plac animalele la nebunie, şi acolo au câteva; au şi păsări… Autobuzul mi-a plecat de sub nas.

Break-ul ia viteză. Virginie, neliniştită, socoteşte în gând câţi au văzut-o împreună cu fata şi ar putea să-şi amintească numărul maşinii. Două persoane: fata cu pachetul şi numitul Laurent. E deja prea mult. Un fir de nisip care ar putea să strice definitiv maşinăria… Şi totuşi are nevoie de Roselyne asta. O nevoie urgentă.

— Atunci am rămas la autostop, dar au trecut cel puţin zece minute până am găsit pe cineva care să meargă la Elbeuf. Toţi mergeau la Deauville… O, doamnă, îmi pare foarte rău, sper că nu sunteţi

supărată pe mine.

— Lasă, fetiţo, n-are nicio importanţă. Domnul… domnul Laurent părea foarte cumsecade, îmi închipui că te-a ţinut tot timpul de vorbă.

— O, nu chiar. I-am spus doar că am găsit ceva de lucru prin zonă, fată în casă la o familie, şi mi-a propus imediat să mă angajeze el: are şase copii! Ce părere aveţi, nici nu se pune problema!

Tace. Trec pe lângă deluşor, după ce au trecut podul peste pârâul secat.

— Aveţi copii, doamnă?

— Nu. Sunt singură… cu un intendent care face muncile mai grele, aşa cum ţi-am scris. Treaba ta nu e nici obositoare, nici complicată. Ai să-mi fii şi ajutor şi doamnă de companie.

— Bine, doamnă.

— Ai mai servit şi la altă familie, după câte mi-ai scris…

— Da. Ultima dată, la nişte americani. Un ziarist cu soţia lui… Au plecat înapoi la New York săptămâna trecută.

— Şi unde ai mai lucrat?

— Pe ici, pe colo. Dacă doamna doreşte să capete informaţii…

— E inutil, am să văd şi singură.

Virginie îi aruncă fetei o privire rapidă. Felul ei de a vorbi la persoana a treia miroase a servitoare de casă mare.

— Sper că ai scris acasă.

— Părinţii mei au murit.

— Sărăcuţa de tine… Dar ai totuşi pe cineva la Paris… poate nişte prieteni… sau un logodnic?

Roselyne suspină greu.

— Aveam un băiat… era groom la un mare hotel… Mi-a spus că vrea să ne căsătorim şi apoi… Acum s-a terminat… Săptămâna trecută m-a anunţat că se însoară. Într-un fel, şi de-asta am vrut să plec departe de Paris, ca să rup definitiv cu trecutul.

Virginie începe să jubileze. Hotărât lucru, întâmplarea îi oferă victime pe măsură. Orfană, liberă, în plină deziluzie sentimentală, fetiţa asta n-o să încerce să fugă şi nici n-o să-i scrie iubitului să vină s-o vadă. Totul e perfect.

Dintr-o dată, Virginie scurtează traseul spre casă; e încă zi, când Break-ul intră în parcul Domeniului.

13

Câteva amănunte au uimit-o pe Rosebud. Mai întâi, faptul că un cuplu trecut de o anumită vârstă stă în casa aceea imensă şi izolată, pe care zidul înconjurător şi cei trei câini au transformat-o în fortăreaţă. Apoi, relaţia ciudată dintre Virginie şi Pierre-Armand. Chiar dacă ultimul i-a fost prezentat ca o rudă îndepărtată, pe post de om la toate, doarme într-o cameră învecinată cu a stăpânei, cu care vorbeşte la pertu, într-un mod foarte natural. Şi în al treilea rând, dulapul frigorific, ale cărui dimensiuni vaste ar permite depozitarea hranei pentru un regiment, deşi aşezarea cea mai apropiată nu e decât la o aruncătură de băţ.

Rosebud, alias Roselyne, la început încântată de camera ei foarte confortabilă, a găsit-o totuşi prea luxoasă pentru o simplă bonă. N-a spus nimic. La urma urmei, o servitoare pentru o proprietate la ţară atât de izolată, se găseşte probabil foarte greu, aşa că stăpânii sunt îndreptăţiţi să facă eforturi să o păstreze! Orice-ar fi, Roselyne vrea să se facă mică, să treacă aproape neobservată, ca să rămână în oaza asta de linişte cât mai mult posibil. Într-o lună, probabil, cei care o urmăresc vor renunţa.

Prima seară s-a scurs fără niciun incident. După ce a strâns masa şi a spălat vasele, Roselyne a primit permisiunea să vină în salon, la televizor.

Pe la ora 10 seara, mătuşa Virginie a dispărut. Roselyne a rămas singură cu Pierre-Armand care a stat tăcut, fumând ţigară după

ţigară, până la sfârşitul programului, după care s-a ridicat, a închis televizorul şi a spus:

— Noapte bună, Roselyne. Să stingi lumina când te duci la culcare.

— Păi… mă duc chiar acum, domnule!

— Aşa devreme te culci de obicei? Dacă vrei să citeşti, poţi lua orice carte doreşti.

— Vă mulţumesc. Aş putea să ies puţin la plimbare? Seara asta e aşa de frumoasă…

— Îmi pare rău, am dat drumul câinilor pentru la noapte.

Tonul era fără replică. Roselyne n-a mai insistat şi s-a ridicat şi ea, îndreptându-se spre scară. La a opta treaptă, l-a auzit pe Pierre-Armand spunându-i:

— Să nu te neliniştеşti dacă ai să auzi paşi pe sus. Virginia lucrează la ea în birou, până târziu. Noapte bună.

A deschis larg amândouă ferestrele, lăsând să intre aerul răcoros al nopţii. Vântul leagănă uşor vârfurile brazilor. A stins lumina, ca să nu atragă insectele. Întinsă pe pat, goală, fumează liniştită, în aşteptarea toropelii binefăcătoare pe care i-o aduce drogul.

Un zgomot ciudat o face să tresară. E o cutiuţă muzicală cu patru note piţigăiate, mereu aceleaşi. Îşi ţine răsuflarea. Sunetele vin de la etajul de sus, din biroul doamnei Virginie.

Acum muzicuţa încetează. După o tăcere de câteva clipe îi urmează alte zgomote, asemănătoare cu ale unei jucării pentru bebeluşi – o zornăitoare pe care o scuturi şi în care tremură nişte bobiţe. Se aude un cântecel, o melodie blândă, care îi aminteşte Roselynei cântecele de leagăn din copilărie.

Râde încetişor. Ştie că drogul îi provoacă unele halucinaţii. Fumatul îi dezvoltă până la extrem facultăţile auditive; aude tot felul de sunete pe care nimeni altcineva nu le poate auzi, pentru simplul

motiv că sunt inexistente.

Acolo sus, cineva merge, calcă apăsat. A început să devină din cale-afară de neplăcut. Mai bine să încerce să adoarmă.

Rosebud îşi lasă ţigara – care se va stinge singură – pe marmura comodei, se întinde, se strecoară sub aşternut şi adoarme, cu nasul adâncit în perna moale.

E ora două. Roselyne, cu un şorţ mare în faţă, se pregăteşte să spele vasele de la masa de prânz, când Pierre-Armand intră în bucătărie:

— Lasă asta, fetiţo. Am nevoie de tine în grădină, să mă ajuţi să sădesc lăptucile.

Ea îl urmează. Ştie că Virginie e în salon, cufundată, într-o carte.

Cei trei câini o urmăresc cu atenţie, cu cozile în mişcare şi urechile ciulite. De spaimă, fata se dă înapoi.

— Hai, vino, n-o să-ţi facă nimic.

Unul dintre câini, cel mai mare, se linge pe bot. Rosebud nu s-a liniştit, dar îl urmează totuşi pe omuleţul cu cizme de călărie. Ajunsă în grădină, respiră uşurată: fiarele au rămas de partea cealaltă a grilajului.

— Par feroci, câinii dumneavoastră!

— Chiar sunt. I-am dresat să asculte numai de noi. Să nu te aventurezi niciodată singură în parc, dacă sunt lăsaţi liberi.

— Aşa voi face, domnule.

— Poţi să-mi spui Pierre-Armand.

Ghemuit lângă straturi, scoate cu grijă salatele din pământ şi i le întinde, una câte una, iar Roselyne le aşază într-o lădiţă. Apoi se mută ceva mai departe, lângă şănţuleţele pregătite dinainte, şi Pierre-Armand plantează răsadurile pe care i le dă fata.

— Gata! Le udăm diseară, pe răcoare. Poţi să te întorci la bucătărie.

Roselyne deschide poarta şi trece încet prin faţa câinilor. Nu se linişteşte decât atunci când ajunge în bucătărie şi deschide robinetul de apă caldă.

Maşinal, numără farfuriile. Trei farfurii mai mici, pentru antreuri, trei întinse, trei pentru desert… Nu. Sunt patru. Câte patru de fiecare. Patru tacâmuri şi patru pahare.

Deşi la masă au fost numai trei persoane.

De trei zile, de când stă la Domeniu, Roselyne – care s-a adaptat perfect acestui prenume desuet – n-a reuşit încă să pătrundă misterele acestei case.

Mătuşa Virginie şi Pierre-Armand nu i-au lăsat deloc timp pentru explorări.

Dimineaţa are de făcut menajul, după un orar frumos caligrafiat, pe care i l-a remis Virginie. De la 9 la 10 trebuie să cureţe cu aspiratorul tot parterul casei, de la 10 la 11 să facă menajul în camerele de la primul etaj, de la 11 la 12 să o ajute pe mătuşa Virginie – care e o adevărată maestră – la gătit, de la 12 la 12,30 să pună masa în sufragerie şi la 12.30 să servească prânzul. După ora unu poate şi ea să iasă puţin din bucătărie, înainte de a se apuca să spele vasele.

Între timp, dacă e plăcut afară, Virginie şi Pierre-Armand, ca să-şi uşureze digestia, ies la plimbare, însoţiţi de cei trei câini.

Până când şterge şi aşază vesela, apoi spală pe jos în bucătărie, se face ora trei, pentru că Roselyne, din lipsă de obişnuinţă, nu e deloc rapidă. De la trei până la şase e liberă, după care se duce să pregătească cina.

A doua zi după sosire, când a aflat că va avea trei ore libere în fiecare zi, a cerut permisiunea să iasă la plimbare prin împrejurimile proprietăţii, dar s-a lovit, ciudat, de o interdicţie formală.

— Să ştii, drăguţa mea, că am în tine o încredere deplină, dar oamenii de pe aici s-au obişnuit să mă observe tot timpul, să mă spioneze. Îţi vor pune tot felul de întrebări… iar tu probabil o să le răspunzi şi cu asta s-a terminat cu liniştea mea, pe care mi-am câştigat-o cu atâta greutate. În afară de asta, fără un mijloc de locomoţie nu vei putea merge prea departe, şi îţi jur că prin apropiere n-o să găseşti nimic care să te distreze şi nici băieţi pe care să merite să-i cunoşti. Aşa că e mai bine să nu părăseşti proprietatea. De altfel, cele două hectare ale parcului sunt suficiente ca să-ţi dezmorţeşti picioarele. Peste o săptămână, în ziua ta liberă, când o să poţi ieşi, am să te iau în oraş, unde vei avea libertatea să te distrezi…

Rosebud nu a protestat, dar insistenţa mătuşii Virginie ca să rămână *intra muros* i s-a părut oarecum excesivă.

Întrebări, însă, n-a început să-şi pună decât într-o dimineaţă, când furgoneta galbenă a poştaşului a claxonat în faţa porţii. Rosebud scosese aşternuturile la aerisit, în camera lui Pierre-Armand. Lăsându-şi treaba, s-a grăbit să coboare scara dar, pe când deschidea uşa de la intrare, a apărut Virginie, în pantaloni de doc şi vestă tricotată:

— Lasă, Roselyne, lasă, mă duc eu. Asta e unul din tabieturile mele. La fel, dacă sună cineva la intrare, nu te deranja. Îmi place să-mi primesc singură vizitatorii.

— Bine, doamnă.

Şi a urcat înapoi, meditativă. Pe fereastră, a văzut-o pe patroană la poartă, vorbind cu poştaşul, apoi întorcându-se spre casă, pe aleea principală, în timp ce-şi deschidea corespondenţa.

Ciudat, ciudat. De parcă, în casa asta, toţi fac în aşa fel încât să-i interzică orice contact cu exteriorul.

Ei, nu face nimic, la urma urmei, o lună trece, repede.

În depărtare, o clopotniţă bate ora patru. Întinsă pe pat, Roselyne

frunzăreşte distrată un număr vechi din *Paris-Match*. Afară e un soare minunat, iar prin copaci se aude un ciripit continuu.

Câteodată, scârţâitul pietrişului îi dă de ştire că, jos, unul dintre câini traversează aleea.

Revista o plictiseşte cumplit şi, de altfel, a citit-o pe toată. Să iasă la plimbare? Grădina e mereu aceeaşi, iar cele trei fiare, care o urmăresc peste tot, tăcute şi sinistre, nu sunt o companie prea plăcută. Modul cel mai inteligent de a-şi petrece timpul e tot să fumeze o ţigară. Îşi ia, deci, poşeta de pe comodă şi o deschide. Spre deosebire de multe femei, Roselyne, ex-Rosebud, îşi aşază întotdeauna obiectele personale cu o grijă maniacă, astfel încât poate găsi cu ochii închişi orice mărunţiş. Acum, de exemplu, ştie exact unde să pipăie cu degetele ca să pescuiască o ţigară.

Or, ţigările nu mai sunt la locul lor. Fără să se uite, deocamdată, pipăie uşor conţinutul poşetei. Portvizitul de plastic – cu carnetul de identitate şi permisul de conducere – şi-a schimbat şi el locul, la fel ca şi trusa de machiaj.

Pune poşeta la loc, se ridică şi deschide dulapul de haine. Ordinea o ştie pe dinafară: întâi rochia indiană, apoi pantalonii, puloverele şi impermeabilul.

Impermeabilul şi-a schimbat locul cu rochia indiană. Cu asta, nu mai încape nicio îndoială: cineva i-a umblat prin lucruri.

Deci au aflat că nu se numeşte Roselyne Verdier, pentru că actele sunt făcute pe numele ei adevărat: Geneviève Montés.

Se întinde iar pe pat: acum are motive serioase să cadă pe gânduri.

14

Pierre-Armand îşi freacă cizmele una de alta, cu un scârţâit neîntrerupt.

Agasată, Virginie îi spune:

— Stai şi tu puţin liniştit. De fapt, de ce ţi-e frică?

El îşi îndreaptă bărbia, uitându-se în tavan, cu tendoanele gâtului mult reliefate:

— De ea. De târâtura asta.

Virginie se strâmbă cu dispreţ:

— Nu pare chiar aşa de înfricoşătoare.

— E falsă din cap până-n picioare. I-ai văzut mâinile? Unghiile? N-a ţinut în viaţa ei o mătură sau un scutec, până să vină aici! Şi s-a prezentat sub un nume fals! Până şi părul îi e vopsit!

Virginie zâmbeşte:

— De unde ştii?

— Parcă tu n-ai şti! În seara când a venit, m-am uitat la ea prin gaura din perete. Degeaba are părul negru, îţi jur că restul e cu totul altfel!

— E bine făcută?

— Nu-i asta problema.

— Te-a excitat?

Dă din umeri, furios. Virginie, cu o luminiţa tulbure în priviri, se apleacă deasupra lui şi insistă:

— E mai frumoasă decât cealaltă, nu-i aşa?

— Nu e rău făcută. Cealaltă arăta ca o…

— Da, ştiu, ca o pisică jupuită. După care a arătat ca altceva.

— Virginie, te rog! Cu asta nu se glumeşte!

Ea se posomorăşte, dar nu prea mult. A băut toată după-masa şi acum se simte euforică. E şi ăsta un fel, ca atâtea altele, de a-ţi mai uita de necazuri. Brusc, bărbatului i se face milă de ea şi o ia de mână:

— Virginie, hai să nu ne mai certăm. Să terminăm o dată cu toate astea. Să terminăm, să plecăm şi să uităm tot…

Ea se ridică, îşi trage mâna şi îi strigă cu violenţă:

— Ştii bine că nu ne mai putem opri! Am mers prea departe! Ştii bine că n-avem încotro, trebuie să continuăm, trebuie! N-o s-o mai putem lua niciodată de la capăt, niciodată, trecutul ne va înăbuşi mereu, ca o piatră de mormânt!

Se ridică şi el şi încearcă s-o ia de mijloc, dar ea se smulge, aleargă spre măsuţa-bar, apucă o sticlă şi îşi umple un pahar. El se uită la ea cum bea şi dă din cap, copleşit. Dacă a început iar să tragă la măsea, se poate întâmpla orice catastrofă. De fapt, s-a şi întâmplat, acum trei zile. O catastrofă cu mâinile prea îngrijite, cu părul vopsit negru, cu identitate falsă…

— Ce să facem cu fata asta? Cred că ar trebui s-o dăm afară!

Virginie, care s-a înecat pentru că a băut prea repede, tuşeşte.

— S-o dăm afară? Nici să nu te gândeşti la aşa ceva. Acum, când ne cunoaşte, când a văzut casa, nu mai putem risca s-o lăsăm în libertate.

— Nu ştie nimic, n-a văzut nimic, n-am încredere în ea!

— De ce, pentru că are părul vopsit? Pentru că nu ne-a spus numele ei adevărat? Crezi cumva că e poliţistă? Că a fost trimisă aici ca momeală, ca să ne silească să ne dăm de gol?

— Nu, dar e totuşi suspectă. Nu e ca toate *celelalte*.

— Gândeşte-te puţin, Pierre-Armand. Fata asta e una din cele care au răspuns la anunţ. Am ales-o la întâmplare. S-a dat drept Roselyne Verdier, bun. Dar noi i-am scris la hotelul unde locuia, şi a primit scrisoarea, nu-i aşa? Înseamnă că-şi schimbase deja identitatea când a închiriat camera. E vreo puştoaică, probabil fugită de acasă, care nu vrea s-o găsească ai ei, asta-i tot!

— Sau vreo hoaţă, pe care o caută toată poliţia franceză! Riscăm să-i vedem debarcând, într-una din zile, în formaţie completă…

— Cum? Doar n-a putut spune nimănui unde se duce, pentru că nu ştia nici ea! Chiar dacă ar fi urmărită de o armată de poliţai…

— Aş vrea totuşi să verific ceva… Îi mai ai adresa?

— Uite-o: Hotel Perfecta, strada Mazarine. De fapt, ce vrei să ştii?

Fără să-i răspundă, el scoate dintr-un sertar cartea de telefon şi caută un număr. Apoi se aşază lângă măsuţa telefonului şi apasă pe taste.

Parisul e greu de prins. După câteva minute tonul se schimbă şi, în sfârşit, se aude sunând. Cineva răspunde:

— Hotel Perfecta, vă ascult.

— Alo, aş vrea să vorbesc cu domnişoara Roselyne Verdier, vă rog.

— Cine o caută?

— Un prieten.

— Bătrâne, pentru seara asta o să trebuiască să-ţi găseşti pe altcineva. Verdier nu mai locuieşte aici. A plecat fără să lase vreo adresă.

— De mult?

— Acum trei-patru zile. Salut!

Şi individul, prea puţin amabil, închide. Virginie, care a urmărit de departe scurta convorbire, îşi umple iar paharul.

— Există, intr-adevăr. Şi a stat la hotelul ăsta.

— Te-ai mai liniştit, acum?

— Prea puţin…

Roselyne şi-a făcut ordine în poşetă şi în dulap. S-a întrebat dacă să-şi strângă sau nu lucrurile, şi s-a hotărât să mai aştepte. Mai mult ca

sigur că patronii ei, descoperindu-i falsa identitate, o vor da afară la primul pretext. Numai să nu le treacă prin cap că au de-a face cu o hoaţă, venită să pregătească terenul pentru complicii ei, şi să cheme jandarmii…

Ipoteza asta o înspăimântă. Să ajungă la Paris între doi poliţai, să se scrie despre ea în ziare, să-şi vadă fotografia pe prima pagină…

Sunt amândoi jos, le aude vocile, în surdină. Vorbesc, probabil, despre ea, se întreabă ce atitudine să ia.

Ce proastă a fost, să-şi ia actele cu ea! Ar fi putut să le arunce, sau să le ascundă undeva! Se credea grozavă, mai deşteaptă ca altele, şi poftim, oamenii ăştia i-au aflat numele adevărat…

Îşi ridică, deodată, instinctiv, ochii spre tavan, de unde se aude o bufnitură îngrozitoare, de parcă cineva ar fi răsturnat o mobilă grea.

Îşi îmbracă în grabă puloverul, iese din cameră şi se avântă spre scările care duc la etajul doi, dar se opreşte, auzind pe cineva care urcă în spatele ei.

E Pierre-Armand, şi pare îngrijorat. Văzând-o, încearcă să-i zâmbească. Ea îi spune:

— Am auzit un zgomot…

— Şi eu. Stai aici, mă duc să văd ce e.

În mână ţine o legătură de chei. Roselyne coboară pe palier şi ascultă.

Îl aude alergând pe coridor, oprindu-se şi băgând cheia în broască. O uşă scârţâie uşor şi se trânteşte, apoi… linişte.

După cinci minute, Pierre-Armand coboară, bate la uşa Roselynei şi îi strigă prin uşă:

— Nu te speria, nu era decât un oblon care s-a desprins.

Un oblon care se desprinde cade în afară, nu înăuntru. Cum pot să-

şi închipuie că va înghiţi o asemenea explicaţie?

15

Nu s-a întâmplat nimic, amândoi se poartă foarte natural, de parcă nici el, nici ea nu i-ar fi căutat prin cameră şi nu ar fi aflat că-i minte. La masă, Roselyne a observat că amândoi au mâncat foarte puţin. În schimb, au trimis-o de două ori în pivniţă să umple carafa cu vin.

Mătuşa Virginie vorbeşte despre viitoarea ei carte de bucătărie, pe care vrea să o consacre mâncărurilor exotice şi pentru care a găsit un nou editor, cu concepţii mai moderne decât celălalt.

În jurul orei 9 fără un sfert, sună telefonul. Răspunde Pierre-Armand.

— Alo, tu eşti, doctore? Ce mai faci? Pe-aici, nimic nou. Ţi-o dau pe Virginie.

Se întoarse spre Roselyne, care strânge masa:

— Vrei să ne laşi cinci minute singuri? Te chem eu mai târziu.

Ea iese. Dacă ar şti ei ce puţin o interesează convorbirile lor telefonice!

Se duce la bucătărie, deschide uşa frigiderului şi face inventarul: mai rămăseseră, de la prânz, într-o farfurie, câteva roşii umplute, delicioase. Acum, seara, farfuria e aproape goală. De parcă Virginiei şi intendentului li s-ar fi făcut foame în cursul după-amiezii. De altfel, şi sticla cu lapte s-a golit cu o treime.

Închide şi verifică farfuriile murdare: sunt patru, ca de obicei.

Toate aceste indicii, corelate cu vacarmul de azi după-masă, duc la o singură concluzie: în casă se află un oaspete clandestin. Telefonul doctorului ar putea să însemne că invitatul e bolnav, poate chiar rănit.

De îndată, Rosebud îşi închipuie un întreg roman: Virginie şi Pierre-Armand, care nu au niciun mijloc de existenţă vizibil (povestea cu

reţetele de bucătărie miroase a camuflaj de la o poştă), ar face parte, de fapt, dintr-o bandă de gangsteri internaţionali.

La ultima lor tâlhărie – spargerea unei bănci – unul din complici a fost atins de gloanţele poliţiştilor. Ei au reuşit să-l aducă, fără ştirea nimănui, pe Domeniu şi de atunci îl ţin ascuns, aşteptând să se vindece. Doctorul care a telefonat e, desigur, „vraciul bandei", vreun ginecolog specializat în avorturi, pe care Virginie îl şantajează pentru a se folosi, pe gratis, de serviciile lui.

E o ipoteză foarte posibilă, care ar justifica mijloacele misterioase la care s-a recurs pentru angajarea Roselynei, casa-cazemată, cei trei câini de pază, interdicţia de a ieşi… şi toate proviziile din congelator.

Aşa s-ar explica şi discreţia stăpânilor în privinţa dublei identităţi a lui Rosebud. Au atâtea pe conştiinţă, încât nu-şi pot permite să provoace niciun conflict, cât timp prietenul lor ocupă camera de la etajul doi.

Orice patroană i-ar fi cerut Roselynei certificate sau recomandări din partea familiilor unde a mai lucrat; Virginie nu i-a cerut nimic. Orice patroană, după o asemenea descoperire, ar fi convocat-o pe vinovată: „Ce înseamnă asta, fetiţo? Te rog să-mi explici de ce te-ai angajat la mine sub un nume fals…" etc., etc; Virginie a rămas de un calm olimpian. De fapt, această atitudine a patronilor, oricât de ciudată, favorizează planurile lui Rosebud. Pentru că nu-şi mai face nicio iluzie: cu toate promisiunile Virginiei, duminica viitoare nu-şi va putea lua ziua liberă. Vor găsi ei o scuză oarecare.

Oricum, Rosebud nu vrea decât să fie lăsată în pace ceva mai mult de trei săptămâni. Şi în casa asta va fi lăsată în pace, cu condiţia să nu pară curioasă.

Da, dar…

Dacă bandiţii sunt căutaţi pentru vreo crimă, iar poliţia le dă de urmă şi vine să ia fortăreaţa cu asalt, Rosebud va fi acuzată de complicitate…

Ori încotro s-ar îndrepta, din toate părţile o întâmpină acelaşi risc…

Ce să facă?

Deocamdată, orice-ar fi, trebuie să-şi baricadeze uşa la noapte. Cu atât mai mult cu cât privirile viclene şi pofticioase pe care i le aruncă Pierre-Armand îi inspiră prea puţină încredere.

Discuţia cu doctorul Moreau, care i-a sunat din Île de la Cité, se prelungeşte. Virginie se plânge că bebeluşul e neliniştit:

— E foarte agitat, prietene. Ziua e cuminte, dar noaptea ne epuizează Pierre-Armand şi cu mine stăm cu el toată noaptea, pe rând, dar…

— Ştiu ştiu, e un depresiv ciclotimic. Trebuie neapărat să-l faceţi să se liniştească. Oricum, aveţi şi voi nevoie de somn. I-aţi mai dat sedativul pe care vi l-am prescris?

— I l-am pus în ceai, în fiecare seară, dar cred că s-a obişnuit, nu mai are niciun efect. Înţelege-mă, doctore, nu vreau să-l intoxic pe copil!

— Da, înţeleg. Bine, uite cum facem: sâmbătă seara sosesc la Deauville pentru câteva zile; în trecere, am să vin să vă văd.

— Ce plăcere, îţi pregătesc o cameră.

— Inutil, nu stau decât la masă şi apoi să vedem ce putem face. Sper c-o să-mi oferi câteva din reţetele tale minunate.

— Sigur că da. Pe sâmbătă, prietene.

Virginie închide telefonul, destinsă, aproape surâzătoare.

— Ai auzit?

— Vine sâmbătă. Asta înseamnă poimâine. Ce facem cu puştoaica? Ocupă singura cameră cât de cât folosibilă.

— Dar nu vine decât la masă.

— Asta crede el! O dată îndopat cu vin vechi şi mâncare bună, o să se simtă, ca de obicei, toropit şi n-o să mai aibă decât o singură dorinţă: să doarmă. Şi, poate, să facă dragoste.

Instinctiv, Virginie, auzind asta, îşi cambrează talia şi îşi trece vârful limbii peste buze.

— E mult de când n-am mai făcut dragoste, Pierre-Armand. Asta mă face nervoasă… în cazul ăsta, doctorul va dormi cu mine, în patul meu. Nu mai avem nevoie de camera de oaspeţi.

— Nu vreau s-o vadă pe puştoaică. Trebuie să ne descotorosim de ea înainte de sâmbătă seara.

— Ei bine, o să ne descotorosim, dacă asta îţi face plăcere.

E miezul nopţii. Rosebud se agită în somn, luptându-se cu un coşmar, şi se trezeşte brusc, având un gust amar în gură. Goală, se ridică din pat şi se duce, pe pipăite, la toaletă. Deschide robinetul şi bea cu sete, apoi se întoarce înapoi în pat.

Ar vrea să adoarmă imediat la loc, să nu se mai gândească la nimic, dar îi e teamă ca visul urât să nu continue… Rămâne multă vreme între somn şi veghe, cu toate simţurile amorţite, ca într-o baie de ulei.

Deodată, deasupra ei se aude un zgomot moale, apoi un altul şi încă unul, la intervale din ce în ce mai apropiate. De parcă cineva s-ar juca…

Asta e. La ora 3 dimineaţa, în casa cufundată în tăcere, cineva se joacă cu mingea.

Ideea asta i se pare atât de absurdă, încât adoarme, pe deplin liniştită.

16

E ora 5 după-masa. De azi-dimineaţă, Pierre-Armand tunde imensele peluze, cu o maşină al cărei motor scoate un zgomot

îngrozitor.

Cum câinii se agitau pe lângă el, unindu-şi lătrăturile cu vacarmul în doi timpi al motorului, Virginie i-a închis în coteţ. Acum tac, supăraţi, şi urmăresc operaţiunile prin grilaj.

Pierre-Armand spală grijuliu maşina cu un jet de apă, curăţind-o de toate resturile de iarbă, apoi o duce la locul ei, în magazia de unelte.

Deşi a lucrat în şort şi cu pieptul gol, sudoarea îi şiroieşte pe tot corpul. Urcă în cameră, şi Rosebud îl aude fluierând sub duş.

Câinii sunt legaţi, Pierre-Armand e la el în cameră, iar Virginie e în biroul de la etajul doi. Dacă Rosebud ar vrea să fugă, acum ar fi momentul cel mai potrivit.

De azi-dimineaţă, se gândeşte la asta. Dar, pe jos, unde să se ducă? Iar cu autostopul, nici atât: pe şoseaua care nu duce spre nicio aşezare mai importantă nu trec nici zece maşini pe zi.

Să fure Break-ul mătuşii Virginie nu poate: când s-a strecurat azi-dimineaţă în garaj, cheile de contact nu erau la bord.

De fapt, nici nu vrea să plece. Unde s-ar putea duce? Să plece ca să cadă în braţele celor care o caută? Nu, nu vrea să plece, iar jocul de-a prizoniera din castel, hăituită de două bande de asasini, o amuză.

Acum însă, are ceva mai bun de făcut. În cele câteva momente libere care i-au rămas, trebuie să-l sune pe domnul Jacques, să afle ce s-a întâmplat cu ceilalţi.

Se strecoară, pe tăcute, afară din cameră, coboară scările, intră în living în vârful picioarelor şi se ghemuieşte lângă măsuţă, cu aparatul pe genunchi.

Formează rapid numărul, pe care-l ştie pe dinafară. La început se aude un sunet ciudat, întrerupt, apoi o scârţâială şi, în sfârşit sună normal. Se scurg câteva clipe interminabile, până când cineva ridică receptorul şi Rosebud recunoaşte, uşurată, vocea domnului Jacques. Deşi se aude prost, iar telefonul pârâie îngrozitor, nu îndrăzneşte să

vorbească tare.

— Alo, domnul Jacques? Aici Roselyne.

— Roselyne?

Îşi muşcă buza de jos. S-a obişnuit prea bine cu noul ei prenume. Rectifică.

— Rosebud. Ce mai e nou?

— Nimic. Te caută în continuare. Unde eşti?

— În Normandia. Sunt bonă la o familie.

— Normandia e mare. Unde anume?

— Nu ştiu. Undeva în plin câmp, la câteva zeci de kilometri de un sat care se numeşte Quitteboeuf, între Elbeuf şi Evreux.

— Dă-mi numărul de telefon, ca să te pot suna.

— Nu-l ştiu. Am să întreb… Vă sun mai târziu.

A auzit paşi în apropiere şi a închis într-o secundă. Nu mai are timp decât să pună aparatul la loc şi să se îndepărteze puţin, când uşa se deschide şi apare mătuşa Virginie, cu o figură încruntată:

— Aici eşti? Ce făceai?

— Voiam să caut o carte, pe a mea am terminat-o.

A spus-o cu aerul cel mai prostesc pe care şi l-a putut lua. O adevărată gâscă. Pe cât se pare, Virginie o crede. Ia de pe raft o carte, la întâmplare:

— Ia asta, e o carte poliţistă bună.

— O, nu, doamnă, mulţumesc, dar nu citesc niciodată aşa ceva, mi se face frică.

Virginie zâmbeşte, cu o umbră de dispreţ. Rosebud se simte măgulită: hotărât lucru, îşi joacă bine rolul de toantă.

— Atunci încearc-o pe asta, e de Guy de Cars. Ai mai citit ceva de el?

— Nu, doamnă, mulţumesc, doamnă.

Cu cartea sub braţ, Rosebud urcă înapoi şi pe scări se întâlneşte cu Pierre-Armand care coboară, în pulover *col roule* şi pantaloni de catifea reiată, de culoarea frunzelor de toamnă. De data asta, a renunţat la cizme. Zâmbeşte, în mare formă.

— Ei, tot ne mai place să citim?

— O, da, Pierre-Armand.

— Asta-i bine, foarte bine. Trebuie să te cultivi tot timpul.

Virginie îi pune în faţă intendentului o listă lungă de comisioane de făcut în comună. El o bagă în buzunar, împreună cu bancnotele prinse cu un ac de gămălie.

— Acum cinci minute am găsit-o pe puştoaică în living. Mi s-a părut ciudată. Mă întreb dacă n-a telefonat cuiva.

— De când mă omor încercând să te conving că fata asta e periculoasă!

— Cred că ai dreptate. La noapte o ducem sus.

El se înfioară: „O ducem sus” înseamnă că scurta existenţă a Roselynei va lua sfârşit…

— Mă întorc repede, să laşi câinii închişi. De fiecare dată când mă înapoiez din oraş sar pe lângă maşină şi îi zgârie vopseaua.

— Bine. Ah! Nu uita să-mi cumperi *Elle* şi *Marie-Claire!*

Poştaşul e îmbrăcat civil. Slujba lui se termină la ora 4. Şi-a rezemat bicicleta veche de una din bornele de piatră care încadrează poarta.

Virginie, care vine să-i deschidă, rămâne puţin mirată:

— Da?

— Mă rog de iertare, doamnă Boistel, da' pot să dau şi eu un telefon de la dumneavoastră? Rabla mea a rămas în pană şi mă aşteaptă nevastă-mea să mergem să-i luăm pe copii. Aş vrea să-i spun că am să întârzii, să nu fie îngrijorată…

— Intră.

Incidentul o contrariază pe Virginie, dar cum să-i fi refuzat un asemenea serviciu fără să trezească bănuieli, supărare şi bârfe?

Urcă aleea, însoţită de poştaş. Nu l-a văzut niciodată atât de roşu la faţă. A băut, probabil, toată ziua. Dacă mai continuă, va fi găsit, într-o seară de iarnă, mort într-un şanţ.

Ea îl călăuzeşte prin casă, asigurându-se dintr-o privire că Roselyne nu se vede pe nicăieri, îi arătă telefonul:

— Poftim.

Ciudat însă, el se întoarce cu spatele la aparat. Nu cumva vrea ca Virginie să-i formeze numărul?

— Ce faci, nu dai telefon?

— Nu.

A! Asta-i altceva. Virginie înţelege imediat că poştaşul supraveghează de mult casa, că l-a văzut pe Pierre-Armand plecând şi, crezând-o singură pe Virginie, s-a hotărât să-şi încerce norocul. Îi vine să râdă, dar se stăpâneşte. O să-i cânte puţin în strună, apoi o să-l pună la locul lui, cu câteva cuvinte dispreţuitoare şi o să-l trimită să-şi potolească instinctele în cel mai apropiat bordel.

— Ce vrei?

— Să vorbesc cu 'mneata.

— Te ascult.

Se aşază la o oarecare distanţă de el, cu genunchii lipiţi, într-o atitudine de aşteptare politicoasă. Celălalt trebuie să simtă că o inoportunează şi să se lase păgubaş.

— Doamnă Boistel, îmi placi de foarte mult timp.

— Asta-i bună!

Ţărănoiul ăsta merge drept la ţintă, nu se încurcă cu perifraze.

— O, nu te preface că te miri, doar ţi-ai dat seama prea bine. Ştiu că ţi-ai dat seama, după cum mă priveşti, după cum îmi vorbeşti.

Ticălosul, devine aproape emoţionant. Virginie îşi schimbă poziţia.

— Mă rog, sunt doi ani de când aţi venit aici, de când mă gândesc la dumneavoastră. Noaptea, mai ales.

Numai de n-ar intra chiar acum puştoaica! Ar putea să strice o preafrumoasă scenă de dragoste.

Acum poştaşul se leagănă de pe un picior pe celălalt, dar Virginie nu face nimic ca să-l scoată din încurcătură.

— O, să ştiţi că nu mi-am făcut niciodată iluzii! O pariziancă drăguţă şi un sărăntoc ca mine… Aşa ceva nu se poate! Dar vă vedeam mereu în faţa ochilor…

— Mai ales noaptea.

— Da, şi dimineaţa, când veneam cu poşta. Şi atunci am început să fac ce n-am făcut niciodată…

Se întoarce şi îi arată, la două sute de metri în spatele zidului care face înconjurul parcului, un pâlc de plopi.

— Vedeţi copacii de acolo?

— Da.

— Veneam uneori, noaptea, mă căţăram într-un plop – nu mi-e greu, sunt obişnuit, înainte am lucrat la pădure – şi vedeam perfect,

prin geamurile de la etajul doi.

Virginie simte că o apucă tremuriciul. Ea, care nu închide niciodată obloanele, nu trage niciodată perdelele, decât iarna… Se ridică şi începe să umble prin cameră, în culmea agitaţiei.

— Bine, dar e curată nebunie! Deci veneai să mă spionezi! M-ai văzut dezbrăcată, goală…

— Da, de multe ori.

Pare foarte satisfăcut, bestia. Mândru de el şi de şiretlicul lui. Ea îi aruncă drept în faţă:

— Dar ştii că ai tupeu, să-mi spui una ca asta? Ştii că e un delict, că aş putea să mă plâng la poliţie?

El începe să râdă şi scutură din cap.

— Ai putea, dar n-ai s-o faci!

Redevine serios şi Virginie îngheaţă presimţind ce va urma.

— Pen'că de multe ori, noaptea, am văzut pe fereastră… am văzut chestii foarte ciudate! Dacă le-aş povesti, poate că dumneavoastră aţi avea necazuri!

Răbdare. Prudenţă. Trebuie acţionat foarte ferm. Individul nu trebuie bruscat. Trebuie să afle exact ce a văzut, ce a înţeles şi ce vrea.

— Şi ce-ai văzut, mă rog, în afară de faptul că m-ai văzut pe mine, în costumul cel mai simplu? Îmi închipui că de la distanţa asta, chiar cu o privire pătrunzătoare, nu se vede mare lucru!

— Cu ochiul liber, nu. Dar am avut mereu binoclul, un binoclu de marină, pe care l-a luat tata, după eliberare, de la un ofiţer neamţ. Chiar de la distanţa asta, şi tot vedeam ca de pe balconul dumneavoastră!

Virginie simte că trupul i se răceşte. Îi mai aruncă o nadă:

— Şi-mi închipui că ţi-ai invitat prietenii la şedinţele de cinema sexy, iar acum sunt la curent cu toţii!

El redevine grav. Protestează sincer, cu mâna pe inimă:

— Niciodată. N-am spus niciodată nimic, nimănui, doar sunt însurat şi tată de familie. Dacă s-ar fi aflat la P.T.T., mă dădeau afară! Nu ştiu decât eu! Asta e puterea mea, pentru că dacă aş spune la postul de jandarmi ce se întâmplă aici, în câte o noapte…

— Bine. Să admitem că ai văzut… ceva. Ce anume? Pentru că nu ajung insinuările, acuzaţiile sibilinice. Mie îmi trebuie dovezi.

— Poftim, acum trei săptămâni, aveaţi invitaţi: o fată micuţă şi slăbuţă, care dormea în camera din dreapta, pe care v-aţi dus chiar dumneavoastră să o luaţi, cu maşina albastră… Eram sus, în copac, în seara aia, şi a fost aşa de interesant că am stat acolo toată noaptea…

Virginiei îi transpiră palmele şi le freacă una de cealaltă, cu un gest maşinal. Căută cu disperare o soluţie şi nu găseşte.

— La două noaptea, aţi intrat la ea şi ea s-a sculat. La etajul doi s-a aprins lumina – deci a urcat acolo, cu dumneavoastră şi prietenul… pe urmă am auzit nişte ţipete, măiculiţă! Ţipa în aşa hal că mi s-a făcut frică şi am căzut din copac, cât pe ce să dau ortul popii! Şi a doua zi dimineaţă – nimeni!

— Şi-ţi închipui că o să te creadă cineva, când o să povesteşti una ca asta?

Virginie ciuleşte urechile. Din bucătărie se aude un zgomot de crătiţi. Înseamnă că Roselyne a coborât şi ar putea să apară dintr-o clipă în alta. Trebuie să o îndepărteze…

— Stai puţin, mă întorc imediat.

Închide toate uşile cu grijă şi se duce la bucătărie, unde Roselyne se luptă cu un cazan plin cu apă.

— Lasă asta, Roselyne. Vreau… vreau să faci altceva… Te duci în fundul grădinii; în magazia a doua, e o stivă de sticle goale. Să le

speli pe toate. Mâine dimineaţă trebuie să mă duc să iau cidrul de la fermă… Te duci chiar acum, da? Bucătăria poate să mai aştepte.

— Da, doamnă.

— Acolo, în pivniţă, e pompa de apă. Să le speli bine, da, fetiţo? Am încredere!

— Da, doamnă.

Virginie o duce pe Roselyne până la uşa din spate şi o urmăreşte închizând portiţa grădinii. După ce fata dispare, Virginie suspină, uşurată. Bine că are prezenţă de spirit. Poştaşul din salon nu vede în grădină: n-a putut bănui prezenţa Roselynei… Doar dacă nu şi-a petrecut ultimele zile în copac, ticălosul!

Se întoarce în salon, unde poştaşul, dezinvolt, şi-a umplut un pahar cu scotch şi îl savurează.

— Bravo, nu te jena!

— Da' ce, ce mare lucru? Ce contează un pahar de whisky, doar vă dă mâna! Se ştie că sunteţi bogaţi, doar trăiţi fără să munciţi!

— Muncesc mai mult ca dumneata. Scriu cărţi!

Poştaşul dă din umeri, permiţându-şi un gest neplăcut, cu aerul de a spune „asta nu e muncă!"

— Mă rog, nu-i asta problema. Ştiu ce ştiu, despre tine şi despre bătrân. Dacă vrei să-mi ţin gura, tre' să treci la aparat!

— Poftim?!

— Da, da, frumoaso! De-acum încolo, eu şi cu tine o să ne distrăm bine împreună! De fiecare dată când o să am poftă!

— Eşti nebun de-a binelea! Te previn că Pierre-Armand se întoarce imediat, şi dacă ne găseşte…

— Las' că ştiu eu! A plecat acum un sfert de oră să facă piaţa, ca în fiecare săptămână, la Neubourg. Dus-întors, îi trebuie două ore pe

puţin! Avem timp destul! Hai, vino puicuţo!

O ia de umeri cu mâinile lui mari ca nişte labe şi o sărută lacom pe gură. Miroase puternic a alcool.

Virginie se lasă moale, îşi striveşte sânii de pieptul lui, îşi lipeşte pântecele de al lui şi îi şopteşte:

— Nu aici… vino în camera mea.

17

Poştaşul, care şi-a satisfăcut o dorinţă veche de doi ani, şi-a luat plăcerea foarte repede. Trupul lui gol, robust, e de o albeaţă obscenă, care îi scoate în evidenţă pielea bronzată de pe faţă şi mâini. Un poştaş nu poate să stea la plajă. Îşi plimbă palma aspră pe pântecul mătăsos al Virginiei, care se înfioară de dezgust, dar nu îndrăzneşte să se mişte. El râde şi spune:

— Prima oară nu e niciodată prea grozav. Nu ne-am obişnuit unul cu celălalt, dar o să vină şi asta. Ai să vezi, acum o să fie mai bine…

Se ridică într-un cot şi o sărută mărunt şi umed pe sâni, întârziind la unul dintre vârfuri, pe care îl muşcă uşor. Virginie tresare. O mână rapace i se strecoară între picioare, le desface brutal, o pătrunde.

Femeia nu se mai poate stăpâni. Ştie că face o greşeală gravă, dar apucă statueta de pe noptieră – un bronz mare şi greu, o reproducere în miniatură a Atletului lui Rodin.

— Lasă-mă să te sărut peste tot… Lasă-mă…

Atletul îşi ia avânt şi îl loveşte în plin.

Virginie a dat din toate puterile dar, cum era întoarsă pe spate, nu a avut suficient elan. Poştaşul îşi ridică capul însângerat, cu o strâmbătură de furie:

— Ah, stricat-o! Ai să mi-o plăteşti!

Strânge ca într-un cleşte pumnul Virginiei, îl scutură ca să o facă să dea drumul statuetei, şi i-l întoarce la spate. Ţipând de durere, ea îşi

desface degetele, iar bronzul cade pe covoraşul de lângă pat.

Un firişor de lichid curge în ochii poştaşului care, ştergându-se cu dosul palmei, vede sânge şi explodează de furie:

— Curvă ticăloasă! Ia te uită! Lasă' că te dresez eu! Dacă îţi place dragostea cu bătaie, stai să-ţi dau eu!

Vociferează, şi Virginie, apărându-se cum poate mai bine de loviturile pe care i le dă, se întreabă dacă nu cumva, din fundul grădinii, Roselyne aude şi ea urletele animalului. Numai de nu le-ar auzi!

Virginie cade pe jos. Poştaşul, în picioare deasupra ei, o loveşte violent în coaste, apoi se apleacă, încercând să o apuce de păr.

Ea se ghemuieşte şi îşi destinde brusc picioarele, lovindu-l în burtă. El cade în fund, gemând şi apărându-şi cu mâinile locul unde l-a fulgerat durerea.

O ocazie pe care Virginie o prinde din zbor. Apucă statueta şi loveşte capul lipsit de apărare, o dată, de zece ori, de douăzeci de ori. Faţa poştaşului nu mai e demult decât o masă de carne însângerată când Virginie se opreşte, gâfâind, epuizată.

Se ridică şi, fără să vrea, se priveşte în oglindă.

Trupul ei gol e pătat, împroşcat de sânge, din cap până-n picioare.

PARTEA A TREIA

TOCĂNIŢĂ, DE VIŢEL – SPECIALITATEA MEA (urmare)

Se pune la foc, se spumează cu grijă şi lasă să fiarbă la foc mic, timp de două ore, după care se scoate carnea, iar apa în care a fiert se foloseşte la prepararea râmtaşului, din făină şi unt…

18

E seară. Virginie şi Pierre-Armand stau la masă faţă în faţă, serviţi de Roselyne. Pierre-Armand mănâncă cu poftă, dar Virginie abia se atinge de mâncare. A respins, aproape cu oroare, friptura în sânge pe care Roselyne o pregătise, conform ordinelor… Băutura, în schimb, merge de minune. Virginie, mai ales, pare că suferă de o sete de nestins: până acum a golit carafa de două ori.

Roselyne se întoarce la bucătărie, unde, redevenită Rosebud, reia în minte firul evenimentelor.

A văzut, din camera ei, sosirea poştaşului, plin de sine şi îmbrăcat de duminică. Aşteptase, probabil, plecarea lui Pierre-Armand. Toate astea miroseau a adulter şi Rosebud a vrut să afle mai multe: la urma urmei, era dreptul ei, al mătuşii Virginie, să se culce şi ea, din când în când, cu un mascul mai acătării…

Strecurându-se în sufragerie, a auzit un schimb de replici care nu semăna deloc a conversaţie sentimentală. Înfricoşată, s-a întors la bucătărie, ca după un minut să apară Virginie şi să o expedieze la spălat sticle.

Sticlele, însă, fuseseră de mult spălate şi aşezate cu fundul în sus, pe stative, încât Rosebud s-a mulţumit să verse deasupra două găleţi cu apă de la robinet. Bălţile de jos vor dovedi că ordinele au fost îndeplinite.

Apoi Rosebud s-a întors încet spre casă. La parter nu se mai auzea nimic. A bătut uşor în uşa sufrageriei şi, văzând că nu-i răspunde nimeni, a întredeschis-o. Încăperea era goală. Înseamnă că totul se petrece acum în camera Virginiei.

A urcat, ţinându-şi răsuflarea, şi şi-a lipit urechea de gaura cheii, fără grijă că cineva ar fi putut-o surprinde. Ce a auzit – răsuflări neregulate, scârţâitul patului, gemete de plăcere – era atât de evocator, încât a regretat că nu putea să asiste la scenă.

Pierre-Armand s-a întors doar peste o oră, când poştaşul mai era încă în camera doamnei, prins în capcană.

Dacă a observat sau nu bicicleta veche, rezemată de poartă, nimeni n-ar fi putut spune. Şi-a dus Break-ul în garaj, ca de obicei, apoi s-a întors şi le-a dat drumul celor trei fiare, care s-au dezlănţuit într-o alergătură dementă. Gata! Poştaşul e prizonier! Acum probabil îşi muşcă unghiile de spaimă că va fi prins la-nghesuială în camera Doamnei!

Roselyne l-a ajutat pe Pierre-Armand să ducă o stivă de provizii la bucătărie şi să le aşeze în congelator şi în frigider. După care i-a spus cu inocenţă:

— Am spălat toate sticlele…

— Care sticle?

— Sticlele din pivniţă, pentru cidru…

El şi-a ascuns cu greu surprinderea şi a dispărut imediat. L-a auzit strigând-o pe Virginie, care i-a răspuns, de la primul etaj:

— Vin, vin!

A coborât şi s-au închis amândoi în living, de unde n-au mai ieşit decât atunci când Roselyne i-a chemat la masă.

— Totuşi, spune Pierre-Armand, nu eşti deloc rezonabilă! Trebuia să-l mai distrezi cu ceva şi să aştepţi să mă întorc!

— Şi tu ce-ai fi făcut, în locul meu? L-ai fi lăsat să plece, când ştia atâtea?

— Nu ştiu ce-aş fi făcut. În orice caz, nu l-aş fi desfigurat, ca tine!

— Încearcă să te pui în locul meu! Abia mă… şi încă mai voia, n-am putut, n-am mai putut! N-a fost premeditat!

— Toţi spun asta, după ce au făcut-o. Şi-acum ce facem cu el? De data asta nu mai e o bonă idioată şi orfană! Asta are familie… Ai lui se vor nelinişti văzând că nu mai ajunge acasă…

— De ce să nu facem ca de obicei? Aşa, nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu el…

Pierre-Armand îşi loveşte fruntea cu palma.

— Chiar că eşti nebună! Doar l-au văzut oamenii, în drum spre Domeniu… Dacă a mai şi povestit în dreapta şi-n stânga că venea nopţile să te observe… Vor trage imediat concluzia că l-am surprins şi l-am suprimat! Nevasta lui se va plânge la poliţie iar ei vor intra în acţiune… Nu, nu, trebuie neapărat să fie găsit şi să semene cu un accident! Poate că va părea suspect, dar va fi, oricum, mai puţin suspect decât o dispariţie totală!

— Mi-e frică, Pierre-Armand. Vrei să spui că trebuie să-l luăm de aici şi să-l ducem undeva, pe câmp?

— Da. Era un beţiv notoriu, nimeni n-o să se mire că a avut un accident.

— Dar dacă ne surprinde cineva când îl… transferăm?

— E un risc. Dar am riscat destul şi până acum! Altceva mă nelinişteşte: puştoaica! Eşti sigură că n-a observat nimic?

— Aproape. Oricum, n-o să aibă ocazia să povestească cuiva!

— Pentru noaptea asta, ar fi bine s-o neutralizăm. Du-te repede şi caută picăturile de somnifer. Ştiu că are obiceiul, după cină, să-şi bea cafeluţa…

— Dacă tot am ajuns până aici, n-ar fi mai bine… s-o ducem sus în noaptea asta?

— A, nu, te rog! Un cadavru pe zi, ajunge. Puştoaica, mâine!

Rosebud, care adoră cafeaua, pregăteşte echivalentul a şase ceşti la aparatul ultra-perfecţionat al Virginiei. Înainte de a servi cafeaua în salon, unde stăpânii se uită, tăcuţi, la televizor, îşi umple o jumătate de ceaşcă şi o savurează, aşa proaspătă, fără zahăr. E delicioasă.

Aşază cafetiera şi ceştile pe măsuţă. Pe ecran, o emisiune literară, în care nişte bărboşi se înjură de mama focului. Se vede că sunt intelectuali.

— Mulţumesc, Roselyne.

Fata schiţează o reverenţă, dar regretă imediat acest reflex condiţionat de o educaţie burgheză. O servitoare adevărată dă din cap, nu face reverenţe.

— Poţi să iei cafeaua şi să te serveşti şi tu.

Roselyne ia platoul şi îl duce în bucătărie. Cafeaua s-a răcit, dar tot îşi mai umple o ceaşcă. Apare Virginie, pretextând că vrea să bea apă rece de la robinet. Roselyne aşteaptă. Să fie un preludiu la discuţia care ar fi trebuit să aibă loc încă din ajun în legătură cu falsa ei identitate? Se pare că nu.

— Bea, drăguţo. Sau, poate, nu-ţi place cafeaua rece?

Roselyne bea o înghiţitură. Cafeaua călduţă nu i se mai pare la fel de bună ca înainte; parcă ar avea un uşor gust de medicament. Pune ceaşca jos. Mătuşa Virginie se nelinişteşte:

— E delicioasă. Pune-i puţin zahăr.

Lasă să cadă două bucăţi de zahăr în ceaşca Roselynei şi i-o întinde cu un zâmbet cât se poate de matern:

— Ia să bei acum!

Roselyne bea, se forţează să golească ceaşca. Apoi se apropie de chiuvetă, unde o aşteaptă stiva de vase murdare.

— Nu, lasă, pari obosită. Du-te la culcare, poţi să le speli şi mâine,

odată cu vasele de la prânz. Noapte bună, Roselyne.

— Noapte bună, doamnă.

A înţeles că e ceva la mijloc. Vor să o îndepărteze. Doar poştaşul e şi acum tot acolo, în camera Virginiei, fără să îndrăznească să mişte niciun deget. Ea aşteaptă, probabil, să adoarmă cu toţii ca să-l scoată pe uşa din dos pe amantul cel rustic.

Ajunsă pe coridorul de la primul etaj, Rosebud se apropie în vârful picioarelor de camera iubirilor vinovate, se apleacă şi cercetează prin gaura cheii, mai întâi cu privirea, apoi cu urechea. Nu se vede şi nu se aude nimic.

Face o încercare riscantă şi zgârie uşor uşă cu unghiile, dar poştaşul, care a primit, probabil, instrucţiuni temeinice, face în continuare pe mortul.

Roselyne se hotărăşte să nu mai piardă timpul. Apucă mânerul, apasă pe el, împinge uşa: nimic de făcut, e încuiată, trebuia să se aştepte la asta. Dar, înăuntru, poştaşul probabil a făcut infarct.

Rosebud se întoarce în camera ei, se dezbracă în câteva secunde şi se bagă în pat.

S-a obişnuit, de-acum, cu zgomotele ciudate care se aud de la etajul de sus; în casa asta se petrec atâtea lucruri curioase, că nu mai ştie nici ea de ce să se mire…

Virginie intră încet în camera Roselynei. În lumina de pe coridor, o vede dormind adânc, întinsă pe spate. Prin gura întredeschisă i se aude răsuflarea regulată şi, uneori, un sforăit uşor. Virginie închide uşa şi se întoarce spre Pierre-Armand, care duce o prelată.

— Totul e în ordine. I-am pus zece picături, o să doarmă până la prânz.

— Să sperăm. Şi-acum, să trecem la lucruri serioase. Deschide-mi uşa.

Virginie scoate cheia din buzunarul jachetei, o învârte de două ori în broască şi împinge uşa. Pierre-Armand intră primul, ea îl urmează şi aprinde plafoniera.

— Ce oroare! şopteşte Pierre-Armand.

E sânge peste tot. Patul e îmbibat, dâre de sânge închegat maculează pereţii, mobilele şi covorul. Cadavrul a rămas aşa cum era: gol, alb şi roşu, cu faţa făcută chisăliţă.

Virginie nu îndrăzneşte să se uite la el.

— Ce porcărie! Parcă l-ar fi mâncat şobolanii!

Brusc, Pierre-Armand îi aruncă Virginiei prelata.

— Ajută-mă! Măcar dacă l-ai fi îmbrăcat cât mai era cald, acum, dacă a înţepenit, o să fie foarte greu! Întinde asta pe pat.

Ea îl ascultă, neîndemânatică. El îngenunchează, îşi trece braţele pe sub cadavru, şi, cu un efort, îl aruncă pe muşama.

— E greu, ticălosul. Dă-mi hainele.

Îi fac toaleta funebră. Picioarele sunt ţepene, dar nu-i nicio problemă. Mai greu e să-i treacă braţele prin mânecile cămăşii şi ale vestei de catifea.

Înainte de a împacheta coletul macabru, Pierre-Armand mai priveşte o dată faţa desfigurată.

— Mi-a venit o idee. Îl ducem în pădurea de la Londe, o să se creadă că l-au ronţăit vulpile.

19

Rosebud deschide ochii cu greu. Se simte bolnavă, o greaţă de neînvins îi urcă din stomac, făcând-o să se scoale repede din pat, ca să nu-l murdărească.

Cu creierul înceţoşat şi membrele înţepenite, încearcă să se trezească, să se ţină pe picioare şi să-şi liniştească stomacul. Sughite

şi, cu un efort al întregii voinţe, se ridică şi îşi pune picioarele jos. Acum, să aprindă lumina, ca să vadă pe unde merge…

A aprins veioza, dar în acelaşi timp a şi răsturnat-o, făcând-o să se rostogolească dintr-o parte în cealaltă a noptierei.

— La dracu'!

Între două sughiţuri, ar insulta tot universul.

După alt val de greaţă, şi mai intens decât celelalte, durerea se linişteşte. Rosebud îşi clăteşte gura, apoi bea cu înghiţituri lungi, aplecându-se sub robinet. A transpirat toată.

Se şterge cu mănuşa de toaletă, pe care a udat-o cu apă rece, şi se fricţionează cu apă de colonie.

— Înseamnă că am mâncat ceva…

Cască de câteva ori şi se scutură. Puţin câte puţin, îşi revine. Senzaţia asta a mai avut-o şi altădată, mai demult, la o petrecere la La Plante. Nu mai aveau haşiş şi au încercat cu diverse produse farmaceutice…

Gustul acru din gură şi limba, aspră ca o bucată de lemn, îi aduc aminte de ceva. Cafeaua. Cea de-a doua ceaşcă de cafea pe care mătuşa Virginie, cu zâmbetul ei cumsecade, de martor mincinos, a forţat-o s-o înghită.

— M-au drogat.

Au drogat-o şi nu a prins, la fel cum s-a întâmplat şi data trecută, la La Plante. De câteva luni, Rosebud fumează un amestec de tutun şi haşiş. Organismul ei s-a obişnuit, puţin câte puţin, cu drogul ăsta şi refuză orice alt produs alcaloidal.

Dacă se culcă la loc, va adormi, imediat şi va avea parte, la sculare, de o mahmureală înfiorătoare, cu dureri de cap şi tot restul! Trebuie să se mişte, să respire aer curat. Să dea afară toată porcăria pe care a înghiţit-o, să elimine la maximum.

Se pregăteşte să deschidă larg ferestrele, dar mai întâi stinge veioza,

ca să nu atragă ţânţarii. Trage perdelele, deschide o fereastră şi respiră adânc.

Grădina e cufundată în întuneric. Fiarele patrulează, probabil, pe tăcute, atente la cel mai mic zgomot suspect.

Deodată, pe peronul de piatră apare un dreptunghi luminos. Rosebud se uită, intrigată. O uşă se deschide, se aud vagi şuşoteli şi nişte umbre ciudate se decupează pe suprafaţa luminată. E, probabil, poştaşul care fuge.

Cât să fie ceasul? Nu contează. De data asta, Rosebud s-a trezit de tot. Observă în continuare, dar toate se petrec altfel decât prevăzuse ea.

Mai întâi, desluşeşte silueta ascuţită a lui Pierre-Armand, curbată sub o povară foarte grea, apoi părul blond al Virginiei… cărând capătul celălalt al unui sul prelung, atins de hernie.

Apar şi cei trei câini. Se aude vocea şoptită a Virginiei:

— Jos! Jos!

Ascultători, câinii se retrag în zona obscură, dar pentru Rosebud rămân vizibili ochii aurii, care reflectă lumina din living.

Pierre-Armand, cu Virginie şi cu pachetul dispar şi ei în direcţia garajului. Rosebud le reconstituie itinerariul, după zgomotul paşilor pe alee.

Apoi zăvorul se mişcă şi uşa garajului scârţâie puţin. Se aude cum cei doi ridică uşa port-bagajului Break-ului şi aşază pachetul. După zdrăngănitul de fiare care urmează, se poate deduce că fac acelaşi lucru şi cu bicicleta.

Virginie apare iar, singură. Timp de o clipă, Rosebud îi vede faţa contractată. Virginie a privit în sus, la etajul întâi şi Rosebud s-a aruncat înapoi, deşi era sigură că nu putea fi zărită, pe faţada întunecată.

Virginie nu face niciun zgomot. Probabil a intrat în casă, pentru că lumina s-a stins. Acum iese iar, i se aud paşii pe pietriş. Îi ia pe

câini după ea. Se aude trântindu-se o portieră şi Break-ul coboară aleea. Rosebud vede aprinzându-se luminile din spate, când maşina se opreşte în faţa porţii.

Acum Pierre-Armand aprinde farurile din faţă şi, în lumina lor slabă, o vede pe Virginie deschizând poarta. Break-ul iese. Câinii vor să se ia după el, dar Virginie, cu un gest, le ordonă să rămână în parc şi închide poarta pe dinafară.

Au plecat deci, şi l-au luat cu ei şi pe poştaş.

Pentru prima dată, Rosebud e singură în casă.

Chiar singură?

I-e frică, foarte frică, dar vrea să afle ce se petrece în clădirea asta. Îşi pune blugii, puloverul şi urcă încet, în picioarele goale, scara interzisă, care scârţâie. Ca să aibă puţină lumină, şi-a luat bricheta. N-a îndrăznit să aprindă becul, de teamă să nu fie văzută de afară.

Sus, descoperă un culoar identic cu cel de la etajul întâi, mărginit, la fel, de patru uşi şi terminându-se cu a cincea.

Se opreşte în faţa primei uşi şi ascultă. Casa e mai tăcută ca niciodată, dar asta, în loc să o liniştească, mai mult o sperie.

Îşi înăbuşe un căscat; nu e momentul să adoarmă. Apasă pe clanţa uşii, care se deschide încet, şi întinde mâna. Flacăra brichetei îi dezvăluie o cameră-debara, în care sunt stivuite nişte geamantane.

Camera următoare e biroul mătuşii Virginie, dezordonat şi prăfuit, cu pereţii acoperiţi de rafturi cu cărţi – toţi pereţii, mai puţin unul, pe care e prins un afiş enorm, reprezentând golful Rio.

Uşa a treia e încuiată, ca şi cea de-a patra. A cincea, cea din capăt, dă într-o baie asemănătoare celei de la etajul întâi, dar cu caroiajul albastru.

În cada goală a eşuat un vaporaş de plastic. Alături, pe o mobilă, Rosebud descoperă, uluită, un cântar de copil, cu coşul lui de

răchită.

Ştie că cele două etaje sunt construite la fel. Înseamnă că baia comunică cu cea de-a patra cameră, şi poate că uşa dintre ele nu e închisă cu cheia.

Rosebud traversează încăperea, aşteptându-se să-l trezească pe locatarul clandestin. Bricheta, supraîncălzită, i-a ars degetul şi a lăsat-o să se stingă. Încet, foarte încet, trage uşa spre ea şi îşi ţine respiraţia.

Aici nu locuieşte nicio fiinţă vie: în liniştea perfectă care domneşte, i s-ar auzi respiraţia.

Adunându-şi curajul, îşi aprinde bricheta.

E o cameră de copil, care nu are nimic înfricoşător. Pereţii sunt înveseliţi de un tapet cu flori multicolore, peste tot sunt împrăştiate jucării, iar pe jos zac cutiuţa muzicală şi mingea de cauciuc pe care le-a auzit în fiecare noapte.

Într-o nişă, un leagăn mare, împodobit cu funde albastre şi acoperit cu o perdeluţă de voal. Rosebud se apropie şi o ridică: din leagăn, o creatură înfiorătoare, păroasă, nemişcată, o priveşte cu ochi mari, lipsiţi de orice expresie.

Bricheta i se stinge în mână.

20

Rămâne ţintuită locului, înţepenită de groază, uitând de bricheta fierbinte, care îi arde degetele. S-ar fi aşteptat la orice, în afară de asta. Inima i se zbate cu putere şi ea o striveşte cu mâna stângă, încercând să-şi recapete respiraţia.

Aşa ceva nu e posibil. E un coşmar, născut din drogul pe care i l-au dat. Mai mult ca sigur, a fost acid, L.S.D., ceva ce ea nu a vrut niciodată să ia, pentru că a fost prea des martoră la efectele asupra nenorociţilor „călători”.

Dacă visează, atunci nu are de ce se teme. Ceea ce se petrece în imaginaţia ei nu-i va face niciun rău, pentru că nu există. Trebuie să

aprindă bricheta şi să se uite mai bine, fără frică.

Ezită puţin şi apasă pe rotiţă. Leagănul e tot acolo, iar creatura dinăuntru, la fel.

Îşi întinde mâna liberă, simţind, la atingerea blănii aspre, că i se face pielea de găină, şi izbucneşte într-un râs nervos. Apucă ursul de pluş şi îl scuturã.

E un urs mare şi bătrân, care a avut multe de îndurat. Una dintre urechi îi spânzură, pe jumătate smulsă. Ochii de sticlă, descusuţi, se clatină. O mână neîndemânatică l-a vopsit la întâmplare, cu un verzui oribil, care i-a adunat blana smocuri-smocuri. E într-adevăr groaznic, dar nu înspăimântător. E doar o jucărie de copil.

Aruncă ursul la loc în leagăn. Atunci, un mecanism ascuns îl face să scoată un mârâit răguşit.

Nu se poate abţine şi râde iar, dar râsul i se opreşte brusc în gât.

În spatele uşii, chiar lângă ea, în camera care a rămas neexplorată, s-a auzit o mişcare.

De parcă cineva de pe altă lume s-ar fi frecat cu spatele de perete.

A făcut zgomot, el a auzit-o şi acum o pândeşte, aşteptând, ghemuit în spatele uşii, ca atunci când o va deschide, să se arunce asupra ei şi s-o omoare…

Luminată slab de flăcăruia care îi tremură în vârful degetelor, scrutează, fascinată, uşa care desparte cele două încăperi…

I se pare că mânerul se mişcă încet, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt.

Vine să o caute. Vrea să o ia…

Nervii o părăsesc, simte o slăbiciune ciudată, picioarele nu o mai ţin şi cade, cu încetinitorul, în tărâmuri necunoscute.

21

Numele ei e Geneviève Montés şi locuieşte la Aix-en-Provence, într-o familie super-burgheză (e fiica proprietarului companiei producătoare de conserve, Emile Montés – întreprindere serioasă, clasată pe locul şase în industria alimentară), cu un tată de cincizeci de ani, divorţat şi recăsătorit cu o silfidă de douăzeci şi opt de ani, care îşi urăşte, într-un mod cordial, fiica vitregă. După colegiu, Geneviève urmează, fără mare pasiune, cursurile Facultăţii de Litere, în aşteptarea măritişului cu vreun moştenitor local.

O viaţă oarecare, câteva mici flirturi, un noian de plictiseală şi o senzaţie de sufocare. A urmat mai ’68. Prin radio şi televiziune, Geneviève descoperă tineri care se zbat, care se zbârlesc, care muşcă. Face autostopul până la Paris şi găseşte acolo un univers necunoscut, la care se adaptează imediat. În sfârşit, are şi ea impresia că trăieşte.

Are numeroase experienţe sexuale, pe cât de scurte, pe atât de dezamăgitoare, se iniţiază în marijuana, cunoaşte oameni ciudaţi, de la care învaţă să refuze total orice convenţie şi să reacţioneze violent împotriva moralei obişnuite.

În iulie, pe când aşteaptă, împreună cu un grup de zdrenţăroşi, *charter*-ul care o va duce în India, e recuperată de societatea burgheză, prin intermediul a doi detectivi particulari, în solda lui Montés-tatăl. Au găsit-o cu greu, dar au găsit-o.

A urmat consiliul de familie, cu bunica înlăcrimată, mătuşile speriate, verii uluiţi, mama vitregă triumfătoare („Eu v-am spus întotdeauna…!”) şi tatăl îngrozit că a dat naştere unei asemenea progenituri.

O apucă râsul de fiecare dată când îşi aminteşte cum a fost.

— Bine, dar ce-ai făcut două luni? N-ai avut niciun ban la tine! Cum ai trăit?

— Am stat la nişte prieteni.

— Te-ai lăsat întreţinută?

A dat din umeri.

— Dacă împărţitul unei cutii de sardele în opt şi al unei camere de hotel în şase, se poate numi întreţinere, atunci da, am fost întreţinută.

— Ce oroare! Sper că n-ai luat cu tine şi păduchii!

Din moment ce nu venise nici cu păduchi, nici cu sifilis, nici cu burta mare, totul se mai putea aranja.

I-au propus următorul târg cinstit:

— Dacă îmi promiţi că te întorci la facultate şi-ţi dai examenele aşa cum trebuie, trecem cu buretele peste tot ce ai făcut.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, foarte simplu, eşti minoră şi te bag la internat până la majorat. Asta e.

Ea, vicleană, le-a promis.

După trei luni, în octombrie, la începerea cursurilor, îşi anunţa, triumfătoare, logodna cu Salmon junior, moştenitorul uneia dintre cele mai invidiate averi viticole din regiune. Treizeci şi opt de ani, chel, cu burtică şi o cuperoză înfloritoare, dar miliardar – cu alte cuvinte, un Adonis între Apolloni.

— Fetiţa mea, nici nu-ţi dai seama ce plăcere mi-ai făcut!

Căsătoria a avut loc, în mod solemn, în noiembrie, – Geneviève pretinzându-se însărcinată cu domnul, ceea ce, bineînţeles, era o minciună, care grăbise lucrurile – după care tinerii au plecat în voiaj de nuntă în insulele Baleare.

Chiar în ziua sosirii la Palma, Geneviève a fugit de lângă apoplecticu-i soţ şi a aterizat la Ibiza, unde s-a ascuns, pentru o vreme, la nişte cunoştinţe din vremea lui mai ’68.

Alain Salmon, din roz, se făcuse galben: ideea că se va întoarce singur din voiajul de nuntă nu-l încânta deloc. Pentru a-şi recupera

soţia în timp util, a cheltuit o avere, apoi s-a întors ruşinat la pivniţele lui.

De-acum încolo Geneviève şi-a luat numele de Rosebud. Şi-a petrecut iarna în Nepal, dar s-a plictisit rapid de acest paradis superficial şi s-a mutat în Olanda, unde a participat la diverse ceremonii hippy.

În timpul unui raid al poliţiei, a spart capul unui poliţist cu bastonul altuia şi ca urmare a fost expulzată.

A fost identificată la trecerea frontierei, pentru că figura pe câteva liste de persoane căutate, dar a scăpat seducând un demn funcţionar, amator de femei.

La Londra, în Insula Wight, Rosebud a continuat să se caute pe sine însăşi. Nu ştia exact ce voia, dar ştia foarte bine ce nu voia: să se întoarcă la Aix şi să devină soţia unui pivnicer model.

La Paris a trăit din expediente, când la unul, când la altul, şi s-a distrat grozav. Apoi l-a întâlnit pe La Plante, s-a mutat la el pentru o vreme şi a cunoscut tot felul de personaje pasionante.

Într-o seară, s-a oprit lângă ea o maşină. Şoferul, un bărbat frumos, de treizeci de ani, cu părul lung, negru, cu privirea schimbătoare, a poftit-o:

— Urcă!

Lui Rosebud nu-i era teamă de nimic. Credea că nu i se mai poate întâmpla nimic nou. S-a aşezat lângă necunoscut şi maşina a pornit. El nu spunea niciun cuvânt, nici măcar nu o privea. A rămas imperturbabil când ea, ca să-l scandalizeze, şi-a aprins o ţigaretă cu haşiş şi i-a suflat fumul în nas. A oprit, în fine, în parkingul subteran al unui bloc cu locuinţe de lux. Un ascensor i-a condus la un apartament cocoţat undeva, aproape de ultimul etaj. Au intrat într-un salon mobilat somptuos şi el i-a arătat un scaun:

— Stai jos. Vrei să bei ceva?

— Niciodată alcool, nu e bine când fumezi haşiş.

— Ai dreptate, nu e bine nici fără haşiş.

El, însă, s-a servit copios cu whisky. Şi-a scos bluzonul de piele de căprioară şi s-a aşezat în faţa ei. Era înalt, cu o constituţie atletică. Bea cu înghiţituri mici, observând-o pe Rosebud, până când ea a început să se simtă prost şi i-a aruncat, agresivă:

— Ce vrei de la mine?

Niciun răspuns.

— Vrei să te culci cu mine? Trebuie să plăteşti, să ştii.

El continua să bea, tăcut, liniştit.

Rosebud a sărit în picioare:

— Dacă asta îţi ajunge, eu am plecat.

— Nu.

— Cum adică? Asta e culmea! Vrei să mă ţii aici? Eşti bolnav la cap, băiatule!

Auzind-o, a zâmbit.

— Bine. Trebuie să-ţi explic. Eşti căutată de poliţie de aproape doi ani. Asta se numeşte „anchetă în interesul familiei”, adică mai întâi al părinţilor tăi…

— A, părinţii mei…

— Ştiu. Şi al soţului tău, un oarecare Alain Salmon, care nu ţi-a înghiţit fuga de acasă. L-ai făcut de râsul întregului bazin mediteranean. Ţi-a intentat acţiune de divorţ, dar ca să divorţezi e nevoie de două persoane. Deci trebuie să te găsească.

Rosebud a pufnit în râs, dar necunoscutul începuse să o intereseze.

— Te-au găsit acum şase luni. De-atunci, poliţia îţi supraveghează orice mişcare.

A scos din buzunar o hârtie şi a început să-i citească tot ce făcuse în

ultima vreme, inclusiv diversele aventuri.

— Ar fi putut oricând să te aresteze şi să te ducă înapoi la Aix, dar n-au făcut-o, la cererea mea.

— Ia te uită! Eşti un personaj chiar atât de important?

El a dat din cap, confirmându-i.

— Cine eşti, frumosule tenebros cu păr de înger?

— Poţi să-mi spui Jacques. Aparţin unei organizaţii oarecum ieşite din comun şi am intervenit în favoarea ta în speranţa că într-o bună zi ai să-mi faci şi tu un serviciu.

— Şi după câte înţeleg, ziua asta a sosit?

— Da.

Domnul Jacques şi-a mai umplut un pahar, pe care l-a băut tot ca pe primul, cu înghiţituri mici.

— Uite ce e. Tu îi frecventezi pe marginali, o categorie de populaţie extrem de mobilă şi greu de situat. Între ei, grupurile se fac şi se desfac cu rapiditate, în ritmul anotimpurilor. Tinerii se iau la întrecere cu soarele.

— Pentru că soarele e singura lor avere!

— Dacă vrei. Dar, în mijlocul acestei pulberi de paraziţi, care sunt inofensivi în sine, pentru că trăiesc din deşeurile societăţii zise de consum, s-au strecurat şi indivizi periculoşi.

— De exemplu?

— De exemplu, traficanţii de carne omenească! Câţi dintre băieţii şi fetele astea încolţite, mereu în căutare de bani, dispar definitiv în fiecare an? Poţi să-mi spui o cifră?

— N-am nicio idee.

— Mii şi mii. Unii crapă pur şi simplu, undeva la margine de drum,

în Katmandu sau în California, abrutizaţi de droguri, putrezi de boli sau victime ale malnutriţiei. Dar cei mai mulţi dispar cu adevărat şi umplu bordelurile din Orientul Mijlociu sau din America de Sud.

— Se poate. Şi ce mă priveşte asta? Până acum, lupii cei răi n-au pus încă laba pe mine.

— Lupii aceştia, nu, dar ceilalţi, da.

Rosebud şi-a înălţat sprâncenele:

— Care, ceilalţi?

— Traficanţii de droguri!

Ea a zâmbit, dispreţuitoare:

— Parcă l-aş auzi pe tata când i-am spus ce fumez! Droguri! E un cuvânt prea mare pentru ceva atât de lipsit de importanţă. Am impresia că marijuana e mai puţin nocivă decât tutunul Regiei! Şi în orice caz, mult mai puţin nocivă decât whisky-ul! Mai întâi, că nu dă obişnuinţă!

— Poate că nu. Dar într-o zi, ţi se pare aşa de inofensivă încât vrei să încerci ceva mai tare. Şi ajungi la heroină… Aici apar traficanţii de care îţi spuneam! Care nu-şi scot câştigul vânzând haşiş sau marijuana de un franc ţigara! E adevărat, le furnizează, la preţuri mici, pentru că în felul acesta îşi condiţionează viitorii cumpărători de heroină.

— Foarte frumoasă lecţie de morală, dar îmi permit să-ţi atrag atenţia că, printre hippies, nimeni nu se scaldă în bani. Ţigara de un franc e deja un lux, ori, am auzit că preţul heroinei sau al cocainei e de o sută de ori mai mare…

Domnul Jacques a aprobat, cu un zâmbet, acest raţionament, care mergea chiar în sensul pe care îl dorea el:

— Tocmai din cauza asta, pentru a-şi procura otrava de care are nevoie, intoxicatul va face orice, comiţând orice delict: de la furt, prostituţie, trafic cu diverse lucruri, până la crimă… Acum ai înţeles ce voiam să spun?

— Am înţeles, dar tot nu pricep care-i rostul meu în acest sistem.

— După câte ştiu, acum eşti amanta numitului Gérard Marcelin, căruia i se spune La Plante sau Rémi d'Hautsol, şi care este unul dintre cei mai activi plasatori de haşiş din cercurile care mă interesează.

— De haşiş, da, dar pot să vă jur că nu s-a murdărit niciodată cu trafic de cocaină… Întotdeauna mi-a spus că asta îl dezgustă. Doar n-o să-l arestaţi pentru câteva grame de haşiş!

— Câteva grame! Biroul de stupefiante îl urmăreşte de luni de zile. Vinde aproape cinci sute de grame de haşiş în două săptămâni. E enorm.

— Dar el nu e decât un intermediar! Are un câştig mic la fiecare livrare, ştiu asta foarte bine!

— De acord. La Plante e un vânat mărunt. Nu ne interesează. Dar tu nu ştii, cum nu ştie nici el, că în fiecare pachet de haşiş pe care îl primeşte şi îl vinde, se află o oarecare cantitate de heroină. E manipulat de grangurii cei mari ai drogului, care rămân întotdeauna în umbră. Speram că tu ne vei ajuta ca, urmând filiera, să ajungem până la ticăloşii care câştigă averi omorându-i cu bună ştiinţă pe bieţii tineri naivi!

De data asta, Rosebud s-a ridicat de-a binelea.

— Să nu vă bizuiţi pe mine că am să fac pe Iuda şi am să-mi trădez prietenii! Mă duc chiar acum să-i spun lui La Plante ce se întâmplă. Să nu încerci să te iei după mine, escrocule!

A ieşit, trântind uşa. În holul de la parter, doi bărbaţi au luat-o de braţ.

— Poliţia. Veniţi cu noi.

După douăzeci şi opt de ore de stat la poliţie, Rosebud s-a simţit mai puţin energică. Cu atât mai mult cu cât comisarul care a preluat cazul nu s-a purtat deloc cu mănuşi.

— Noi vă vom înapoia familiei, dar întâi va trebui să răspundeţi la câteva capete de acuzare. Trec peste numeroasele plângeri de furt calificat pe care le-am primit împotriva dumneavoastră: rochii de la magazine de modă, diverse bunuri alimentare de la supermagazine, furtişaguri mărunte prin hoteluri… cea mai gravă, însă, e inculparea pentru complicitate într-un trafic de droguri. Pentru care aţi putea lua zece ani.

Auzind asta, ea a suspinat şi a spus:

— Aş putea să vorbesc cu domnul Jacques?

Îl urăşte pe acest Jacques care lucrează cu Biroul de Narcotice, şi se urăşte şi pe ea pentru ceea ce a acceptat să facă. S-a simţit obligată să-l părăsească pe La Plante, aşa trădarea i s-a părut mai mică. N-ar fi putut să continue să-l mintă şi, în acelaşi timp, să stea la el şi să-i mănânce mâncarea.

La Plante a folosit-o drept comisionar, aşa cum fusese prevăzut. La intervale neregulate, îi lasă câte un bileţel la bistrou, ea se duce la el, ia un pachet închis ermetic şi îl aduce la hotel, în camera ei, unde aşteaptă să i-l ceară cineva.

Aşa cum a convenit cu domnul Jacques, de fiecare dată deschide pachetul şi scoate un al doilea pachet, mai mic, pierdut în mijlocul săculeţilor cu haşiş, în care se află o pudră albă. Apoi închide pachetul la loc şi i-l dă celuilalt comisionar.

Filiera e compusă dintr-o mulţime de intermediari. Au trecut mai mult de două luni până când, la capătul celălalt, unul din organizatori a observat că heroina s-a pierdut pe drum.

Hoţul putea fi oricare intermediar. Trebuiau deci testaţi toţi, pe rând. Şi pentru asta e nevoie de timp, dar, totuşi, mai puţin decât pentru constituirea unei noi filiere.

Ca urmare, într-o zi, doi bărbaţi, într-o maşină oarecare, au venit să ceară informaţii despre Rosebud. L-au vizitat şi pe La Plante, pe lângă care s-au dat drept poliţişti. El nu-i cunoştea, habar nu avea

că în faţa lui stăteau doi dintre membrii statului-major…

Atunci Rosebud a fugit. Îşi jucase destul rolul de nadă. Acum domnul Jacques trebuia să-i asigure protecţia, dar el, cu indiferenţa marilor căpetenii, a lăsat-o în voia soartei.

Şi-a amintit atunci de anunţul acela, căruia îi răspunsese ea, în numele lui Bogey, şi s-a grăbit să se refugieze pe o proprietate normandă, unde se întâmplă lucruri înfricoşătoare…

Încet, încet, începe să se trezească. O doare capul. Când a căzut, s-a lovit, probabil, foarte tare. Deschide ochii. Nu-i nevoie să întrebe „Unde mă aflu?" E tot în camera de copil, şi în jurul ei întunericul e dens ca o apă.

22

Se aşază jos. Fiecare gest îi cere un efort gigantic. Are o migrenă. Foşnetul se aude iar, abia perceptibil. Creatura e tot în camera de alături? Nu cumva a intrat aici, când Rosebud era leşinată? Nu cumva chiar în clipa asta stă aplecată deasupra ei, gata să se arunce?

Rosebud se ghemuieşte cu picioarele sub ea. Pipăie cu mâinile pe podea şi prinde între degete un obiect mic, dreptunghiular. E bricheta.

Strânge bine în mână această protecţie derizorie şi ascultă. Din nou, s-a lăsat o tăcere adâncă. Se forţează să se mişte: doar n-o să rămână aici toată noaptea, până la întoarcerea Virginiei şi a lui Pierre-Armand.

Trebuie să facă ceva… să iasă din camera asta înfricoşătoare, să fugă cât mai departe de casa asta…

Numără până la cinci, apoi până la zece şi aprinde bricheta. Flacăra minusculă o orbeşte, îi răneşte ochii până la lacrimi. Clipeşte, îşi ridică mâna tremurătoare şi regăseşte tapetul în culori vii, mingea cea mare şi roşie, leagănul nemişcat – urme obişnuite ale prezenţei unui copil, nimic altceva.

Se ridică, se apropie de uşa vecină şi îşi dă seama că e blocată, de

partea ei, cu două încuietori solide. Creatura e închisă.

Suspină de uşurare şi mai prinde puţin curaj.

Îşi lipeşte faţa de uşă şi şopteşte:

— E cineva acolo?

Drept răspuns, se aude un fel de gâfâit răguşit, aproape, atât de aproape! Se dă fără să vrea înapoi, tremurând din toate încheieturile.

— Cine eşti?

Altă mişcare lângă uşă dar fără niciun răspuns.

— De ce nu spui nimic?

De data asta, se aude un geamăt oribil, un geamăt care exprimă o asemenea durere, încât Rosebud se cutremură. Un fel de fascinaţie ciudată o atrage spre uşă. Vrea să vadă ce e în spatele ei, ştie că, oricine sau orice ar fi, e o fiinţă care suferă.

Pune mâna pe încuietoarea de sus şi întoarce butonul.

Pierre-Armand, epuizat, nu mai e în stare să conducă. Pe drumul de întoarcere conduce Virginie. Totul a mers destul de bine. L-au lăsat pe poştaş în pădure, pe un drum forestier „mărginit de stânci negre. Pierre-Armand a rupt bicicleta şi a aşezat-o în aşa fel încât să simuleze un accident. Pentru nişte observatori mai puţin scrupuloşi, poştaşul, pedalând pe sub copaci, se împiedicase de o rădăcină şi, în cădere, se lovise cu capul de o stâncă. Apoi… cu puţin noroc, rozătorii nocturni vor fi făcuţi răspunzători pentru starea feţei lui.

Nu le mai rămâne decât să se întoarcă. Dar la doi kilometri de Domeniu, când Break-ul intră pe şoseaua departamentală, Virginie frânează atât de brusc încât motorul se opreşte şi Pierre-Armand se loveşte cu fruntea de parbriz. Protestează, enervat, în timp ce Virginie stinge farurile.

— Ai fi putut să-mi spui înainte!

— Şi ei, la fel!

Face rapid marşarier, ca să intre la adăpost, în frunziş, şi Pierre-Armand descoperă motivul unei manevre atât de bruşte: camioneta jandarmeriei trece pe lângă ei, cu viteză mică. Mormăie:

— Tâmpiţii!

— Şi doar ştiam. Ne-au spus, doar, că patrulează din cauza hoţilor…

— Dacă ne-au văzut…

Tace. E inutil să mai spună ceva. În portbagaj zace, împăturită în opt, o prelată plină de pete revelatoare…

Dar camioneta îi depăşeşte fără să se oprească. Virginie, nervoasă caută o ţigară şi şi-o aprinde. Trage rapid câteva fumuri, apoi i-o dă celuilalt, care o ia cu lăcomie. Rămân un timp nemişcaţi, împărţind ţigara până când se stinge.

— Crezi că mai trec înapoi?

— Mai mult ca sigur. Numai de nu le-ar veni ideea să cerceteze prin pădure!

Break-ul porneşte, cu luminile stinse. În curând se va face zi, orizontul se luminează şi Virginie distinge destul de bine panglica de culoare închisă a şoselei, ca să nu mai aibă nevoie de faruri.

Iată, silueta înaltă a Domeniului se profilează în spatele copacilor.

Pierre-Armand coboară, ca să deschidă poarta. Cei trei câini îi întâmpină în acelaşi loc, de parcă nu s-ar fi mişcat de la plecarea stăpânilor.

Virginie duce Break-ul la garaj şi îi şopteşte:

— Mă duc repede să văd dacă sus totul e în ordine.

— Sper, din tot sufletul. Ce zi, Doamne, ce zi!

Virginie intră în casa cufundată în întuneric, aprinde lumina pe scară, urcă fără zgomot şi împinge uşa în spatele căreia Rosebud trebuie să doarmă un somn de plumb.

Printre gene, îngheţată de spaimă, Rosebud vede uşa deschizându-se şi capul blond, puţin zbârlit, al Virginiei, strecurându-se în cameră.

Sub aşternut, Rosebud, care nu a mai avut timp să se dezbrace, strânge pumnii. Dacă Virginie bănuieşte ceva şi ridică cearşaful? Preferă să-şi alunge din minte întrebarea, într-atât o înspăimântă răspunsul.

Se sileşte să respire regulat, ca şi cum ar fi dormit. Trece o veşnicie, apoi capul blond se retrage şi uşa se închide fără un foşnet.

Acum Rosebud încearcă să se destindă. Dacă reuşeşte să rămână în viaţă până dimineaţa, a mai câştigat o zi. E cam puţin, o zi, când ai o viaţă înainte, pe care vrei s-o trăieşti din plin.

După scârţâitul uşor care se aude, Virginie e la etajul al doilea. Rosebud, cu ochii aţintiţi în tavan, îi urmăreşte mişcările. Acum trece prin baie, traversează camera de copil, deschide încuietorile, una după alta…

Nu trebuie să se mai gândească la nimic. Să încerce să uite. Dar va putea, oare? I-e teamă că toată viaţa ei – care speră că va fi lungă – va avea coşmaruri.

Sus, Virginie se întoarce în baie. Se aude apa curgând, apoi iarăşi paşi în camera creaturii… Şi iar răsună îngrozitoarea cutiuţă cu muzică, şi iar se aude sărind mingea cea roşie!

L-au omorât pe poştaş, l-au hăcuit ca nişte măcelari.

Coborând în graba mare, după ce a auzit motorul Break-ului intrând în parc, Rosebud, împinsă de o intuiţie nebunească, a aruncat o privire în camera Virginiei. Era sânge peste tot.

Trebuie să facă ceva, să-l prevină pe domnul Jacques, să-l cheme în ajutor. Dacă va şti că e prizoniera unor asemenea monştri, va interveni, nu se poate altfel.

După ce vor adormi, ea va coborî în living, să-i telefoneze.

Dar oare monştrii obişnuiesc să doarmă?

Ştie că, dacă o prind, or s-o omoare fără milă, dar îşi asumă riscul. Orice, mai bine decât să stea fără să facă nimic, aşteptând, ca mielul la tăiere, lovitura de gratie.

Pierre-Armand s-a culcat, Virginie la fel. Au avut o zi grea, trebuie să fie morţi de oboseală. Dorm, – trebuie să doarmă.

Rosebud se strecoară afară din cameră. Pe culoar, primele licăriri ale zilei care începe scaldă pereţii într-un cenuşiu rece. În living, Rosebud se ghemuieşte, se face mică şi ia aparatul în braţe.

Cu infinite precauţiuni, ridică receptorul, formează, cu greu, numărul, duce receptorul la ureche şi aşteaptă…

Nu se aude nimic. Închide, ridică din nou şi ascultă. Nimic. Niciun fel de ton. Telefonul e mort.

Mătuşa Virginie, suspicioasă, a tăiat, probabil, linia, înainte de a pleca.

Rosebud simte că ochii i se umplu cu lacrimi de neputinţă. Hohoteşte înăbuşit, ca o fetiţă care plânge de frică.

Cei trei câini, aliniaţi perfect, cu capul puţin aplecat, o observă prin fereastră. O aşteaptă să iasă.

23

Ca o persoană metodică ce e, Pierre-Armand, abia sculat, face cafeaua. Până fierbe decoctul, face puţină ordine prin bucătărie, ascultând ştirile la un radio mic, portabil.

Deschide imensul congelator şi ia, de pe raftul de sus, o bucată mare de carne, o împachetează în hârtie impregnată şi o pune în chiuvetă, ca să se dezgheţe încet, la temperatura camerei. E ultima rămăşiţă din puicuţa cea slăbănoagă, cum o chema oare? A, da, Françoise. Fata asta n-a făcut deloc vechime la ei. În ziua de azi nu te mai poţi bizui pe servitori.

Buletinul de ştiri de la ora 9 se încheie cu anunţarea unui nou ultimatum în Orientul Mijlociu. Pierre-Armand dă din cap; e pacifist, a fost întotdeauna împotriva vărsărilor de sânge inutile. În tinereţea lui, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, s-ar fi numărat printre cei care refuză să îndeplinească serviciul militar, pe temeiul scrupulelor de conştiinţă… Din fericire, n-a fost nevoie să ajungă la asta; a fost reformat din cauza constituţiei lui fragile.

Îşi savurează cafeaua parfumată, bătând în acelaşi timp, cu mâna ritmul unei melodii care se difuzează la radio. E o formaţie care se numeşte *Chicago Transit Authority*. De unde or fi scoţând asemenea nume?

Pierre-Armand, care are în faţă o dimineaţă încărcată, şi-a pus hainele de lucru: o salopetă albastră de mecanic, veche şi decolorată, cârpită peste tot, dar în care se simte cel mai bine.

Virginie, care a dormit cu el, mai doarme şi acum, iar de pe faţa ei nu a dispărut crisparea de azi-noapte. Roselyne, în camera căreia a aruncat o privire înainte de a coborî la bucătărie, e şi ea încă în pat. În schimb, sus, micuţul e extrem de agitat. Noroc că doctorul soseşte chiar astă-seară.

De fapt, până vine el se va mai linişti, pentru că după-masă i-o vor aduce pe bona cea nouă. Sau, mă rog, fosta bonă.

Gândindu-se la corvoada care îl aşteaptă, Pierre-Armand suspină. Alt cadavru care trebuie tăiat şi dezosat, capul fiert, hainele incinerate, în grădină trebuie plantat alt păr… Însă toate astea le va face mâine, după plecarea doctorului Moreau. Până atunci, trupul Roselynei va fi depus în congelator, cum au mai făcut şi altădată.

Nu trebuie să-l lase acolo prea mult, pentru că înţepeneşte şi nu mai poate fi tăiat fără să se încingă fierăstrăul. Şi nu are rost să strice o

unealtă atât de preţioasă.

După ce şi-a băut cafeaua şi a ronţăit două tartine cu unt, Pierre-Armand se scoală, oftând. La treabă! Mai întâi, trebuie să spele bine interiorul Break-ului de urmele de sânge. Bicicleta poştaşului a lăsat şi ea o urmă – o pată urâtă, neagră, de ulei, care ar trebui să iasă cu talc.

Câinii îl întâmpină cu bucurie. El îi scarpină între urechi.

— Jos, Dracula! Nu sări, Frankenstein! Gata, King-Kong!

Se grăbeşte. Are atâtea de făcut!… Trebuie să cureţe şi camera Virginiei. După ora 11, poate să se pregătească pentru vizita jandarmilor. Chiar acum, probabil, la Amfreville, poştaşul e aşteptat la lucru. Vor trimite un emisar la el acasă, o vor găsi pe soţia lui în lacrimi şi jandarmii vor începe vânătoarea… Dacă au cât de cât ceva în cap, vor face mai întâi turul locuinţelor din împrejurimi. În casă nu trebuie să rămână nicio urmă suspectă. Totul trebuie să fie impecabil.

Rosebud şi-a făcut un plan, cum să evadeze din închisoarea asta sinistră, mai înainte să-i devină mormânt.

E necesar să aştepte masa de prânz. Până atunci, va încerca să reziste, să se poarte ca de obicei, să ascundă groaza pe care i-o inspiră oamenii aceştia. E greu, foarte greu. Ştie că o să-i vină să urle de fiecare dată când Virginie sau Pierre-Armand se vor apropia de ea…

Îşi face pregătirile cu mare grijă. Îşi ascunde cizmele sub pantaloni. În jurul şoldurilor îşi potriveşte o centură de piele, care, la nevoie, îi va servi drept armă de apărare.

În fundul buzunarului ascunde o cutiuţă.

Apoi îşi ia inima în dinţi şi iese din cameră, cu aerul ameţit al cuiva care a dormit prea mult. Pe culoar se întâlneşte cu Virginie, ce pare să fi îmbătrânit cu câţiva ani într-o singură noapte. Încă nu şi-a dat cu fond de ten iar pielea ei, de o albeaţă nesănătoasă, are o

infinitate de riduri mici. Coboară de la etajul doi, cu o ceaşcă goală în mână, pe care i-o întinde fetei.

— Pune asta la vasele murdare, Roselyne. Vin şi eu peste zece minute, sunt multe de pregătit pentru diseară. Avem invitaţi.

— Bine, doamnă.

Rosebud şi-a plecat privirea, pentru ca cealaltă să nu-i ghicească starea de spirit. Dar Virginie o apucă de bărbie, silind-o să i se uite în ochi:

— Ce ai? Nu te simţi bine?

— Mă doare capul. Cred că am dormit prea mult, sunt ameţită. Cât e ceasul?

— Aproape ora 10.

— Oh! îmi pare rău, ceasul meu a stat…

— N-are nicio importanţă, fetiţo, aici nu ţinem la etichetă, cred că ţi-ai dat seama până acum! Du-te, fă-ţi o cafea şi sunt sigură că te vei simţi mai bine.

— Da, doamnă, mulţumesc, doamnă.

Dacă n-ar fi văzut tot ce văzuse, noaptea trecută, Rosebud n-ar fi putut că creadă nicio clipă că femeia aceea drăguţă, cu un aer matern, e de fapt o criminală.

Simte un frison rece între omoplaţi şi se refugiază la bucătărie, domeniul ei. Pierre-Armand e în garaj, unde spală Break-ul cu apă din abundenţă. Virginie îşi face toaleta. Acum e momentul ideal să încerce să dea telefon.

Dar telefonul e la fel de tăcut.

Fetei încep să i se perinde prin minte tot felul de idei absurde, născute din disperare. Să scrie un bileţel, în care să ceară ajutor, şi să-l arunce peste zid… Ce proastă e, o să cadă pe câmp, sau pe vreo potecă neumblată, unde nimeni n-o să-l găsească! Sau, profitând o

clipă de neatenţia lui Pierre-Armand, să-i dea cu ceva în cap, să ia Break-ul şi să fugă… Nu, câinii n-o vor lăsa niciodată să se apropie de stăpân.

Şi dacă l-ar pândi când intră în casă? N-o să mai poată ieşi, tot din cauza câinilor.

Nu, cel mai bine e să aibă răbdare şi să respecte planul pe care şi l-a făcut în noaptea asta de nesomn.

Şi chiar acum apare Pierre-Armand, care exclamă, cu un zâmbet blând:

— Ei, ce faci leneşo? Ştii cât e ceasul?

— Nu înţeleg ce mi s-a întâmplat. Parcă mi-ar fi dat cineva cu ceva în cap.

Îşi arată compasiunea, ipocritul, îi sugerează să ia o aspirină şi dispare la etaj. Se duce probabil să vadă şi el ce face celălalt… Prizonierul.

Din nou, simte un fior în tot trupul.

Când a deblocat a doua oară încuietoarea, Rosebud îşi ţinea bricheta aprinsă. A deschis uşa foarte repede, dintr-o dată, provocând un curent de aer care a stins flacăra.

Dar, într-o fracţiune de secundă, a văzut!

A mai avut atâta prezenţă de spirit să trântească uşa şi să se lase cu toată greutatea pe ea, pe când celălalt se arunca asupra ei.

O clipă, a simţit cum degetele umede de transpiraţie îi alunecau pe butonul metalic, care nu mai voia să se rotească…

În sfârşit, s-a auzit o pocnitură şi mecanismul şi-a reintegrat lăcaşul, exact în momentul când prizonierul începuse să zgâlţâie uşa.

Încuietoarea a doua a mers mult mai uşor.

Când îşi aminteşte ce a văzut, nu-i vine să creadă, în încăperea vecină camerei de copii se află un bebeluş, îmbrăcat într-o salopetă de bumbac bleu. Un bebeluş gigantic, mai înalt şi mai gras ca Rosebud. Un bebeluş de vreo douăzeci de ani, cu un cap enorm de hidrocefal, doi ochi mari, ieşiţi din orbite, şi o gură băloasă.

Îmbrăcămintea e cea care îl face grotesc – salopeta aceea de sugar, imensă, acoperindu-l din cap până la picioare… Şi colacul de cauciuc care-i înconjoară fruntea, ca să nu se lovească atunci când cade!

E de necrezut câte lucruri poate înregistra creierul omenesc, într-o fracţiune de secundă!

Apariţia asta, Rosebud n-o va uita până la moarte.

PARTEA A PATRA

TOCĂNIŢĂ DE VIŢEL – SPECIALITATEA MEA (urmare)

Sosul se toarnă peste bucăţile de carne şi se lasă la foc mic încă zece minute. Apoi, cu gălbenuşul şi cu zeama de lămâie, se face un rântaş…

24

Când vine ora de masă a câinilor, carnea care le-a fost destinată nu s-a dezgheţat încă. Nu va putea fi consumată decât spre seară şi ei, de foame, au devenit nervoşi.

— Roselyne, spune Virginie, fii drăguţă, fierbe-le animalelor nişte orez, ceva mai mult, într-o oală. Amestecă-l cu trei cutii de conserve speciale, apoi lasă-l să se răcească, mă rog, ştii tu cum.

Virginie e foarte ocupată. Toacă, pregăteşte sosuri, căleşte ceapa într-o tigaie, toate pentru cina de gală de diseară.

Rosebud e încântată. Întâmplarea îi vine în ajutor. Când orezul se umflă, mai să dea peste margine, aruncă apa, îl spală cu apă rece ca să scoată amidonul şi îl varsă într-o cădiţă, pentru „căţeluşi”.

Deschide cutiile de pateu, le toarnă deasupra şi amestecă îndelung. Virginie nu se uită deloc la ce face ea. Atunci Rosebud îşi scoate cutiuţa din buzunar, o deschide şi scutură jumătate din conţinut peste mâncarea câinilor.

În mod normal, asta ar trebui să-i adoarmă până la noapte. E haşiş de cea mai bună calitate.

Virginie, ocupată cu cratiţele ei, nu a văzut nimic.

Rosebud iese cu cădiţa. Câinii o înconjoară imediat, ea pune mâncarea jos şi fuge.

Frankenstein, King-Kong şi Dracula mănâncă după un ritual, mereu acelaşi. Mai întâi, Dracula, *pater familias,* înfipt solid pe labele din spate, mârâie sălbatic, interzicându-le celorlalţi să-şi bage nasul în mâncare.

Frankenstein şi King-Kong scheaună până când şeful haitei gustă din mâncare, după care iau poziţie în jurul troacei şi se îndoapă, care mai de care.

Văzându-i mâncând cu atâta poftă, Rosebud e încântată. Se teme ca nu cumva bestiilor să li se pară că mâncarea are un gust ciudat şi, frustrate, să se arunce asupra ei, împărţindu-şi cele cincizeci de kilograme de carne proaspătă şi roză.

— Roselyne! Te rog, fii bună, taie roşiile astea în felii subţiri şi fă, într-un castronaş, o vinegretă aşa cum trebuie, cu verdeaţă, pentru la prânz. Mi-e o foame…

— De câine! lasă să-i scape Rosebud, după care îşi muşcă limba.

Dar Virginie izbucneşte în râs. Un râs, totuşi, puţin forţat.

— Ai curaj fetiţo! Bravo!

Dă-i înainte, hoaşcă, spune tot ce vrei. Roselyne, micuţa Roselyne, cea bună la toate, o să-ţi facă o vinegretă de să te lingi pe degete.

— Aşa e bine, doamnă?

— Ia să vedem.

Virginie ia puţin sos pe deget şi gustă.

— Aproape. Mai pune o linguriţă de muştar şi o să fie perfect, nouă ne place să mâncăm mai condimentat. Şi mai taie două, trei roşii – ştii ce poftă de mâncare avem.

Da, da, ştiu. Suntem trei… şi mâncăm cât patru. Roşiile proaspete sunt bune pentru bebeluşi, îi ajută să crească.

Rosebud a înţeles că monstrului de la etajul doi i se dă de mâncare între orele normale de masă. Virginie vine pe furiş la bucătărie, ia resturile, care sunt întotdeauna abundente, apoi le duce progeniturii ei abominabile.

În timp ce varsă vinegreta în supieră, Rosebud face câteva socoteli rapide. Anormalul, după înălţime, pare adult. Are, probabil, între

optsprezece şi douăzeci de ani. Mătuşa Virginie, fără machiaj, are în jur de patruzeci şi cinci. Copilul l-a făcut, probabil, cu Pierre-Armand, la puţin timp după război.

Dacă un copil nu are o malformaţie fizică, nu poţi să-ţi dai seama imediat că e anormal. Când afli, eşti deja ataşat de el, nu te mai poţi hotărî să te desparţi… Dar ţi-e ruşine să ieşi cu el în lume.

Rosebud simte că o apucă mila pentru bietul deşeu uman, care nu iese niciodată din camera lui capitonată… Copilul plăteşte pentru o greşeală care nu-i a lui, pentru care nu e cu nimic răspunzător. Nu el a vrut să se nască, şi atunci, cu ce drept e tratat ca un criminal?

Dă din umeri. Gata cu sentimentalismele. Ce poate să-i facă ea, handicapatului ăstuia, cu salopeta lui de sugar cu tot? Dacă Virginie l-ar fi lăsat în grija unei instituţii, ar fi trăit la fel de izolat de lumea exterioară.

— Ai terminat? Du-te să pui masa. După crudităţi, mâncăm friptura care a mai rămas, să o pui la cuptor. La sfârşit, ca de obicei, fructe şi brânză.

Ce o fi făcând Pierre-Armand, acolo, la etaj, de mai bine de o oră, cu toate găleţile, cârpele şi detergenţii pe care le-a luat cu el? Face curăţenie în cameră pentru vizitatorul pe care îl aşteaptă diseară? în cazul ăsta, ar trebui să schimbe şi salteaua!

În timp ce pune masa, Rosebud îşi aminteşte de telefon. Curioasă, se apropie şi duce receptorul la ureche: tonul a revenit. Excelent, înseamnă că au pus siguranţele la loc. Când vor adormi, Rosebud va telefona la poliţie, care o va scoate din viesparul ăsta. Domnul Jacques, acum cinci zile, nu i-a asigurat niciun fel de protecţie, deci e inutil să-i ceară ajutor. Din momentul în care nu i-a mai fost de niciun folos, a aruncat-o ca pe un gunoi.

Profitând de faptul că e singură, presară şi pe vinegretă puţin haşiş. Le place să mănânce condimentat; după condimentul ăsta n-or să se mai scoale, monştrii!

— Pierre-Armand! strigă Virginie. La masă!

În grădină, câinii, sătui, se hârjonesc cu vioiciune şi latră frenetic. Rosebud îi observă neliniştită. I se par prea vioi. De parcă drogul pe care l-au înghiţit, în loc să-i adoarmă, i-a excitat.

Ca să verifice ipoteza, Rosebud se duce să vadă ce se întâmplă cu patronii, în sufragerie. Par şi ei în plină formă, deşi au golit sosiera…

Asta o nelinişteşte şi mai mult. Din câte a auzit, efectele haşişului sunt foarte diferite, în funcţie de individ şi de modul de absorbţie. S-ar putea ca, luat pe cale bucală, să nu dea decât o asemenea reacţie!

Când le serveşte friptura, Virginie îi surâde:

— Găteşti foarte bine, drăguţo. Sunt mulţumită de tine.

— Mulţumesc, doamnă.

Pierre-Armand adăugă şi el, zâmbind ciudat:

— Văd că ai trecut cu bine perioada de probă. Cred că te vom păstra cu noi…

— Ai fi putut să te abţii de la ironia asta de prost gust! se indignează Virginie, după plecarea bonei.

El dă din umeri.

— N-a fost nicio ironie. E o simplă constatare a unei stări de fapt. Mai aşteptăm până la ora siestei. La trei şi jumătate o trezim, şi o ducem sus, sub pretextul că trebuie să cureţe la tine în birou sau să pregătească aşternutul pentru doctor.

— La trei şi jumătate! Aşa devreme?

— Ascultă, ştii şi tu că micuţul are reacţii imprevizibile. Uneori se întâmplă să se distreze câteva ore cu o fată înainte să…

— Taci!

— Totul trebuie să se termine, iar curăţenia să fie făcută înainte de venirea lui Moreau! Doar n-o să-l punem să-l examineze într-o cameră plină de sânge! Nu-i el prea deştept, dar tot o să i se pară ciudat!

Vorbind, fără să-şi dea seama, au ridicat tonul. De fapt, de ce s-ar teme? Nici prin gând nu le trece că micuţa bonă, cu urechea lipită de uşă, a auzit tot.

25

Virginie dă la o parte farfuria pentru desert, înăbuşindu-şi un căscat.

— Mă simt obosită, amorţită…

— Nici nu e de mirare, după ziua şi noaptea de ieri! O cafea bună o să te învioreze.

Pierre-Armand sună clopoţelul. Apare Roselyne, albă ca varul, purtând platoul cu cafelele. Mâinile îi tremură atât de tare încât, când pune ceştile pe masă, sparge o farfurioară. Nu-i nimic, fetiţo. Nu prea pare în apele ei; să se ducă mai bine să-şi facă liniştită siesta.

Virginie serveşte cafeaua.

— Crezi că bănuieşte ceva?

— S-ar putea. Şi ce dacă? Frica nu te păzeşte de pericol. Cafeaua asta are un gust ciudat, nu ţi se pare?

— Nu. Poate că a fiert prea mult… Mai dă-mi o ceaşcă, trebuie să mă lupt cu somnul.

— Du-te să te culci, draga mea. Lasă-mă să mă ocup eu de toate, sunt obişnuit.

— Nu. Trebuie să mă duc la micuţ, să-i fac toaleta şi să-i dau să mănânce.

Rosebud, în bucătărie, încearcă în zadar să-şi stăpânească tremurul mâinilor. Deci asta-i soarta pe care i-au rezervat-o. La trei şi jumătate, peste mai puţin de o oră, vor veni să o ia şi să o ducă la etajul doi, în camera monstrului…

Când a auzit, a pus în cafea şi restul de haşiş, cu speranţa că doza asta îi va ucide pe cei doi sadici, regretând că nu are la îndemână decât haşiş, în loc de arsenic sau stricnină…

Se aud paşii grei ai Virginiei, care urcă scara. La etajul întâi se opresc o clipă, apoi îşi reiau ascensiunea.

Pierre-Armand mai rămâne în living, să fumeze o ţigară şi să o asculte pe M-me Soleil la radioul cu tranzistori…

În parc, cei trei câini par la fel de vioi. Bestiile!

După ce a urcat cu platoul cu fructe, Virginie a simţit un rău ciudat. Puncte roşii, albastre, multicolore, ca o perdea de perle, i se perindă prin faţa ochilor, apoi dispar. Oboseala e de vină.

Traversează baia şi camera de copil, deblochează cele două încuietori, trage uşa şi intră cu o expresie transfigurată de bucurie.

Copilul e acolo – îmbrăcat în salopeta pe care, de curând, şi-a murdărit-o – pe covorul gros care acoperă podeaua. Când i se face somn, se întinde pe saltea.

Când o vede, îşi întinde braţele spre Virginie, care pune platoul jos şi îl ceartă, de formă:

— Gérard, puiule rău, iar ai făcut pipilică! Mami s-a supărat pe tine, să ştii!

Îl ia în braţe şi el râde, din gură îi curg bale şi scoate nişte sunete de parcă ar suge.

— Da, scumpule, ţi-e foame. Acum mănânci, iar pe urmă mami te face frumos. O să ai o fetiţă drăguţă cu care să te joci… Da, puiule, eşti mulţumit?

Fără să înţeleagă sensul cuvintelor, sensibil doar la inflexiunile mângâietoare ale vocii, hidrocefalul zâmbeşte. Ia fructul pe care i-l întinde Virginie, gata curăţat, şi muşcă cu lăcomie. Sucul îi curge din gură, de-a lungul bărbiei. Cu delicateţe, Virginie îl şterge, iubitoare, apoi îl mângâie pe obrazul pe care barba a început să crească, şi exclamă:

— Răule, curând o să trebuiască să ne radem în fiecare zi, ca să fim frumoşi…

Gérard are şaptesprezece ani, dar pentru Virginie a rămas, şi va fi totdeauna, un bebeluş de un an şi jumătate.

Când avea un an şi jumătate, medicii i-au spus Virginiei că nu va fi niciodată normal.

— Mănâncă, dragostea mea, mănâncă, regele meu. E bun? Mai vrei?

N-a vrut niciodată să se despartă de el, să-l încredinţeze unei clinici specializate. Împlinise zece ani, când l-a găsit cu câinele familiei, căruia îi scosese ochii.

Apoi a început să omoare păsări şi pisici de pripas. Devenea periculos. Soţul Virginiei i-a dat un ultimatum: el sau copilul. Ea n-a şovăit nicio clipă. Bărbatul era singurul răspunzător de nenorocirea care îl lovise pe Gérard şi îl ura, căci copilul acela monstruos îi amintea tot timpul de insistenţa cu care îi ceruse Virginiei să avorteze…

Virginie şi-a luat puiul cu ea, ca o lupoaică. Dar copilul creştea, atrăgea atenţia, trezea milă sau înspăimânta… A trebuit să-l ascundă de ochii lumii.

Acum îl ajută să intre în baie, deschide robinetul de apă caldă şi îl săpuneşte pe tot corpul, aşa mare cum e, în timp ce el, inconştient, se joacă cu vaporaşul.

Din fericire îl avea pe Pierre-Armand, prietenul dintotdeauna, îndrăgostitul care până atunci fusese mereu respins. El o iubea destul pe Virginie ca să-i accepte copilul. Împreună, s-au mutat în

sud, pe malul mării, într-o căsuţă izolată. Erau aproape fericiţi. Asta până în ziua când Gérard, care avea atunci cincisprezece ani, a mutilat sălbatic o tânără servitoare. Au fost nevoiţi să fugă, să-şi schimbe identitatea, să se mute în altă ţară.

Au găsit proprietatea asta izolată, apărată de ziduri înalte şi fără vecini curioşi.

Dar Gérard se făcuse bărbat, un bărbat cu o sexualitate uneori greu de satisfăcut. În perioadele de criză devenea violent, se dădea cu capul de ziduri, iar asta ţinea zile întregi.

Doctorul Moreau, un alt vechi prieten al Virginiei, i-a prescris calmante, însă în urma tratamentului Gérard devenea apatic, cădea într-o disperare neagră şi îşi pierdea pofta de mâncare.

Nu aveau altă soluţie, dacă voiau să-l vadă fericit. Într-o seară, Pierre-Armand s-a dus la Rouen. De pe una din străduţele înguste din cartierul vechi, a cules o prostituată, după ce a prevenit-o că va avea de-a face cu un om bolnav. Ea a cerut, în schimb, o mică avere.

Apoi…

Gérard nu ştie ce face, nu e vina lui. După ce a făcut dragoste, devine furios. Şi ucide. De parcă ar vrea să şteargă, pentru totdeauna, ceea ce un instinct obscur îl face să privească drept o ruşine…

Cu prostituatele era prea periculos. Pe prima au lăsat-o în apropierea oraşului, în pădurea Essarts. Povestea a făcut multă vâlvă. S-a crezut că a fost victima unui sadic. Ancheta nu a descoperit însă nimic. De atunci, Virginie şi Pierre-Armand s-au organizat. Mai întâi pentru recrutarea fetelor, apoi pentru ascunderea cadavrelor.

Aşa, „micuţul” îşi păstrează un fel de echilibru vegetativ.

La început, foamea lui sexuală era destul de rară. Dar, de la o vreme, devine tot mai pofticios… Virginie a încetat să se întrebe ce proporţii vor lua toate astea în viitor… Dacă ar fi putut să se

sacrifice chiar ea pentru bietul copil, ar fi făcut-o, dar, ciudat, Gérard nu i-a arătat niciodată că o doreşte…

Nu are încotro. Dacă ar trebui să o ia de la capăt, ar face acelaşi lucru. Nu are nimic să-şi reproşeze.

— Aşa, scumpule, acum eşti frumos. Stai aici, mama se duce să ţi-o aducă pe fetiţă.

Lui îi curg balele.

Bărbatul cu automobilul Triumph de culoare verde, care, de câteva zile, bate în cercuri concentrice regiunea Evreux, îşi vede în sfârşit răbdarea răsplătită. Inserase în ziarele locale un anunţ, care suna aşa: „Bună recompensă cui poate da informaţii despre o fată brunetă, care făcea autostopul în cutare zi, în cutare loc. Discreţie asigurată. Trimiteţi răspunsul pe adresa ziarului”.

Se prezentaseră câţiva amatori de glume proaste, atraşi de recompensă, dar relatările lor erau vizibil inventate. În sfârşit, la hotel a obţinut informaţia dorită, de la un individ înalt, rubicond, cu o camionetă rablagită, care a descris-o pe Rosebud cu precizie, ca şi geanta de voiaj, de care atârna o etichetă veche *Air France*.

— Am luat-o de pe şosea sâmbătă trecută, seara, pe la şapte fără ceva. Veneam de la Evreux, de la cumpărături. Se ducea la Quitteboeuf, de unde trebuia să vină cineva s-o ia.

— Nu v-a spus cine?

— Nu ştia nici ea, asta m-a făcut să râd. Se angajase bonă la nişte tipi, fără să-i cunoască, aşa că i-am spus că putea să vină la mine, la fermă. Vă daţi seama, cu şase copii, nu răzbaţi. Am lăsat-o la Quitteboeuf, chiar în braţele doamnei care o aştepta. Cât pe ce să intru în maşina ei. Au plecat împreună, eu m-am dus la treburile mele şi mai multe nu ştiu, stimabile domn!

— Pe femeie o cunoaşteţi?

— Nu, dar mi-ar fi plăcut. O blondă frumoasă, înaltă, pe la treizeci

şi cinci, patruzeci de ani.

— Ce maşină avea?

— Un Peugeot albastru deschis.

— Ce număr?

Fermierul a izbucnit în râs:

— Ei, nu vi se pare că vreţi cam multe, pentru banii ăştia? N-am obiceiul să mă uit la numărul maşinilor, şi chiar dacă m-aş fi uitat, cu siguranţă nu l-aş fi ţinut minte!

Philippe i-a dat fermierului cele cincizeci de bancnote şi el a părut încântat de asemenea pleaşcă.

— Pentru ce o căutaţi?

— A fugit de-acasă. Familia ei m-a angajat.

— Ah! Bine, dacă o găsiţi, transmiteţi-i salutări de la mine. Laurent mă cheamă, o să ţineţi minte?

— Nicio teamă.

Lucrurile au mers apoi foarte repede. Au stabilit baza la Quitteboeuf. A fost de-ajuns ca Philippe să sune la Paris. De acolo, un personaj influent a anunţat toate posturile de jandarmi dimprejur, pe o rază de douăzeci de kilometri, să caute un Break albastru deschis, sub pretextul că ar fi provocat un accident…

Break-uri albastre au găsit trei duzini, dar numai opt dintre ele ar fi putut fi conduse de o femeie blondă. Din cele opt blonde, şase erau de mult trecute de cincizeci de ani, iar a şaptea, care altfel arăta destul de bine, locuia singură într-o căsuţă cu două camere şi nu avusese niciodată nevoie de servitoare.

Mai rămânea o oarecare Virginie Boistel, care stătea într-un soi de castel dărăpănat. Philippe a făcut o plimbare prin faţa casei, ţinând maşina la pas, şi a observat imediat cei trei câini.

Vicleana asta de Rosebud şi-a găsit ascunzătoarea ideală. Dacă Philippe s-ar arăta la poartă, ea s-ar speria şi ar fugi iar.

Din zori, Philippe era la postul lui de observaţie. Aici e: a zărit-o dând de mâncare clinilor. A mai văzut şi un omuleţ îmbrăcat ciudat.

A coborât din copacul în care se cocoţase şi s-a dus la Poştă să telefoneze la Paris ca să ceară instrucţiuni.

— Aici Philippe, am găsit-o, dar e foarte bine apărată. E imposibil să intri în casă fără să fii observat. Ce să fac?

La capătul celălalt al firului, vocea Marsiliezului părea obosită.

— M-am săturat de ticăloasa asta. Ne-a tras pe sfoară. Aş fi vrut să recuperez marfa, dar acum e prea târziu. Am refăcut aproape toată reţeaua.

— Şi atunci?

— Aştepţi să scoată nasul afară şi faci ce trebuie. După asta te întorci, am nevoie de tine. Ciao!

Gânditor, Philippe revine la postul lui de observaţie. Pentru că şi-a lăsat maşina, prea ieşită din comun, în parkingul aşezării, e obligat să o ia pe jos peste câmpuri, ceea ce îl indispune foarte tare.

O dispoziţie ucigaşă – merge de minune.

Se caţără într-un măr rămuros, nu fără să-şi agaţe pantalonii eleganţi, din velur. Se instalează pe creanga cea mai groasă, de unde domină creasta zidului şi vede direct spre uşa casei, o sută de metri mai departe.

Îşi scoate arma din teaca de sub braţ – un pistol drăguţ, fabricat în Italia, la Beretta, tip Puma, calibru 7,65 cu şapte gloanţe în încărcător. De la distanţa asta, n-a ratat niciodată. Când gagica scoate nasul, adio.

Şi speră că îl va scoate repede, pentru că stă într-o poziţie foarte

incomodă.

După asta se va putea întoarce la Paris, unde are de făcut o treabă mult mai interesantă.

Câinii au înnebunit. Unuia balele îi curg în lungi şiroaie albe. Toţi trei aleargă în cerc, urlând neîncetat, şi când se ciocnesc se muşcă sălbatic.

Rosebud, în camera ei, îşi roade unghiile până la sânge.

Deodată, tresare. Cineva bate în uşă.

— Roselyne?

— Da?

E Pierre-Armand, care respectă ora prevăzută. E 15,30 – o punctualitate militărească. Rosebud clănţăne din dinţi. O va auzi, nu se poate să nu o audă.

— Roselyne, poţi să vii cinci minute, Virginie are nevoie de tine în biroul ei…

— Eu… două minute… Fac duş…

— Grăbeşte-te, fetiţo.

A plecat, sau a rămas să pândească după uşă? Oare nu mai adoarme o dată?! Are vocea unui om în deplină posesiune a facultăţilor fizice şi mentale.

Cu paşi uşori, Rosebud se apropie de uşă şi ascultă. E acolo, îi aude respiraţia. Dacă nu face ceva, el o să împingă uşa, care nu se poate încuia pe dinăuntru, şi atunci…

Intră în panică. Doar n-o să se lase aşa de uşor. Îşi descheie cureaua-centiron, făcând-o să alunece prin bride, apoi şi-o înfăşoară strâns în jurul pumnului, cu catarama în afară.

Pierre-Armand devine nerăbdător:

— Ei, eşti gata?

— Numai un minut, vă rog…

Aruncă o ultimă privire, neliniştită, în parc: câinii se agită mai mult ca niciodată. Parcă au turbat.

Rosebud, ascunzându-şi la spate pumnul înarmat, deschide uşa.

În camera albastră, Virginie îşi alintă fiul, legănându-l. Idiotul se lasă între braţele ei cu toată greutatea.

Deodată, un fulger purpuriu sfâşie fruntea Virginiei, care se înmoaie, cuprinsă de o toropeală subită şi strigă speriată:

— Pierre-Armand! Vino repede!

Auzind asta, Pierre-Armand, instinctiv, întoarce capul. Rosebud profită şi îl loveşte violent cu centironul.

Dar Pierre-Armand abia dacă se clatină. Deşi slab, are o forţă incredibilă. Prinde din zbor pumnul pe care Rosebud l-a ridicat ca să mai lovească o dată şi rânjeşte:

— Bănuiam eu. Ştii tot, nu-i aşa?

Ea se zbate, dar el o strânge în braţe, paralizându-i mişcările. Plină de ură, ea încearcă să-l lovească cu genunchiul acolo unde doare mai tare, dar el prevăzuse asta şi pivotează rapid.

Îi suceşte braţul şi ea strânge din dinţi ca să nu geamă. O ţine ca într-un cleşte, trece în spatele ei şi o împinge pe scară.

— Hai o dată! Celelalte n-au făcut atâtea fiţe!

O forţează să urce patru trepte. Ea se împiedică, se aruncă înainte, se lasă greu. El înjură şi strigă:

— Virginie, vino să mă ajuţi!

Niciun răspuns. Strigă mai tare:

— Virginie!

Liniştea a devenit înspăimântătoare.

Îngenunchiată pe una din trepte, cu fruntea odihnindu-se pe treapta următoare, Rosebud nu-şi mai aude decât inima, care bate de parcă ar vrea să-i spargă pieptul.

Sus, Virginie a căzut, în fine, victima haşişului. Dacă ar mai putea să reziste câteva minute, poate că şi Pierre-Armand ar începe să slăbească…

El pare descumpănit de tăcerea Virginiei. Ar vrea să alerge sus, să vadă ce se întâmplă, dar nu îndrăzneşte să o lase acolo pe Rosebud, pe care o ştie în stare de orice. Apasă şi mai mult pe braţul răsucit al prăzii:

— Mişcă, sau îţi rup mâna!

Rosebud izbucneşte în plâns. Nu se poate, e prea nedrept! Abia a scăpat de traficanţi, ca să cadă în ghearele unor demenţi! Ar vrea să fie doar un coşmar, dar toate sunt îngrozitor de reale.

Furios, el o loveşte cu picioarele şi o înjură, ca pe un animal îndărătnic:

— Căţea, mişcă!

Atunci ea se întoarce spre el, cu ochii sticlind de ură, şi îi scuipă în faţă:

— A murit, hoaşca ticăloasă! I-am pus otravă în cafea! Şi o să crăpi şi tu, asasinule!

De uluire, el îi dă drumul. De câteva minute, avea o ameţeală ciudată. Îşi duce o mână la ochi.

Rosebud îşi destinde picioarele şi le aruncă înainte. Pierre-Armand, dezechilibrat, cade pe scări, încercând zadarnic să se ţină de balustradă.

Geme, se ridică cu o grimasă de durere, şi cade iar pe spate. Spune cu o voce slabă, lipsită de orice intonaţie:

— Se învârteşte…

Un sunet ciudat o surprinde pe Rosebud. E toracele lui, din care aerul iese ca dintr-un cauciuc vechi.

Ea coboară, cu umerii lipiţi de perete, ca să rămână în afara razei lui de acţiune. El încearcă, totuşi, să o prindă de gleznă, dar ea îl ocoleşte de la o distanţă respectuoasă, apoi coboară în fugă ultimele trepte.

Repede, telefonul!

O clipă se opreşte nedumerită în faţa aparatului. Ce număr are jandarmeria?

Formează două cifre, la întâmplare: numărul 13.

Sună interminabil, până când se aude vocea impersonală a unei telefoniste.

— Reclamaţiile, vă ascult!

— Domnişoară, repede, chemaţi jandarmii, repede, vă rog!

— De unde sunaţi?

— Nu ştiu! Vor să mă omoare, repede!

— Ce număr aveţi?

— Nu ştiu! Sunt într-o casă izolată… Nu puteţi afla de unde provine apelul?

— Nu. Sunt centrala de la Neubourg…

— Chemaţi jandarmii! Proprietarii casei l-au omorât pe poştaşul din sat, jandarmii trebuie să ştie!

Telefonista scoate un ţipăt de uimire. Rosebud aude cum îi spune colegei de alături:

— Ştii, poştaşul de la Bosc-Robert, cel care a dispărut… Se pare că a fost asasinat!

Cealaltă exclamă şi ea ceva. Rosebud fierbe. Îl simte, foarte aproape, pe scară, pe Pierre-Armand care ar putea să-şi vină în fire… Urlă cu disperare în receptorul indiferent.

O mână grea i se lasă pe umăr. Crezându-se deja moartă, întoarce încet capul.

O faţă mare, de hidrocefal, stă aplecată deasupra ei, examinând-o cu interes. Din gura deformată de un râs continuu curge un firişor de salivă.

Mecanic, fără să-şi dea seama ce face, Rosebud închide telefonul.

26

Întinsă pe jos în camera albastră, mătuşa Virginie contemplă imaginile abstracte, în culori minunate, care i se perindă prin minte. Sunt atât de frumoase, încât o fac să zâmbească.

Din casă se aud zgomote neobişnuite, ţipete, mobile răsturnate, dar ea nu le percepe. Se simte foarte bine, mai bine ca niciodată, eliberată de greutatea propriului trup.

Pierre-Armand zace într-o poziţie inconfortabilă. Un picior, pe care şi l-a strivit sub el, i-a amorţit de tot. Partea de sus a corpului, îndoită într-un unghi aproape drept, se sprijină pe prima treaptă a scării. Mâinile, după ultimul efort pe care l-a făcut ca să se ridice, i-au rămas încleştate pe barele balustradei.

Pentru el, nu s-a deschis nicio expoziţie de artă abstractă. În momentul acesta, un şobolan îi roade creierul; simte în tot corpul scrâşnetul dinţişorilor ascuţiţi şi scoate interminabile ţipete interioare, care acoperă urletele lui Rosebud.

Doctorul Moreau şi-a expediat ultimul client. E foarte devreme. Dacă ia acum maşina, ar putea să ajungă la Deauville la ora aperitivului. Ce bine ar fi fost dacă nu i-ar fi promis Virginiei că îşi

va petrece seara la ei…

Ce corvoadă! Deşi îl îngrijeşte pe anormal încă de la naştere, i se pare mereu la fel de respingător când trebuie să-l vadă, să-l consulte. Respingător şi înfricoşător, în acelaşi timp.

În afară de asta, atmosfera de la Domeniu e de-a dreptul sinistră şi doctorul, care a avut o săptămână grea cu bolnavii, simte nevoia să se destindă.

S-a hotărât. Cu atât mai rău pentru cucoana Boistel şi monstrul ei. Se va duce întâi la Deauville şi marţi dimineaţa, pe drumul înapoi, va trece să vadă ce mai e pe la Domeniu.

Ridică telefonul, ca să o anunţe pe Virginie că nu poate veni, are o urgenţă. Un medic nu duce niciodată lipsă de alibiuri.

Philippe, cocoţat în pomul lui, nu face nicio mişcare. De câteva minute, spectacolul pe care i-l oferă grădina şi faţada Domeniului a devenit pasionant.

Câinii, care până atunci se alergaseră nebuneşte unii pe alţii pe peluză, s-au îngrămădit în faţa uneia din ferestrele înalte de la parter. Urlă ca după mort şi zgârie cercevelele cu labele din faţă, de parcă în casă s-ar întâmplă ceva cu totul ieşit din comun.

Câteodată, când mai fac câte o scurtă pauză, se aud ţipete îndepărtate, de femeie, acoperite imediat de lătratul clinilor.

Philippe rânjeşte. S-ar zice că patronii s-au hotărât să-i aplice bonei o corecţie. Poate că sunt chiar pe cale să o omoare; ar fi mai interesant şi l-ar scuti de o treabă neplăcută.

Stă în continuare cu pistolul pregătit în mână, mişcându-şi din când în când încheietura, ca să-şi întreţină supleţea tirului.

I-a sfâşiat hainele lui Rosebud şi le-a smuls de pe ea. Goală, cu excepţia cizmelor, ea s-a refugiat în spatele unei baricade încropite

în grabă, din scaune şi fotolii răsturnate, pe care monstrul, cu mâinile lui neîndemânatice, le ia şi le aruncă departe.

Telefonul sună în van de câteva minute. A sunat o dată, apoi s-a oprit şi a sunat iar. Dar, într-o asemenea situaţie, la ce ar mai folosi telefonul?

Rosebud gâfâie, epuizată, la capătul puterilor, dar nu se dă bătută.

De fiecare dată când degetele lipicioase ale hidrocefalului o ating, urlă din toate puterile. La început, monstrul a părut stupefiat. Acum, după fiecare ţipăt, emite ceva ca un hohot de râs. Îl distrează. Îi place să se joace cu fetiţa cea frumoasă.

Nu e obişnuit cu o asemenea rezistenţă. Balele îi curg pe bărbie în şiroaie lungi. E năduşit tot, suflă greu, şi a început să emane un miros specific, de animal sălbatic. Înaintează spre Rosebud, care se retrage cu spatele la perete, încercând să ajungă la uşa care dă în vestibul. Ştie că nu are nicio şansă să iasă prin grădină din cauza câinilor, pe care haşişul i-a adus într-o stare de turbare! Monstrul, însă, se mişcă încet, cu greutate, ca un bebeluş care nu are încă simţul echilibrului. O dată ieşită pe culoar, ar putea să urce scara. El nu e destul de rapid ca să o ajungă din urmă; ea ar încerca să se refugieze la etajul întâi, într-o cameră pe care ar încuia-o cu cheia.

Dar, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, monstruoasa creatură se postează în faţa uşii întredeschise.

Se aruncă asupra fetei, cu un strigăt, şi o apucă de păr. Durerea e atât de îngrozitoare încât Rosebud, ca să se elibereze, îi trage o lovitură în picior. El o ţine bine, ea se agaţă de braţul unei canapele – ca să mai întârzie deznodământul fatal – dar monstrul continuă să o tragă spre el, cu o mână de fier, şi canapeaua grea începe să alunece pe parchet.

Ea schimbă tactica şi se lasă atrasă la pieptul lui. El îi dă drumul o clipă, apoi o îmbrăţişează, strivind-o. Îşi freacă pântecele de coapsele ei, gâfâind de plăcere.

Rosebud se luptă cu greaţa care o copleşeşte. Nu trebuie să i se facă rău; mai ales, să nu leşine. Ceva, cineva îi frământă sălbatic sânii,

durerea este cumplită, închide ochii, îi deschide iar.

În faţa ei, câinii, înnebuniţi, zgârie cu furie tocul ferestrei.

Rosebud are acum mâinile libere; apucă de spătar un scaun Louis XV, tapisat cu moar, şi îl aruncă în geamul care se sparge cu un zgomot asurzitor.

Câinii se năpustesc în cameră.

Cu un efort supraomenesc, Rosebud se smulge din braţele dementului şi fuge pe culoar. Trânteşte uşa şi se lipeşte de ea, ca să o ţină închisă.

În living, cei trei lupi se luptă cu fiul Virginiei. După câteva clipe, Rosebud trebuie să-şi astupe urechile, ca să nu mai audă mârâielile oribile ale bestiilor, ce îl devorează.

Philippe, cu ochii ieşiţi din orbite, nu poate să creadă că toate se întâmplă aievea. Mai întâi a văzut fereastra spărgându-se, apoi câinii năpustindu-se înăuntru, după care s-au auzit tot felul de zgomote sugestive.

Dar ce se întâmplă acum le întrece pe toate…

Cei trei câini au ieşit afară şi îşi dispută cu ferocitate un braţ omenesc, din care smulg bucăţi întregi de carne.

Ce s-a întâmplat? Fata e cea care a murit? Sau altcineva?

I se face frică. Ar vrea să fugă cât mai departe de îngrozitorul spectacol, dar nu poate, până nu e sigur de moartea fetei.

Încearcă să se pună în locul lui Rosebud. Dacă mai e în viaţă, s-a ascuns, probabil, pe undeva prin casă, şi nu va îndrăzni să iasă cât timp câinii sunt în libertate…

Îşi ridică pistolul şi ţinteşte cu grijă. Unul dintre câini se prăbuşeşte, cu ţeasta sfărâmată. Ceilalţi doi îi dau târcoale, adulmecându-l cu prudenţă.

Philippe mai trage de două ori. S-a terminat cu câinii.

Se lasă să alunece din copac şi o ia la fugă spre casă. Mai are ceva de făcut, apoi va fi liber să părăsească locurile astea din cale-afară de nesănătoase.

Prin geamul uşii de la intrare, Rosebud îl vede pe Philippe sărind zidul şi făcându-şi apariţia în grădină. El a omorât câinii: mai ţine încă pistolul în mână.

E un prieten, chiar dacă misiunea lui e să o aducă pe Rosebud la Paris, între doi jandarmi. Nu-i nimic. Orice, orice, mai bine decât să mai rămână aici, fie şi o singură clipă.

Uitând că e goală, deschide larg uşa şi aleargă în grădină să-şi întâmpine salvatorul, bâlbâind, pe jumătate inconştientă, fraze de mulţumire. A găsit-o, nu se ştie cum, dar a găsit-o, o va duce departe de aici… îl iubeşte!

Brusc, el se opreşte. Ea aleargă spre el, zâmbitoare, graţioasă şi erotică în goliciunea ei roză, pe care cizmele negre de piele o fac şi mai picantă.

El îşi ridică încet arma şi trage, cu braţul întins, ca la standul de tir.

Rosebud, înmărmurită în elanul ei, are intuiţia, oarecum confuză, că Philippe trage în ea. Apoi e prea târziu.

Philippe tresare din tot trupul. Glonţul, deviat, atinge urechea lui Rosebud şi se înfige într-un copac.

Philippe se îndoaie de mijloc şi se prăbuşeşte cu nasul în pietriş. Mai are încă în mână pistolul, care acum nu-i mai e de niciun folos.

Poarta de la intrarea în parc începe să se deschidă, lăsând să intre câţiva bărbaţi în uniforme întunecate. Cel care a tras sare de pe creasta zidului pe alee şi se îndreaptă spre Rosebud, băgându-şi arma la loc, în teaca ei de umăr.

E domnul Jacques.

Jandarmii o înconjoară pe Rosebud. Simte că cineva îi aruncă o pătură pe umeri. Şi, în timp ce se lasă în voia slăbiciunii, mai aude cuvintele domnului Jacques, ca printr-o ceaţă deasă:

— Oamenii mei l-au reperat la Evreux, acum trei zile şi de atunci s-au ţinut mereu pe urmele lui… când şi-a lăsat maşina în parcaj, l-au pierdut din vedere… Acum i-am prins pe toţi, toată banda. O lovitură în stil mare…

27

Câteva zile mai târziu…

La Porte d'Italie, la intersecţia cu autostrada Soarelui, stau autostopiştii, într-o ţinută extravagantă, purtând dreptunghiuri mari de carton, pe care e înscrisă destinaţia fiecăruia: Sens, Montelimar, Saint-Tropez.

Una singură, o fată cu părul lung, negru la vârfuri şi auriu la rădăcină, stă nemişcată, în aparenţă indiferentă. Ea nu are carton. La picioare, o geantă mică de voiaj de care flutură o etichetă veche *Air France.*

Mai mulţi automobilişti au oprit în dreptul ei şi au întrebat-o unde merge, dar au plecat dezamăgiţi mai departe: nu era în direcţia lor.

Acum opreşte o limuzină roşie, pilotată de un zdrahon cu caschetă de piele.

— Unde mergi?

— La Aix-en-Provence. Sau prin apropiere…

— E bine, eu mă duc la Marsilia. Urcă.

E un tip drăguţ, pus pe agăţat, pus pe vrăjeală, dar aşa sunt toţi. Aşa că, decât altul, mai bine el.

Îşi aprinse o ţigară şi îi oferă una şi lui Rosebud, care refuză.

— Mulţumesc, nu mai fumez.

— Cu ce ocazie la Aix? Eşti în vacanţă?

— Nu. Mă întorc acasă, la ai mei.

— Asta-i bună! Cum te cheamă?

Rosebud nu şovăie decât o clipă:

— Mă cheamă Geneviève.

Iar între timp…

Brigadierul de jandarmi îşi scoate centironul şi, sătul, îşi trage scaunul mai departe de masă. Soţia îl priveşte, plină de admiraţie. Omul ei, după arestarea „Monştrilor de la Castel” – cum li s-a spus în presă – a apărut în toate ziarele şi a fost propus pentru avansare.

Brigadierul îşi înăbuşă un râgâit discret.

— Delicioasă, friptura ta de iepure… Dar nu se compară cu tocăniţa de viţel pe care ai făcut-o atunci… Ştii când, în seara crimei.

— Da, era o carne bună. Ai făcut bine că ai luat bucăţica aceea de la Boistel. Acolo s-ar fi stricat. Aşa, au mâncat cu toţii de s-au lins pe degete; şi jandarmii, şi domnul de la Biroul de Narcotice… Ba chiar au cerut de trei ori.

Deodată, începe să râdă.

— Ştii de unde am reţeta? Am găsit-o în *Cartea de bucate a mătuşii Virginie!*

…Un sfert de oră înainte de a se aşeza la masă, se adaugă ciupercile

tocate fin şi câteva bucăţele de şuncă, prăjite în prealabil.

Sfârşit